

Cánh Hoa Kỷ Niệm

Nhật Hạ

Con đường bỗng rộn rã bước chân, âm vang tiếng cười, tiếng nói của những cô cậu học sinh vui như chợ vỡ. Hàng me xanh 2 bên đường như cùng muốn hòa cùng niềm vui buổi tan trường bằng những cánh vàng rực thả rơi trên tóc, trên áo họ.

Khác với các bạn, Mai Hoa lặng lẽ ôm cặp sách bước đi. Mọi tâm trí của cô đang hướng về 1 người mà người đó đã xa rồi. Không biết người đó có thường nghĩ đến cô như cô luôn nghĩ đến người đó không? Giá mà trong lúc hết sức khó khăn này, Mai Hoa có người ấy bên cạnh nhỉ? Ôi! Sao ta lại rối trí đến như thế này?

Chợt 1 giọng nữ cất lên:

– Công chúa ơi! Sao chiều nay nhà người buồn vậy?

1 cô khác tiếp theo:

– Chắc tại anh chàng họa sĩ của nhà người bỗng nhiên biến mất chứ gì?

Lại 1 cô khác:

– "Hôm nay, chàng đã đi rồi.

Chàng mang theo cả nụ cười của em".

Cô ta vừa ngân nga vừa cười, phô cả chiếc răng khênh duyên đáng.

Mai Hoa - người được các bạn gọi là nữ hoàng, công chúa - mỉm cười nhẹ và buồn. Đôi mắt đen long lanh nhìn xa xa, băng khuôn ảnh chứa 1 nỗi niềm nào đó. Về buồn buồn xa vắng càng làm Mai Hoa đẹp thêm, cuốn hút thêm. Từ mái tóc mây dài óng ả buông xuống tự nhiên trên bờ vai nhỏ, đôi lúm đồng tiền gợi cảm ở khóe môi, đến chiếc mũi thanh thanh hơi chếch, chiếc cằm vuông xê đôi... Tất cả ở Mai Hoa là 1 sự hòa hợp tuyệt vời làm đẹp thêm tâm thân cô vốn dĩ đã uyên chuyên, dịu dàng và tràn đầy sức sống.

Khẽ cúi đầu, Mai Hoa nói với cô bạn răng khênh:

– Hạ Thu ơi! Mình đang buồn quá!

– Vì sao vậy?

– Vì... Ôi! Chuyện rất dài dòng, lòng mình thì như tơ rối, không biết cách nào để gỡ ra.

Hạ Thu tinh nghịch:

– Vậy bỏ nói đi, để mình kiếm mối gỡ cho. Hay là bỏ để dành cho anh chàng họa sĩ?

– Hồng có đâu. Ảnh càng làm lung tung cho nó rối mù thêm thì có.

Hạ Thu nheo mắt:

– Ghê chưa! Vậy thì mình băng qua đường vào quán uống ly nước, rồi bỏ nói cho mình nghe nha.

Đôi bạn thân rẽ vào quán. Chọn 1 bàn ở góc khuất, 2 người ngồi xuống bên nhau. Hạ Thu nắm chặt tay bạn, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn nà, nắn nít:

– Nói nhanh cho mình nghe đi Mai Hoa. Thấy bỏ buồn, mình lo quá.

– Hôm qua, ba đưa mẹ mình đến viện tim ở thành phố khám bệnh. Bác sĩ bảo bệnh của mẹ mình cần phải mổ mới hết được. Mà Thu biết giá tiền của cuộc giải phẫu là bao nhiêu không?

– Nhiều lắm hả, Mai Hoa? Bao nhiêu lận?

– Khoảng 5, 6 chục triệu. Chưa kể tiền chăm sóc, thuốc men, nuôi dưỡng tới lui... Mà nhà mình, bỏ biết đó...

– Mình nghe nói ở đây, người ta có miễn giảm cho những gia đình khó khăn mà.

– Ừ, có. Nhưng nhìn bên ngoài, có ai bảo gia đình mình khó khăn. Gia đình có thân nhân ở nước ngoài mà nói nghèo ai tin. Và lại, nếu có được miễn giảm thì cũng chỉ giảm độ khoảng 1 phần 3 số tiền chứ đâu có miễn hết.

– Người ta nghĩ vậy cũng đúng chứ sao? Chẳng lẽ bà cô Thu ở Mỹ không cho được số tiền đó hay sao?

Mà từ trước tới giờ, cô ấy vẫn gọi tiền về đều đều, 2 bác không dành dụm được chút gì sao?

Mai Hoa cười, nhưng đôi mắt lấp lánh 1 nỗi buồn mênh mông:

– Có gì đâu. Ba mình nghĩ số tiền ấy có đều đều hoài nên chẳng cần tiện tặn, dành dụm. Cái tâm lý ỷ lại ấy

tai hại vô cùng . Hạ Thu biết không, mấy lúc sau này, cô Út giận ba mẹ mình, nên không gởi tiền về nữa . Ba mình thì cứ tưởng rằng cô sẽ hết giận nay mai nên đã mượn trước số tiền để chi xài, hy vọng cô gởi về thì trả lại cho người ta . Nhưng đã gần năm nay số tiền nợ cứ tăng dần lên mà cô Út vẫn chưa nguôi giận . Bây giờ lại đến mẹ mình bệnh ....

– Cô Út giận việc gì, Mai Hoa không hòa giải được sao ?

Câu hỏi của Hạ Thu đã vô tình chạm đến nỗi đau nhất trong lòng Mai Hoa . Cũng vì chuyện đó mà bệnh mẹ cô trở nặng đột ngột . Chuyện bắt nguồn từ thời xa xưa, khi mẹ mới bước chân về với cha cô . Lúc ấy Mai Hoa chưa có trên đời . Cô không rõ lắm các uẩn khúc, chỉ biết mẹ mình suốt đời đã phải khổ đau vì quá khứ của mình . Có những lúc mẹ cô thờ thần như người điên loạn cả ngày, không thiết đến việc ăn uống, nghỉ ngơi . Nhiều lần Mai Hoa cố gắng chia sẻ với mẹ, mong mẹ giải bày với mình để lòng bà nhẹ đi . Nhưng bà chỉ khóc, khóc nức nở và càng âu sầu nhiều hơn . Mỗi lần thấy mẹ buồn, cô cố tìm chuyện gì đó thật vui ở trường kể cho mẹ nghe để mẹ cô khuây khỏa . Chuyện vẫn tưởng sẽ xuôi theo dòng thời gian ... Nhưng cách đây gần 1 năm, Mai Hoa còn nhớ như in cái ngày hôm ấy .

– Bà ơi! Có thư bên Mỹ gởi về nè .

Vừa bước vào nhà, ông Phong - ba Mai Hoa - vừa gọi lớn .

– Không biết cô Út nó viết gì mà thư có vẻ dày hơn mấy lá thư trước đây . Mai Hoa! Con vào lấy kiếng cho ba coi .

Mai Hoa vừa dạ quay đi, thì bà Phong từ trong nhà bước ra, trên tay cầm cái kính đeo mắt . Bà đeo cho chồng rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên ông .

– Đâu, ông đọc cho tui nghe với coi . Mai Hoa! Con xuống bếp trông chừng nồi canh giùm mẹ . Con chờ nước sôi, vớt cá ra rồi cho các thứ vào nghe con . Hôm nay, ráng "o bẻ" nồi canh chua cho ngon, món này ba con ưa nhất đó .

Mai Hoa nhanh nhẹn đi xuống bếp . Cô chụm thêm củi, rồi tỉ mỉ xắt từng miếng cà chua, mớ bạc hà và nhặt từng cọng rau thơm . Nước đã lăn tăn bọt khí, chút xíu nữa là vớt cá ra được . Ba cô chỉ thích ăn cá lóc nấu vừa chín tới, ông bảo rằng cá chín quá sẽ mất vị ngọt, bởi rời bã rã không ngon . Chợt Mai Hoa nghe ở nhà trên có tiếng gì rơi vỡ . Sau đó, giọng ông Phong kêu thất thanh:

– Mai Hoa ơi! Con lên coi mẹ con làm sao nè .

Mớ rau thơm rơi vãi xuống nền gạch . Bước năm, bước bảy, Mai Hoa chạy lên phòng khách . Ông Phong đang ôm vợ trong tay, mặt bà Phong tím tái, tóc xõa rũ rượi, hơi thở nhẹ mong manh như không còn nữa .

Mai Hoa chạy đến nắm lấy tay mẹ lay lay:

– Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ sao thế này ? Ba ơi ba! Mẹ con sao vậy nè, ba ?

Lấy chai dầu trên đầu tủ, Mai Hoa xoa xoa vào trán, vào gáy, vào ngực mẹ . Bà Phong vẫn bất động . Nước mắt trào ra trên má Mai Hoa, rơi rơi trên ngực mẹ . Cô gần như muốn ngã đi vì hoảng hốt, vì sợ hãi .

– Mẹ ơi! Mẹ ... Nếu mẹ có bề gì ...

Ông Phong nãy giờ ngồi nâng vợ trong tay như chợt tỉnh:

– Kêu xe ... Mau kêu xe cấp cứu đi con . Đưa mẹ con đến ngay bệnh viện .

Lời sai bảo của ông Phong như truyền sức sống cho Mai Hoa . Cô vội làm tất cả những gì cần thiết để đưa mẹ vào bệnh viện đa khoa tỉnh . Sau khi được tiếp hơi, cấp cứu, bà Phong tỉnh lại . Bác sĩ bảo bà vừa bị 1 cú sốc nặng do bị xúc động quá mạnh, ảnh hưởng đến căn bệnh tim bẩm sinh của bà .

Đến bây giờ, Mai Hoa vẫn chưa biết trong thư cô Út viết gì mà mẹ cô đã xúc động đến vậy . Vì sau khi cô chăm sóc mẹ ở bệnh viện về, lá thư ấy, cha cô đã cất đi . Mai Hoa không dám hỏi mẹ vì sợ mẹ bệnh nữa . Hỏi ba cô thì ba cô buồn bã làm thinh . Chỉ biết là từ lá thư ấy về sau, cô Út ít liên lạc với ba cô hơn và hầu như không còn trợ cấp cho gia đình cô nữa .

Có lần nửa khuya thức giấc, Mai Hoa nghe tiếng mẹ khóc và gọi: "Lan Nhi, Lan Nhi ..."

Lan Nhi là ai ? Vì sao mẹ lại khóc và gọi tên người ấy ? Người ấy có liên hệ như thế nào đến sự buồn phiền của ba, con bệnh đột ngột của mẹ và sự giận dữ của cô Út ? Thật là 1 mớ bòng bong . Lan Nhi ... Lan Nhi ...

Cái tên 1 người phụ nữa . Người tình của ba mình chăng ? - Mai Hoa tự hỏi . Nhưng nếu là người tình cũ của ba, thì mẹ phải rất giận hờn, sao lại khóc mà gọi tên ? Ba mình thì vẫn im lặng, 1 sự im lặng đến lạ lùng .

Mai Hoa nhấp 1 ngụm nước chanh rồi kể tiếp:

– Từ đó về sau, thỉnh thoảng ba mình tại uống rượu thật say, còn mẹ thì ngày càng buồn hơn . Mình có viết

thư hỏi cô Út, nhưng cô ấy bảo mình cứ hỏi mẹ mình sẽ rõ . Hạ Thu thấy đó, hoàn cảnh gia đình mình bây giờ như vậy mà mình không buồn, không lo âu sao được ? Không biết lấy gì để chữa chạy cho mẹ mình đây ?

– Bỏ ráng năn ni cô Út lần nữa xem sao ?

Trầm ngâm 1 lúc lâu, Mai Hoa đáp:

– Nói thiệt với Hạ Thu, mình không thích xin xỏ gì của ai hết, dù đó là cô ruột của mình . Nhưng giờ mẹ đau, chắc mình cũng phải ráng ... Chiều nay về, mình sẽ viết thư kể rõ hoàn cảnh bên này, xem cô có động lòng không . Nếu không, chắc mình phải nhờ Hạ Thu giúp mình 1 việc .

– Việc gì ? Mai Hoa cứ nói đi, mình sẵn sàng làm mọi điều cho bạn .

– Có phải đi Liên của Hạ Thu vẫn còn làm chủ nhà hàng, vũ trường Đêm Trăng không ?

– Ừ, di ấy vẫn làm ở đó . Nhưng Mai Hoa hỏi điều đó để làm gì ? Bỏ muốn vào làm ... vũ nữ ở đấy à ?

Không được đâu bỏ ơi . Mình nghe mẹ mình nói nơi ấy có nhiều chuyện phức tạp vô cùng . Ngây thơ như tụi mình, vào đó có mà ... chết .

– Có phải việc đó đâu ?

Hạ Thu ngạc nhiên:

– Vậy chứ là điều gì ?

– Điều gì à ? Điều bạn không ngờ nhất khi mình ở bước đường cùng . Nhưng mà thôi khi nào việc ấy cần phải đến, thì mình sẽ nhờ bạn . Bây giờ mình về đi, chiều lấm rồi, ở nhà mẹ mình sẽ trông đấy .

Hạ Thu vùng vằng:

– Ừ thì về, nhưng cái điệu úp mở của bỏ, mình thật không thích tí nào .

Mai Hoa nghiêng nghiêng gương mặt đẹp:

– Thôi, cho mình xin đi, đừng có giận . Bỏ không thấy mình đang khổ tâm muốn chết đây sao .

– Nói thì nói vậy, chứ ai làm sao giận được gương mặt đẹp như Tây Thi của bỏ .

– Nè! Nheo cho bỏ biết tay . Chọc mình hoài hà . Nè! Đau chưa ?

– Ái da ... ái da ... Xin Tây Thi thứ tội, thần xin chừa, xin chừa ạ .

Đôi bạn đứng dậy trả tiền, rồi bước ra ngoài . Phở chưa lên đèn, nhưng chiều đã ngả màu lamLan Nhi . Các bạn khác đã đi về hết . Đường chiều vắng vắng, từ trong quán vọng ra 1 điệu nhạc buồn . Đôi bạn chậm chậm bước . Chợt có tiếng xe đỗ lại sau lưng, anh chàng trên xe khàn khàn cất giọng:

– Mai Hoa ơi! Lên đây anh chờ về . Chiều tối rồi em .

Mai Hoa và Hạ Thu quay ngoắt lại, nhìn người đàn ông vừa nói . Ông ta ngồi trên chiếc "A móc" mọi cái cạnh nhìn Mai Hoa bằng đôi mắt ti hí đầy vẻ háo hức . Ánh mắt ve vuốt trên môi, trên má cô, ánh mắt ôm trọn tấm thân tròn lẳn . Chạm phải tia mắt ấy, Mai Hoa tự nhiên sồn gai ốc, và theo phản xạ, cô nép người vào sau lưng Hạ Thu .

Hắn cười nhả nhổ:

– Lên đi em! Lên xe, anh chờ đi .

Mai Hoa cúi mặt không trả lời, cô kéo tay Hạ Thu tiếp tục đi trên vỉa hè . Hắn kiên trì chạy xe chậm chậm theo sau . Được 1 quãng, Hạ Thu tức quá, cô quay ngoắt lại phía sau, giậm chân nhè nhẹ:

– Nè! Cái ông này, làm cái gì cứ theo người ta hoài vậy ?

– A! Cái cô này ngộ chưa . Tui đi theo nàng tiên của tui chứ bộ tui đi theo cô sao ?

– "Nàng tiên của ông ?" Hồng dấm của ông đâu . Người ta là hoa có chủ rồi ông ơi .

– Cô đừng có xạo . Mà dù có thật đi chăng nữa, tui cũng không sợ . Mai Hoa nhất định sẽ là của tui .

Hạ Thu nheo mũi:

– Ghê chưa! Vậy tui khuyên ông nha: muốn cho xứng với Mai Hoa, trước hết ông phải đi thẩm mỹ viện lóc bớt 10 ký mỡ bụng nè, rồi lột da mặt thật sâu cho hết thấy nhiều nếp nhăn trên mặt nè, rồi ...

Hắn ta tỏ vẻ bức tức:

– Thôi, cô đừng nói nữa! Tui cóc cần nghe những lời khuyên xuyên tạc đó của cô . Tui tuy có hơi lớn tuổi, nhưng tui đủ đảm bảo cho Mai Hoa 1 đời sống vật chất đầy đủ . Cô đừng ham mấy đứa choai choai, tuy đẹp trai mà không có tiền có bạc, về với nó thì chẳng mấy chốc "huong phai, sắc lạt" . Đời bây giờ phải thực tế, đừng có mơ mộng viễn vông cô bé ơi .

– Chà! Ông lý luận nghe hay quá hén . Nhưng chuyện đó của Mai Hoa, tui chỉ có ý kiến chút xíu vậy thôi .

Theo như tui thấy thì Mai Hoa nó không có cảm tình với ông . Ông thấy này giờ, nó có thêm nói gì đâu . Theo đuôi 1 người không ưa mình thì vừa vô ích, vừa lố bịch nữa, ông không thấy như vậy sao ?

– Cám ơn cô . Nay không thương, mai một thương mấy hồi . Nước chảy đá mòn mà cô .

– Kiên trì dữ ha! Tôi cá rằng, ông không bao giờ đạt được mục đích đâu . Thôi, đã đến đường rẽ, tôi về đây . Minh về nha Mai Hoa!

Mai Hoa này giờ vẫn lặng yên để mặc cho Hạ Thu đối đáp cùng ông Bình, tâm trí cô như đang phiêu lãng ở nơi nào, giờ nghe Hạ Thu từ tạ, cô giật thót cả người . Tự dưng cô thấy rờn rợn . Cô nói nhỏ nhỏ:

– Hạ Thu đi với mình 1 khúc đường nữa đi .

Hạ Thu cứng cỏi đáp:

– Mình đi với bồ thì cũng được thôi, nhưng như thế, hóa ra mình sợ hấn ta hay sao ? Kệ hấn! Đường mình, mình cứ đi, hấn nói gì kệ hấn . Bồ có thừa khả năng lạnh lùng mà . Đây đâu phải là lần đầu tiên bồ bị vương "cái đuôi" đâu, người đẹp .

Mai Hoa phụng phịu:

– Hồng đi thì thôi, còn chọc người ta nữa hả .

Hạ Thu cười thật giòn:

– Coi cái mặt giận đẹp chưa ? Thôi, ráng chịu cho quen, mình về đó .

– Làm gì gấp dữ vậy ? Chắc là có hẹn với anh chàng "Sô-cô-la" rồi, phải không ?

Hạ Thu càng cười giòn hơn nữa . Cô nheo nheo mắt:

– Ủa . Thôi, bye bye!

Hạ Thu quay gót . Còn lại 1 mình, Mai Hoa cứ nhìn xuống chân, đều bước . Ông Bình cứ chạy 1 đoạn rồi dừng lại chờ cô . Họ đi tiếp quãng đường dài . Mỗi lần Mai Hoa đi ngang qua ông, ông đều năn nì:

– Em lên xe anh chở về, có gì đâu mà em sợ hãi . Anh thương em thiệt tình mà, Mai Hoa .

Mai Hoa cứ im lặng, gương mặt cô băng giá như tảng băng cẩm thạch, không hề biểu lộ 1 cảm xúc gì cô đang ghét ông ta ghê gớm . Nhìn cái dáng điệu chải chuốt cốt ý đánh lừa năm tháng của ông, Mai Hoa không sao có được 1 chút cảm tình . Ông ta già rồi mà cứ tưởng ta đây còn trẻ trung, phong độ lắm . Cái bụng phì nộn núc nịch mỡ trong chiếc quần Jean chật cứng, áo phull ngoại nhập . Kính đổi màu gọng vàng, đôi giày thể thao trắng ... Mọi thứ của ông đều đắt tiền, nhưng những thứ đó, nếu là ai khác sử dụng, Mai Hoa thấy đẹp và sang trọng, thì ở ông, cô chỉ thấy toát lên vẻ kệch cỡm của 1 anh thợ phú quê mùa . Trông chẳng 1 chút gì đứng đắn . Nhưng tức cười 1 nỗi là ông ấy lại đeo theo mình .

Mai Hoa nghĩ: "nếu ông ấy mặc quần tây, áo sơ mi may theo kiểu đứng đắn của người lớn tuổi, chắc là sẽ dễ coi hơn chẳng ?" Song như thế, ông ấy trông sẽ chẳng phân biệt được với ba mình . Dù đang lo âu, nhưng nghĩ đến hình ảnh so sánh đó, bất giác Mai Hoa bật cười 1 mình .

– À! Em đã vui lên rồi . Em giận trông cũng đẹp, mà em cười càng đẹp gấp mấy lần . Hôm rày, bác gái bớt bịnh chưa em ?

Mai Hoa định làm thinh, nhưng ông ấy hỏi thăm mẹ mình, mình không trả lời thì có quá bất lịch sự chẳng ? Nghĩ vậy cô gượng đáp:

– Dạ thưa ông, mẹ tôi cũng đã đỡ .

Nghe cô gái trả lời, ông ta như mở cờ trong bụng, ông tiếp lời:

– Coi kìa! Em "dạ thưa ông", anh nghe ghê quá . Em cứ nói chuyện với anh như anh em bè bạn là được rồi . Em cứ có thành kiến với anh, không thèm giao thiệp nên em không hiểu anh đó thôi . Chớ anh thì anh thương em thiệt dạ . Anh hứa sẽ lo trị bệnh cho mẹ, bảo bọc cho em nếu em chịu làm vợ anh . Tất cả của cải hiện giờ anh có sẽ là của em ... của em, Mai Hoa ơi .

Mai Hoa nghiêm nét mặt:

– Ông đừng nói nữa, chuyện đó không có đâu .

Mặc cho ông Bình tiếp tục nỉ non, cô không thèm để vào tai, bước nhanh nhanh mong sao về đến nhà . Đường chiều hôm nay sao vắng vẻ quá . Ông Bình vờng rờ ga cho xe chạy lướt qua trước mặt cô . Mai Hoa thở phào, vậy là thoát nợ . Cô vừa đi vừa nghĩ đến Hải Minh, không biết tại sao chiều nay anh ấy không đi đón mình ? Hải Minh ơi! Mới có 1 ngày không gặp nhau mà em nhớ anh quá . Em nhớ mái tóc bông bênh nghệ sĩ, nhớ đôi mắt lúc nào cũng mơ màng, nhớ đôi môi mím mím như cười mà cũng như không . Nhớ mùi thuốc quen quen, nhớ cả giọng anh trầm ấm ... Người yêu ơi! Hạnh phúc của em ơi! Bây giờ anh đang làm gì

? Đang vẽ cảnh hoàng hôn trên sóng, hay đang cố ghi lại màu nắng chiều trên lá biếc ? Anh để cả tâm hồn vào bức họa mà quên em rồi, phải không ? Ôi! Những lúc anh cố thu bắt tất cả những sắc màu của tạo hóa vào trong nét bút, trông anh mới đáng yêu làm sao . Đối với em, anh là chàng họa sĩ tài hoa nhất . Chàng họa sĩ tài hoa chưa tìm gặp hạnh vận của mình, nên vẫn hoài nghèo khó . Nhưng yêu anh, em cần gì . Đối với em, anh là tất cả . Chúng mình sẽ tạo dựng hạnh phúc bằng 2 bàn tay của mình, phải không anh ? Em tin rồi 1 ngày nào đó, thế giới sẽ mỉm cười với chúng ta, và sẽ nồng nhiệt đánh giá đúng những bức họa tuyệt vời của anh .

– Mai Hoa! Em ...

Mai Hoa giật bắn người khi nghe giọng nói ấy . Cô ngẩng đầu nhìn lên, đã đến con đường đá đỏ 2 bên rợp bóng những vườn cây . Khúc đường này vắng quá! Ông Bình đậu chiếc xe "A móc" chặn ngang lối đi . Mai Hoa khựng lại, cô muốn thối lui, nhưng không kịp nữa rồi . Ông Bình đã tiến đến bên cô, giọng khẩn khoản:

– Mai Hoa! Anh xin em mà ...

– Ông tránh ra cho tôi đi!

– Không, anh xin em mà . Anh xin em dừng lại đây ít phút thôi, để anh nói với em vài lời . Mai Hoa em! Cả gia tài sự nghiệp của anh, anh xin dâng tặng tất cả cho em . Em đừng từ chối tấm chân tình của anh nhé .

Vừa nói, ông Bình và sấn lại cạnh sát Mai Hoa . Mai Hoa thất sắc, cô bắt đầu run, mặt tái xanh, tim đập liên hồi . Nhưng Mai Hoa luôn cố gắng chuẩn bị cho mình 1 tư thế tự vệ . Cô gằn giọng:

– Ông ... ông tránh ra cho tôi đi!

Nhưng ông Bình vẫn li lợm xấn tới nắm lấy cổ tay Mai Hoa . Cô vội vàng lùi lại giật tay ra, giọng cô như thét lên:

– Buông ra!

– Mai Hoa! Anh van em mà ... Anh yêu em, đừng từ chối tình anh . Hãy cho anh cơ hội đến với em, em sẽ không hối tiếc đâu em . Lại đây với anh ! Anh yêu em, yêu em thật lòng mà .

Ông Bình nhào đến để ôm lấy Mai Hoa . Mai Hoa vừa la lên vừa cố vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay ông ta . Nhưng con đường mòn vắng tanh, không 1 bóng người qua lại . Chẳng ai nghe thấy lời kêu cứu của Mai Hoa, chỉ thấy tiếng gió rít bên tai nghe đến rợn người . Ông Bình đang trong cơn ham muốn đã kéo ngã được Mai Hoa xuống đất . Vừa lúc đó, Mai Hoa chợt nhớ đến 1 vật . Cô thò tay vào bên hông chiếc cặp nãy giờ vẫn ôm khư khư trước ngực, cô rút ra chiếc compa và đâm mạnh vào đùi ông Bình . Đang ngất ngây vì chiến thắng, ông Bình bỗng giật nảy người nói lỏng vòng tay đang ôm giữ con mồi . Ông nhăn mặt đau đớn:

– Ái chà ...

Chỉ chờ có vậy, Mai Hoa vùng mạnh người thoát khỏi ông . Chưa hả giận, cô dang tay tát mạnh vào má ông Bình, trong khi ông chưa hết bàng hoàng .

– Việc gì vậy em ? - 1 giọng trầm ấm vang lên .

Hải Minh vừa đến . Trông thấy cảnh tượng ấy, anh hỏi .

Nhìn người yêu, Mai Hoa không nói được lời nào nữa . Nước mắt từ đâu tràn ra mắt, ra mi làm nhòe cả bóng anh . Nước mắt như dòng suối trong chảy trên đôi má đang ửng hồng tức giận, chảy len vào những lọn tóc mây đang xỏa rối lòa xòa, trên khuôn mặt trái xoan . Ông Bình bẽn lẽn quay lại chỗ chiếc xe . Hải Minh đã đoán được đôi phần sự việc, anh phẫn nộ:

– Ông Bình! Ông hãy đứng lại đã!

– Việc gì đến anh ?

– Sao lại không việc gì ? Mai Hoa là người yêu, là vị hôn thê của tôi, ông rõ chưa ? Trên đầu đã 2 thứ tóc mà ông còn giờ thói du côn, ức hiếp 1 người con gái yếu đuối giữa đường như vậy, ông không thấy nhục sao ? Tôi nói để ông biết, lần sau ông còn giờ trò hề tiện như thế này thì ông đừng có trách tôi sao không biết vị nể người lớn tuổi .

– Mày đừng có lên giọng dạy đời . - Ông Bình vênh mặt đáp - Chưa chắc gì Mai Hoa thuộc về mày đâu, mày chống mắt lên mà coi . Tao thề là tao sẽ làm tất cả để cho cô ấy thuộc về tao .

– Ông đã giờ giọng "mày tao mi tớ" ra rồi . Ông thật là 1 người có ... "văn hóa" .

– im đi thằng nhãi! 1 ngày nào đó, mày sẽ biết tay tao .

Hắn vừa nói vừa rồ máy xe . Nghĩ đến nỗi nhục của người yêu, Hải Minh tức giận muốn đâm cho hắn 1 trận như tử mới đã nư . Nhưng 1 bàn tay mềm mại đã níu lấy vai anh:

– Thôi anh, kệ hấn .

Chiếc xe vọt đi . Trên đường chỉ còn có 2 người . Bóng chiều đã sẫm . Hải Minh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay người yêu:

– Anh xin lỗi em . Bữa nay anh đi đón muộn làm em 1 phen phải sợ hãi . Em có giận anh không ?

Mai Hoa nhìn anh khe khẽ lắc đầu . Hải Minh rút khăn ra lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên mắt, trên môi cô, rồi vuốt lại làn tóc rối . Mai Hoa đứng yên để người yêu chăm sóc, lòng nhẹ lâng lâng, bao nhiêu buồn tủi cô đã gởi cho mây cho gió .

– Thôi, mình về đi anh . Hôm nay em về trễ, sợ mẹ mong .

– Ừ, mình về .

Nói thì vậy, nhưng đôi bạn vẫn chưa cất bước . Hình như mùi hoa ngọc lan trong vườn nhà ai đang níu chân họ lại . Chiều êm ả quá! Chung quanh họ, tất cả như lắng đọng cùng với bóng chiều . Trong lòng 2 người có 1 thôi thúc không dùng được .

– Em ơi!

– Dạ .

– Có 1 chiếc lá đang vương trên tóc em nè, em quay lại đây anh gỡ xuống cho .

Hải Minh gỡ chiếc lá, rồi nhìn vào khuôn mặt người yêu . Trong bóng chiều, gương mặt ấy như tạc bằng bạch ngọc . Nhìn vào đôi mắt chan chứa yêu thương, nhìn đôi môi hồng đang ngược lên chờ đợi ... Thật thật trọng, thật dịu dàng, anh đặt đôi môi mình lên lên 2 cánh hoa đào đang mở hé kia và hôn thắm thiết . Hơi thở họ hòa quyện vào nhau . Hải Minh cảm nhận trọn vẹn tâm thân mềm mả của người yêu trong vòng tay siết chặt của anh .

Họ quên cả đất trời . Họ cũng không hay 1 cơn gió mạnh vừa thổi qua . Hàng trăm chiếc lá thu vàng bay bay như hàng trăm cánh bướm chập chờn đậu trên tóc, trên vai, trên áo họ . Cũng may là đường hôm nay vắng người và bóng chiều mờ ảo đã chở che cho họ, để họ tận hưởng không phải là 1, mà là 2, là 3 ... Những nụ hôn tưởng như không bao giờ chấm dứt .

Hôm nay chủ nhật, Mai Hoa được rảnh rỗi cả ngày để dọn dẹp xếp đặt trong nhà, nấu nướng thức ăn cho mẹ . Trông cô thật trẻ trung trong bộ đồ lửng màu hồng nhạt, để lộ đôi chân thon dài và 2 cánh tay tròn trắng nõn nà . Tóc búi gọn lên đỉnh đầu để lộ chiếc cổ thiên nga quý phái . Cô cầm chiếc chổi lông gà quét dọn bụi bặm trên bàn, trên ghế vừa hát nhỏ nhỏ:

"Khung cửa sổ, 2 nhà cuối phố, chẳng hiểu vì sao không khép bao giờ ..."

Đang vui bỗng nhiên cô khựng lại . Sao hôm nay mình quét dọn nhanh quá nhỉ ? À! Tại vì bàn ghế đã "rủ" nhau mà đi, đi dần dần vào tay những người chủ nợ . Chiếc máy may kỷ niệm quà cưới của mẹ mình, chiếc Wave Nhật màu nhót, chiếc tivi Sony 24 inch ... đã từ giã ngôi nhà đơn sơ này . Còn cái gì để ra đi nữa nhỉ ? Ba ơi! Phải chi ba đừng trông mong vào số tiền trợ cấp của cô Út, phải chi ba sử dụng đồng vốn dù ít của gia đình vào 1 công việc nào đó để kiếm sống thì có lẽ giờ đây hoàn cảnh ít bi đát hơn . Ba cứ ngồi mà trông những bức thư từ bên kia đại dương mang về cho mình nguồn sống . Đã bao lần con góp ý mà ba có chịu nghe con đâu ...

Mai Hoa buồn bã nghĩ thầm . Giờ thì còn cái gì đáng giá để bán đi lấy tiền chữa bệnh cho mẹ ? Hay là mình phải nghỉ học ở nhà, tìm việc gì đó làm . Nhưng ba bảo chỉ còn năm học cuối này nữa, mình sẽ ra trường, phải cố gắng học cho xong . Mà suy cho cùng, bây giờ mình có đi làm, thì với số lương hàng tháng ít ỏi, lấy đâu ra số tiền lớn ấy để chữa bệnh cho mẹ .

Có tiếng bước chân ngoài hiên nhà . Mai Hoa đến mở tung cánh cửa .

– A ... anh! - Cô kêu lên mừng rỡ .

Hải Minh đang đứng trước thềm . Nắng sớm mai sáng bừng trên gương mặt nâu hồng khỏe khoắn . Anh ăn mặc lịch sự, quần màu xám nhạt, áo xanh da trời . Trông anh thật điển trai, vẻ đẹp đầy nam tính mà bất cứ cô gái nào nhìn anh đều thấy lòng rung động .

Mai Hoa say sưa nhìn người yêu . Hải Minh cũng thế . 4 tia mắt giao nhau, áp ôm, triu mến:

– Em của anh hôm nay xinh quá . Em đang làm gì vậy ?

– Em tập làm bà chủ nhà . - Mai Hoa nũng nịu .

– Chà! Bà chủ nhỏ của anh . Lại đây ông chủ biểu chút coi nào . - Vừa nói Hải Minh vừa vuốt nhẹ lên má Mai Hoa .

– Anh kỳ quá hà! Ba với mẹ trông thấy thì chết bây giờ .

– Hồng chịu hả ? Hồng chịu thì thôi, người ta đi .

Mai Hoa tròn mắt ngạc nhiên:

– Anh đi đâu sớm vậy . Cha! Đáng nghi dữ ta . Sáng chủ nhật, diện thật bảnh lại đi sớm nữa ... Anh có hẹn với cô nào phải không ?

Hải Minh cười tinh nghịch:

– Ủa, anh có hẹn với 1 cô đẹp ghê gớm . Tóc dài chấm lưng như 1 dòng suối nè, mặt tròn như mặt trăng rằm nè . Hôm nay, anh dành cả ngày cho cô ấy nữa đó .

– Anh ... - Mai Hoa phụng phịu giậm chân . Đôi mắt chột buồn như vương đầy khói sóng .

Hải Minh cười to:

– Coi kìa! Coi cái mặt giận hờn dễ ghét chưa . Nói giỡn chút xíu, vậy mà trời đã vằn vũ sắp mưa rồi . Không có gì đâu em ơi . Hôm nay anh nhận lời vẽ chân dung cho cô Hoài Trâm, con ông thầy khoán Hải . Nếu xong thì sẽ có 1 số tiền kha khá để phụ với em lo thuốc thang cho mẹ .

Làn gió mát dịu dịu của buổi sáng mùa thu thổi nhẹ qua khu vườn bên cạnh, mang theo hương hoa lài thoang thoang .

Cô nhìn anh, mắt long lanh cảm động, đôi mắt như nói vạn điều . Hải Minh thấy mình thật là hạnh phúc .

Anh đến bên cô, hôn phớt lên đôi má và nói nhỏ:

– Thôi, em ở nhà, anh đi nha .

– Dạ . Chiều anh về ăn cơm với em nha, em chờ đó .

– Ủ, anh sẽ cố gắng về sớm .

Chợt nhớ ra, Hải Minh mở túi xách lấy 1 bọc trứng gà đưa cho Mai Hoa:

– Tí nữa anh quên . Em đem 20 trứng gà này vào cất đi . Mỗi sáng, em khuấy 1 ly với sữa cho mẹ uống .

Hôm qua đến thăm, anh thấy mẹ gầy quá .

– Em cảm ơn anh .

– Không dám đâu . Em mà còn cảm ơn nữa thì em sẽ biết .

Vừa nói Hải Minh, vừa cốc nhẹ trên đầu cô . Anh quay bước đi ra ngõ . Mai Hoa đứng nhìn theo, nhìn mãi cho đến khi bóng Hải Minh khuất sau khúc quẹo cuối đường, cô mới cầm bọc trứng đi vào nhà . Vừa đi cô vừa nghĩ: "Anh của em chắc sẽ là 1 người rể hiền" .

Phản anh, anh có hơn gì cô. Cha mẹ mất đi thành linh trong 1 tai nạn để lại 1 món nợ khổng lồ sau thời gian làm ăn thua lỗ . Anh đã phải đi ở trọ và bán căn nhà cũ để trả nợ .

Rồi từng đêm, từng ngày, anh lao động miệt mài bên giá vẽ . Thu nhập bao nhiêu, anh lo cho bản thân rất ít, chỉ mong trả dứt món nợ xưa để vong hồn cha mẹ được thanh thoi nơi chín suối .

Mai Hoa biết rằng Hải Minh là 1 họa sĩ tài hoa, ước vọng trong anh rất lớn, nhưng gánh nặng mưu sinh cứ mãi kéo chùn nét bút . Anh rất mong sẽ có thời gian, có điều kiện để có thể vẽ theo những rung động tinh tế nhất của hồn mình . Buồn nào hơn anh cứ phải loay hoay vẽ những bức tranh chiều theo những thị hiếu của khách hàng tầm thường không hiểu gì về nghệ thuật .

Dòng suy nghĩ của cô bị cắt đứt bởi 1 tràng tiếng ho vọng ra từ buồng bà Phong .

– À! Mẹ đã dậy .

Mai Hoa đến bên giường mẹ:

– Mẹ xem nè, anh Hải Minh vừa mang đến cho mẹ 20 trứng gà so rất tươi, mẹ ạ .

Bà Phong ngồi dậy búi lại mái tóc, vừa xuyt xoa:

– Chà! Cái thằng thật tội nghiệp . Lúc nào cũng nhớ đến mẹ . Nay biết cái này, mai biểu cái kia, rồi biết lấy gì mà trả lại nó đây .

Mai Hoa quỳ gối lên giường, cô ghé sát vào tai mẹ nói nhỏ nhỏ:

– Mẹ lo gì chuyện đó . Mẹ cứ trả bằng cô gái duy nhất của mẹ là anh ấy chịu liền - Nói xong cô cười rất nhí nhảnh .

Bà Phong tát nhẹ vào má cô gái, mắng yêu .

– Chà! Cái con nhỏ này quá lắm, có ngày bị đòn đây nha con .

2 mẹ con cười đùa với nhau 1 lúc . Nhìn thấy mẹ vui, Mai Hoa rất vừa lòng . Cô muốn xua đi cái không khí trầm trầm xuất hiện trong gia đình từ ngày có lá thư đoạn tuyệt của cô Út . Nhờ sự vui vẻ, biết đâu bệnh mẹ

sẽ hết sớm .

Mai Hoa nói với mẹ, giọng dịu dàng:

– Mẹ ra nhà sau, con pha nước ấm cho mẹ rửa mặt rồi ăn sáng nha mẹ .

– Ba con đâu rồi Hoa ?

– Dạ, không biết ba con đi đâu từ sớm .

Bà Phong chép miệng, thờ dài:

– Mấy lúc sau này, ba con hay đi vắng quá, mà không biết đi đâu . Mẹ nghĩ mẹ thương ba con quá . Tại vì mẹ mà ...

Bà Phong rơm rớm nước mắt, Mai Hoa vội can ngăn:

– Thôi mẹ ơi, đâu có gì đâu mà mẹ buồn . Chắc ba con đi uống cà phê ngoài đầu đường 1 lát sẽ về thôi mà . Con làm hột gà ốp-la mẹ ăn bánh mì nhé!

Mai Hoa vào bếp . Chỉ 1 lát sau, cô mang ra đĩa trứng ốp-la rất khéo . Cô xắt bánh mì ra thành từng khoang mỏng, mời mẹ ăn với hột gà ốp-la . Lúc này, bà Phong gầy và xanh nhiều vì bệnh tật, vì lo buồn, mà chắc cũng vì ăn uống quá đạm bạc . Thời con gái, bà đã là 1 thiếu nữ đẹp . Nét đẹp ấy còn vương lại trên màu da trắng dù đã có những nếp nhăn, trên chiếc mũi dọc dừa thanh tú và đôi mắt thâm quầng nhưng vẫn còn nét tinh anh . Mai Hoa kẹp từng miếng trứng chiên vào bánh mì đưa cho mẹ . Lòng cô trào lên 1 cảm xúc xót xa . Mẹ đã nuôi nấng vất vả cho cô từ bé đến giờ, năm nay cô 20 tuổi, là 20 năm mẹ đã nâng niu . Giờ mẹ bệnh, mình chưa làm gì để báo đáp . Mẹ ơi! Con sẽ tìm được số tiền để chữa bệnh cho mẹ . Nhất định như thế, cho dù ...

Có tiếng ai léo nhéo ngoài sân . Mai Hoa vội nhìn ra . 1 bà to béo, ăn mặc sang trọng, nét mặt giận dữ đang gọi to:

– Có ông Phong ở nhà không ? Có ông Phong ở nhà không ?

Mai Hoa vội vã đáp:

– Thừa dì, ba con vừa đi đâu hồi sớm . Có chuyện gì không dì ? Mời dì vào nhà uống nước, chắc 1 lát nữa ba con sẽ về .

Nét mặt bà đanh lại:

– Đi đâu, mới sáng sớm mà đi đâu ? Có phải mấy người định lừa con già này phải không ? Có phải mấy người muốn ăn giết không thì nói ? Tui nói cho mấy người biết, không dễ với con già này đâu nha . Mấy người cứ ra ngoài chợ hỏi thử coi, có ai dám giết của bà Tám góp này đồng xu các bạc nào không .

Bà tiếp tục xăn tay, xia xối:

– Cô vào kêu thằng cha của cô ra đây . Hôm nay, thằng chả phải nói với tui sao đó thì nói .

Mai Hoa nhìn bà chủ nợ, năn nỉ:

– Dì ơi! Thật sự ba con không có ở nhà . Để chút nữa ba con về, con sẽ nói lại, rồi ba con đến gặp dì sau .

Bà ta vẫn khăng khăng:

– Không có chút nữa, chút nèo gì hết . Đừng có giả bộ lần khần, hẹn nay hẹn mai hoài . "Chị để thư thả cho tui vào tuần, có thư bên bên về là tui thanh toán cho chị ngay" . Hứ! Vài tuần ... Vài tuần mà hôm nay là mấy tháng của người ta rồi ? Tiền về mấy người lo ăn cho mập thây, lo sắm quần, sắm áo chứ lo gì trả cho con già này .

– Không có đâu dì, mẹ con đang bệnh nên nhà túng quẩn chưa gọi lại được cho dì . Nhưng con hứa, trước sau gì, con cũng sẽ gọi lại cho dì .

– Hứa, hứa . Ai thêm tin cái lời hứa của mấy người . Bao nhiêu lần hứa rồi, có thấy gì đâu . Hồng có ba cô thì biểu mẹ cô ra đây nói chuyện với tui .

– Mẹ con đang bệnh dì ơi!

– Ôi trời ơi! Bệnh ? Bà lớn bệnh gì mà lê có mấy bước từ trong nhà ra đây hồng nổi hả cô ? Hay là bệnh trốn nợ ?

Nãy giờ bà Phong trong nhà, nghe tiếng bà chủ nợ quát tháo ở ngoài sân, tim bà bỗng nhảy loạn xạ . Bà cảm thấy có cục gì rất nặng chặn ngang ngực khiến bà không thở được . Tuy vậy, biết Mai Hoa giải quyết không yên, bà cũng cố gắng bước ra cửa .

Thấy bà Phong, bà chủ nợ sấn tới:

– Chào bà lớn, bà lớn mới ra . Cha! Mấy người sung sướng dữ hôn, giờ này còn áo lạnh, áo nực, ủ ấm trong

nhà . Chỉ tội con già này đem tiền ra cho mượn rồi phải đi sớm về tối, cực nhọc tâm thân .

Bà ta tiến tới, lắc mạnh cánh cửa ầm ầm:

– Nè! Trả không ? Nội trong ngày nay phải trả cho tôi ít nhất là phân nửa, nếu không, bà sẽ cào nhà ... cào nhà, nghe rõ chưa ?

Mặt bà Phong đỏ lên, rồi tái dần, tái dần lại ... Bà lão đảo thân người xiêu xiêu dựa vào cánh cửa . Mai Hoa hoảng hốt đến ôm chặt lấy mẹ, cô vừa khóc vừa nói:

– Con lạy di! Mẹ con đang bệnh, mẹ con sắp ngất đi rồi . Con lạy di, di bớt lời giùm cho con ...

Bà chủ nợ không tin là bà Phong sắp xỉu thật . Bà cho đó chỉ là 1 trò vờ vịt để khất nợ . Bà định làm dữ tiếp, bỗng có tiếng xe gắn máy đỗ lại trước cổng . Ông Bình và ông Phong đi vào . Vừa thấy ông Phong, bà chủ nợ nhảy 3 bước đến, níu lấy tay ông gần giọng:

– Nè! Tui hỏi 1 lần chót, hôm nay ông có trả nợ cho tui không, hay là để tui phải ra tay ?

Ông Phong chưa nói được câu gì, ông Bình đến bên bà Tám, nói bô bô:

– Chào chị Tám! Chị Tám có khỏe không ? Hôm nay chịu khó đến đây sớm dữ . Thôi, tui nói cho chị nghe, tất cả món nợ mà bác đây thiếu chị, nay mai tui sẽ trả hết, chị chịu chưa ?

Bà Tám có vẻ bớt giận:

– Ủ . Có anh Bình bảo lãnh thì tui bằng lòng thư thả vài bữa, nhưng cũng phải thanh toán 1 ngày gần đây, chứ kéo dài kéo dứa là tui hông chịu đâu nghe .

Ông Phong bây giờ mới mở miệng:

– Dạ, tui hứa với chị, tui sẽ thanh toán mà .

Bà Tám quày quả đi ra cổng sau khi liếc 1 cái thật sắc về phía bà Phong . Đối với bà, cái dáng điệu yếu đuối ẻo lả của bà Phong sao mà dễ ghét . Đồ cái thứ chỉ chờ chồng nuôi . Thứ đàn bà vô giá trị! Đâu phải như bà, chỉ 1 tay làm nên sự nghiệp .

Bà Tám đi xa . Bà Phong vẫn còn thở hồn hển, mắt nhắm nghiền . Bà như người vừa leo lên 1 đỉnh dốc đầy đá nhọn . Ông Bình lật đật đến bên Mai Hoa, vịn vào cánh tay bà Phong, ông nói:

– Thôi, bác vào nhà nằm nghỉ . Chuyện đó bác cứ để cháu lo, bác đừng suy nghĩ mà có hại .

Mai Hoa nhìn vào mặt ông Bình, nhớ tới vụ hôm trước, cô còn ức quá . Nhưng bây giờ, việc trước hết là phải lo cho mẹ . 2 người đưa bà Phong vào phòng . Mai Hoa lấy chai thuốc trợ tim ở đầu giường nhỏ 20 giọt và ly nước đưa cho mẹ uống . Xong, cô đắp mền và xoa dầu lên ngực, lên trán mẹ . Bà Phong nằm yên, hơi thở đã trở lại điều hòa .

Mai Hoa nhìn mẹ 1 lúc rồi nhẹ bước đi ra . Cô xuống nhà bếp chuẩn bị cơm nước cho bữa trưa . Trong phòng khách, cha cô và ông Bình ngồi nói chuyện thâm thi với nhau rất lâu, coi bộ rất tâm đầu ý hợp ...

Sau cơn xúc động, mấy tuần nay bệnh bà Phong trở nặng . Không khí trong nhà trầm hẳn xuống . Mai Hoa cảm thấy rất lo âu . Bệnh mẹ thế này, nếu không chữa chạy đúng lúc thì có khi không còn kịp . Nhưng số tiền để mổ, lấy ở đâu ra ? Cô trông đứng, trông ngồi lá thư hồi âm của cô Út . Không biết lá thư Mai Hoa viết có đến được thư cô Út không mà đã hơn 1 tháng rồi, cô Út vẫn chưa trả lời ? Cô nhớ là cô đã ghi địa chỉ rất chính xác .

Ông Phong suốt mấy tuần nay vẫn lo chạy vạy để lấy tiền mua thuốc . Trái với lúc trước ông không thích ông Bình, ông cho rằng ông Bình hay khoe của, thì gần đây 2 bên qua lại thường xuyên . Vài ba bữa, ông Bình lại mang đến cho mẹ cô những quà biếu đắt tiền, như nho Mỹ, cam Mỹ, sữa hộp ngoại nhập ... có khi cả một hai lạng sâm Cao Ly chính hiệu . Nhìn cái dáng phì nộn của ông Bình cố làm ra vẻ trẻ trung nhanh nhẹn, và mái tóc hoa râm được nhuộm đen kịt lúc nào cũng bóng mượt, Mai Hoa ghét lắm .

Cô hay nói với ba mình:

– Ba nhận quà của ông Bình làm gì ? Con thấy ông không có ý tốt đâu .

Mỗi lần như vậy, ba cô lại nhìn cô rất lâu như có điều gì băn khoăn khó nói . 1 lúc sau, ông mới trả lời:

– Ba cũng biết vậy . Nhưng sức khỏe của mẹ con vẫn trên hết .

Chiều nay, 2 cha con ông Phong ngồi ở hàng hiên . Trời đã tắt nắng, màu ráng chiều vàng vọt như muốn làm ấm đạm thêm tâm trạng của 2 người . Ông Phong đang suy nghĩ điều gì . Ông đốt liên tục hết điếu này đến điếu khác, những vết nhăn hiện rõ trên vầng trán cao cao của ông . Mai Hoa nhìn giọt nắng cuối cùng còn vương lại trên cây hoa ngọc nữ trước sân, cô nói với ba mình:

– Không biết tại sao con gửi thư cho cô Út lâu rồi mà không thấy cô Út trả lời ?

– Cô Út đã trả lời rồi con - Ông chậm rãi nói .

– Rồi hả ba ? - Mai Hoa reo lên, hy vọng nhấp nhánh trong đôi mắt sáng - Hồi nào vậy ba ? Cô Út viết ra sao, ba có đọc chưa ba ?

– Bác phát thư đem lại cho ba hồi sáng . Ba đọc rồi .

– Thế cô Út viết ra sao, hả ba ?

Không trả lời Mai Hoa, ông Phong chậm chậm đứng lên vào nhà, mang ra bức thư đưa cho con gái . Mai Hoa đưa tay nhận thư mà trái tim đập liên hồi . Niềm hy vọng của cô đây, cô run run cầm tờ thư . Cô Út viết:

"New York ngày ...

Mai Hoa con!

Cô vừa nhận được thư con, cô mới rõ được những việc khó khăn ở bên nhà .

Ở bên đây, cô vẫn bình thường, vẫn đi làm suốt ngày, tối về mệt là . Đồng tiền kiếm được cũng cực nhọc lắm con . Mấy năm nay, cô vẫn thương gia đình con, mà hàng tháng dành dụm gửi về cho ba con sinh sống . Cô không thể đem đống tiền làm cực nhọc của mình ra mà nuôi 1 người đã đem lại nỗi nhục nhã tày đình cho gia đình cô . Cô muốn nói mẹ con đó . Bao năm qua, mẹ con giấu giếm rất khéo, cô nào có hay biết gì . Cách đây 1 năm, 1 người quen nói cho cô biết sự thật . Con cứ hỏi mẹ con rồi thông cảm cho cô . Nếu con ở hoàn cảnh cô, chắc là con cũng phải giận dữ như cô vậy . Con đừng hy vọng cô sẽ gửi tiền về cho mẹ con trị bệnh . Hãy để cho mẹ con trả giá về những tội lỗi đã gây ra .

Về phần con, lúc nào cô cũng yêu thương, nên cô sẽ gửi tiền về cho con ăn học, nhưng chỉ đủ để ăn học thôi .

Vài ngày nữa, cô sẽ chuyển về cho con 1 trăm đô, con mua sách vở mà học . Ba con là 1 người đàn ông mù quáng và bất lực . Cô rất lấy làm phiền vì có 1 người anh như thế .

Cô dừng bút, chúc cháu của cô học giỏi!

Cô Út".

Giọt nắng cuối cùng đã tắt, bóng tối đến rất nhanh . Mai Hoa cảm thấy tâm hồn mình ngập trong mây hoàng hôn tím sẫm . Thế là mọi hy vọng tiêu tan . Mẹ ơi! Mẹ đã làm gì ? Đối với con, lúc nào mẹ cũng là người mẹ hiền dịu đáng yêu, đáng quý nhất .

Mai Hoa nhìn ba, hỏi nhỏ:

– Mẹ con đã làm việc gì vậy ba ? Ba nói cho con biết đi .

Ông Phong trầm ngâm:

– Chuyện đã hơn 20 năm rồi . Đời người, ai tránh khỏi lỗi lầm . Ba đã tha thứ cho mẹ con, nên ba không muốn nhắc đến nữa . Huống chi 20 năm nay, mẹ con sống với ba tình nghĩa vẹn tròn . Con cũng không cần biết chuyện đó làm gì .

– Thế Lan Nhi là ai vậy ba ?

Ông Phong tròn mắt ngạc nhiên:

– Lan Nhi à ? Sao con biết ?

– Có đêm con nghe mẹ nhắc thì thầm 1 mình .

– Lan Nhi à ... - Ông Phong bỗng nghiêm nét mặt, cao giọng - Ba đã bảo con đừng có hỏi nữa, con nghe chưa ? Bây giờ lo chuyện trước mắt là lấy tiền đâu trị bệnh cho mẹ con kia . Cô Út con thật cố chấp, chuyện từ thời xa xưa nào đâu, nhắc lại làm gì ?

Thấy ông Phong có vẻ giận, Mai Hoa không dám hỏi nữa . Cô nghĩ ba mình nói đúng . Việc trước mắt là số tiền chữa trị cho mẹ .

– Dạ . Trong thư, cô Út có nói cho con 1 trăm đô để mua sách vở . Nhưng chắc là con xin phép ba cho con được nghỉ học . Hoàn cảnh gia đình như vậy, con không còn tâm trí đâu mà ngồi yên trên ghế nhà trường . Con sẽ tìm việc làm, phụ được với ba phần nào hay phần nấy . Số tiền ấy, ba lấy trả nợ cho bà Tám đi ba .

Ông PHong nhìn con, cái nhìn là lạ:

– Ba trả rồi .

– Tiền ở đâu vậy ba ?

– Chú Bình trả số nợ ấy giúp a .

Mai Hoa kêu lên:

– Trời ơi! Ba mượn của ông chi vậy ? Ông đã có lần sàm sỡ với con giữa đường . Hôm rày con chưa nói cho ba biết đó .

– Chú Bình có nói với ba . Chú nói chú biết làm vậy là bậy, nhưng vì chú quá thương con .

– Rồi ba tha thứ cho ông ?

Không trả lời câu hỏi của con gái, ông Phong châm lửa vào điếu thuốc, rít 1 hơi dài rồi chậm rãi nói:

– Mai Hoa! Ba có chuyện này muốn nói với con .

– Chuyện gì vậy ba ?

– Chú Bình ngỏ lời xin cưới con làm vợ .

– Con hông chịu đâu . - Cô dứt khoát nói .

– Ba biết con không chịu, bởi vì con đã quen biết với thằng Minh . Nhưng ba muốn con hãy suy nghĩ lại .

– Tại sao vậy ba ? Anh Hải Minh hiền hòa, đứng đắn, ảnh rất xứng đáng với con mà .

– Ba không nói thằng Minh không đủ tư cách . Nhưng con nghĩ coi, trong hoàn cảnh gia đình mình bây giờ ... không phải ba ham giàu mà ép uổng con đâu . Ba chỉ mong con suy nghĩ thiệt hơn . Chú Bình có nói: Nếu con bằng lòng, chú ấy sẽ đảm bảo việc chạy chữa cho mẹ con, cũng như mọi phương tiện sinh sống của gia đình ... Không lẽ con nỡ đành để mẹ con chết hay sao ?

– Ba ... - Mai Hoa kêu lên đau đớn, cô nói qua nước mắt - Nhưng con đâu có yêu ông ấy . Không yêu thì làm sao mà chung sống được, hả ba .

– Tụi con còn trẻ con nên nghĩ vậy . Chứ có rất nhiều trường hợp tình yêu sẽ đến sau hôn nhân . Như ba với mẹ đây, lúc đầu mẹ đâu có thương ba ...

– Con không thể bỏ anh Hải Minh được .

– Tùy ý con . Nếu con coi công sinh thành dưỡng dục không bằng tình yêu của con, thì con cứ để mẹ con chết . Mẹ con sẽ chết nay mau nếu không chạy chữa kịp thời . Ba già yếu, ba bắt lực rồi, ba không lo được tiền thang thuốc cho vợ, chắc là bà cũng nên chết cho rồi . - Ông Phong nói, giọng uất ức .

– Ba ... - Nước mắt đã tràn ra trên đôi má mịn màng của Mai Hoa .

Thấy Mai Hoa khóc, ông Phong bứt rứt lắm . Nhưng trước mắt, ông chỉ thấy có 1 con đường duy nhất . Chỉ 1 con đường ấy mới cứu được vợ ông, người vợ mà ông hết lòng thương yêu chiều chuộng .

Ông đứng lên:

– Thôi, con cứ suy nghĩ rồi trả lời cho ba . Sinh mệnh mẹ con nằm ở trong tay con đó . Ba đi ra ngoài 1 lát . Ông Phong đi nhanh ra cổng như muốn trốn chạy những giọt lệ của Mai Hoa . 2 bên đường, mọi nhà đã lên đèn . Mai Hoa vẫn ngồi yên, tâm sự cô ngổn ngang như tơ rối . Nếu mẹ chết đi ... Trời ơi! Không thể được . Còn ngược lại, cô sẽ mãi mãi mất Hải Minh - người mà cô yêu với trọn tâm hồn . Trái tim cô như vỡ ra tan biến, rồi oằn oại đón đau .

Cô nhớ tới những ngày bé thơ, mẹ nâng niu chăm sóc . Có lần cô bị té xuống sông, mẹ cô tuy không biết bơi vẫn nhảy theo để cứu . Suýt nữa thì cả 2 người chết đuối, may mắn là có người cứu kịp . Năm 7, 8 tuổi cô đã bị 1 cơn bệnh nguy ngập, phải nằm liệt suốt cả tháng trời, mẹ cô đã lo lắng, túc trực bên giường cô suốt ngày đêm . Cô nhớ bàn tay mẹ dịu dàng, ánh mắt mẹ đầy yêu thương . Mẹ ơi! Làm sao con có thể để mẹ chết đi vì không có tiền chạy chữa ... Nhưng cuộc đời của con rồi sẽ là đêm tối, sẽ là vực thẳm nếu con không được sống với Hải Minh . Anh ấy yêu con chân thành biết bao vào đối với con, thế giới này cũng sẽ hoang vu khi không có anh . Chúng con đã có với nhau biết bao là kỷ niệm, những kỷ niệm không thể mờ xóa của tình yêu . Những buổi mai, buổi tối có nhau, những vòng ôm khăng khít, những nụ hôn nồng nàn ... 1 ngày không gặp nhau, con nhớ thương anh tha thiết, thế mà ... bây giờ có thể con sẽ xa anh ấy cả đời ... cả đời ...

Mai Hoa khóc nức lên, đôi vai cô run run theo từng nhịp thở . Trong nhà, bà Phong vẫn say ngủ . Hôm nay bà ngủ sớm từ chiều, vì tối quá bà thức trắng đêm . Trong vườn, trăng đã lên . Ánh trăng vẫn vô tình trải ánh sáng lung linh của mình lên hoa, lên lá, lên mái tóc xõa rối của Mai Hoa . Ánh trăng không hề chia sẻ với nỗi đau xé ruột của cô . Có tiếng chân ai trên lá khô xào xạc, cô lau vội nước mắt, ngẩng lên . Hải Minh đang đứng bên giàn thiên lý, cả người anh tràn ngập ánh trăng . Mai Hoa chạy vội đến bên anh, trong khoảnh khắc, cô quên đi những dòng lệ đỏ .

– Anh!

– Em!

Chỉ có vậy, rồi là đôi vòng tay khép chặt, là những nụ hôn như mưa trên tóc, trên mắt, trên môi, trên má của nhau . Trái với mọi lần, Mai Hoa chỉ lặng yên đón nhận những trao gửi của người yêu . Hương hoa lý tỏa mùi thơm đậm, càng làm cho cô thêm ngất ngây . Hải Minh chợt nghe trên môi anh vị mặn:

– Em! Em khóc đó ư ? Chuyện gì vậy em ? Bệnh mẹ thế nào rồi ?

– Mẹ vẫn như mọi hôm thôi .

– Thế sao em khóc ? Có chuyện gì, nói cho anh nghe đi . Anh van em mà .

– Không có chuyện gì đâu . Tại em cảm động quá đấy thôi . Được ở bên anh, em hạnh phúc quá đỗi .

– Thiệt không ? Vậy thì đưa đây, anh lau nước mắt cho .

Anh dịu dàng dùng đôi môi mình lau hết những giọt lệ hoen trên mi, trên má Mai Hoa .

– Anh ơi!

– Gì đó em ?

– Có khi nào anh hết yêu em không ?

– Không bao giờ, mãi mãi anh là của em .

– Cả khi em làm lỗi ?

Hải Minh dứt khoát:

– Cả khi em làm lỗi . Vì tình yêu, anh sẽ tha thứ hết, tha thứ hết cho em .

– Nếu em phạm phải 1 cái lỗi tà đình ?

Hải Minh ngạc nhiên, nhìn Mai Hoa dò hỏi:

– Đêm nay, em có vẻ là lạ thế nào ấy . Sao em đặt cho anh nhiều câu hỏi lạ lùng như thế ? À! Mà anh nói 1 lần này thôi nha . Cho dù em có thế nào, tình anh vẫn không thay đổi . Chỉ trừ ...

Mai Hoa hồi hộp:

– Chỉ trừ ... cái gì anh ?

Đôi mắt đẹp của cô ngược lên nhìn anh chờ đợi . Chưa vội trả lời, Hải Minh khẽ nâng cằm cô lên, hôn vào đôi môi hé mở . Họ lại hôn nhau . 1 lát, chừng như đứt hơi, môi họ mới rời nhau .

– Chỉ trừ ... cái gì ? - Mai Hoa hỏi lại .

– Chỉ trừ em hết yêu anh .

– Không, điều ấy không bao giờ, không bao giờ có thể xảy ra . Em yêu anh kiếp này và kiếp sau, sau nữa ...

– Thật vậy không ?

Mai Hoa đưa 1 ngón tay lên:

– Em xin thề .

– Thế thì anh sung sướng quá . Anh cũng vậy, anh cũng yêu em muôn thuở .

Vàng trắng tròn vành vạnh phút chốc như rạng rỡ hơn, chứng giám cho lời thề đôi lứa . Họ đứng lặng yên bên nhau, mùi da thịt của họ quyện vào nhau . 1 nỗi khát khao mơ hồ bỗng dâng trào trong lòng họ như cơn sóng ập đến bất ngờ . Vòng tay Hải Minh càng ghì siết nồng nàn hơn . Vàng trắng chui vào đám mây và tự nhiên, Mai Hoa cảm thấy bàn tay ấm áp của người đang yêu ở dưới làn áo mỏng của mình . Nếu là lúc bình thường, Mai Hoa đã vội vã đẩy anh ra, bởi cô còn là người thiếu nữ ngây thơ cả thẹn . Nhưng đêm nay, sau những lời ba cô vừa nói, cô có 1 linh cảm không hay . Biết đâu đây sẽ là lần cuối cùng ta còn được đứng bên anh . Nghĩ vậy, cô thả mình xuôi theo dòng cảm xúc đang và ngập trên từng tác thịt da . 1 luồng điện ấm mới lạ ngất ngây từ bàn tay anh tỏa đều trên cơ thể ...

Ke ... e ... e... ệt ...

Cánh cổng được mở ra, đôi bạn bàng hoàng rời nhau, tiếc nuối . Ông Phong kéo lê dép trên lối vào nhà . Hải Minh vội đến:

– Thưa bác mới về .

Khác với mọi lần, hôm nay ông không tỏ vẻ vồn vã ân cần mà chỉ gật đầu, rồi đi vào phòng khách .

Hải Minh hụt hẫng:

– Bác hôm nay sao thế em ?

Mai Hoa khò lấp:

– Không có gì đâu anh, chắc ba đi về mệt đấy thôi .

– Hay là ba đã thấy tui mình ...

– Không có thấy đâu .

– Sao em biết ?

– Hồi nãy chúng mình đứng khuất trong giàn thiên lý, ngoài cửa đi vào, ba chẳng thấy đâu .

– Hú hồn!

- Anh sợ thiệt hả ?
- Hồng sợ thiệt hả ?
- Hồng sợ sao được .
- Sợ mà ...
- Mà sao ?

Mai Hoa đỏ ửng 2 gò má, cô néo thật đau vào cánh tay Hải Minh:

- Anh này kỳ ghê ...

Hải Minh cười vui vẻ . Anh lại muốn chạm đôi môi mình lên đôi má xinh như cánh hoa đào của người yêu .

Mai Hoa đẩy nhẹ anh:

- Thôi anh . Khuya rồi, anh về đi, ba trông thấy thì chết .
- Ủ, thôi anh về . À, Hoa này!
- Gì thế anh ?

Hải Minh đặt vào tay Mai Hoa 1 gói nặng nằng:

- Đây là số tiền anh kiếm được khi vẽ chân dung cô Hoài Trâm . Em cho anh phụ tiền thuốc thang cho mẹ .

Mai Hoa cảm động:

- Nhiều quá vậy anh . Em không dám nhận đâu . Anh còn phải lo cho mình nữa chứ . Anh xem, lúc này anh cũng ốm đi thấy rõ đó .
- Anh đã đề phần anh rồi . Em cứ cất đi, không anh giận đó .
- Em cảm ơn anh .

- Em mà còn nói cảm ơn nữa, anh sẽ giận em luôn cho coi . Anh đâu phải là người xa lạ . Anh đã tự coi mình là con rể trong gia đình, anh không lo được nhiều cho mẹ, anh đã rất áy náy, thế mà em còn cảm ơn anh .

Mai Hoa đứng lặng yên nhìn Hải Minh say đắm, lòng thương yêu cảm phục dâng tràn .

- Thôi, em vào đi để ba trông .

2 người đi vào nhà . Ông Phong đã về phòng riêng . Hải Minh từ biệt người yêu, đi ra ngoài đêm lạnh .

Mai Hoa ngồi rất lâu, cô suy nghĩ về tất cả mọi việc đã xảy ra . Bức thư từ chối của cô Út, lời đề nghị của ba cô về việc ông Bình, nỗi đau khổ của hình ảnh 1 ngày mai chia biệt niềm hạnh phúc mà tình yêu mang đến cho cô . Tất cả đan chéo vào nhau, tạo thành 1 niềm ray rứt vô bờ . Cô phải quyết định ra sao đây ? Xa Hải Minh ư ? Không, không thể được . Nhưng nếu không xa Hải Minh, làm sao để cứu mẹ mình đây ?

Chợt nhớ đến số tiền Hải Minh đưa, Mai Hoa mở gói ra xem . 1 triệu đồng xếp ngay ngắn . Đây là những giọt mồ hôi của anh trong 1 tuần làm việc miệt mài . Hải Minh ơi! Ôn của anh, em lấy gì để đền đáp . Song 1 triệu đồng thì có thấm vào đâu so với năm, sáu chục triệu mà mẹ đang cần ?

Suốt đêm, Mai Hoa trăn trở với bao nỗi niềm u uẩn . Đến gần sáng, Mai Hoa thiếp đi . Trong cơn mộng mị cô lại đến với Hải Minh, trao gửi cùng anh bao niềm hạnh phúc . Khi tia nắng đầu tiên của ngày mới vào đến phòng, Mai Hoa mới giật mình tỉnh giấc . Trong đầu cô, 1 quyết định bất ngờ đến như tia chớp, soi rọi sáng tỏ con đường cô phải đi . Cô chỉ mong sao trọn hiếu, vẹn tình .

Mai Hoa nhìn đồng hồ, xuýt xoa:

- Ôi! 6 giờ rồi, chắc là cô sẽ trễ tiết học đầu .

Cô vội vã sửa soạn quần áo, tập vở . Trước khi đi, cô đến trước phòng mẹ:

- Mẹ ơi! Mẹ có ngủ ngon không ?

Bà Phong thức giấc đã lâu, bà đang ngồi chải mái tóc dài đen óng ả, mượt mà:

- Hồi hôm, mẹ ngủ được con à, chẳng bù với đêm qua .
- Hôm qua, con ngủ quên . Con mới vừa dậy, chẳng kịp làm bữa sáng cho ba mẹ nữa .
- Được rồi, con cứ đi học đi . Mẹ khỏe lắm mà, cứ để mẹ làm vài việc lật vật cho biết đói bụng, ăn nó mới ngon . Con cứ ép mẹ nằm hoài, mẹ chịu hông nổi đâu .
- Mẹ nhớ uống thuốc nha mẹ . Thuốc con để ở đầu giường . Ăn sáng xong mẹ hãy uống .
- Ủ .

- Thưa mẹ, con đi học .

Mai Hoa đi nhanh . Giờ này chắc thầy Khoa đã vào lớp giảng bài . Hôm nay, chắc thầy sẽ giảng đến đoạn Thúy Kiều ở lầu Ngưng Bích, mà không nghe được thật unction . Mình vẫn thích nghe giọng trầm ấm của thầy phân tích các đoạn thơ ... hay không thể chê vào đâu được .

Các bạn giờ chắc cũng đang mong mình, không biết con nhỏ Mai Hoa trốn học đi đâu . Ôi! Trường ơi, lớp ơi, bạn bè ơi! Biết mình có còn được cùng tất cả sum họp cho đến cuối năm học không, hay cuộc đời sẽ đưa mình về lối khác ? 1 lối đi đầy sỏi đá, chông gai ... Sẽ không còn những chiều, những sớm tung tăn trong sân trường đầy lá me bay, với tiếng cười vô tư rộn rã . Sẽ không còn những lần bên nhau tâm sự nhỏ to trên chiếc băng đá góc sân sẽ không còn ...

Cổng trường kia rồi! Biết nói làm sao với bác gác cổng đây nhỉ ? Chẳng lẽ lại nói mình ngủ quên, bác ấy sẽ mắng cho .

– Thưa bác, bác cho con vào .

– Em đi đâu mà giờ này mới vào, đã trễ tiết đầu rồi biết không ?

– Dạ biết, nhưng con lỡ ...

– Lỡ gì ? Lỡ ngủ quên phải không ? Con gái con lừa gì mà ngủ mất trời lên cả sào mới dậy .

– Dạ, đêm qua ...

– Đêm qua làm gì ? Đêm qua thức khuya coi phim chớ gì ? Ba cái phim ảnh làm cho người ta hao tổn sức khỏe chứ có ích lợi gì .

Bác gác cổng vẫn có tật nói thao thao, không chịu nghe người khác . Nhưng sinh viên học sinh thì phải sợ bác thôi .

– Bác cho con vô, nha bác .

– Ừ . Lỡ lần này, lần sau cho đứng ở ngoài hết 1 tiết, rồi làm kiểm điểm mới được vô .

– Con cảm ơn bác .

Mai Hoa rón rén chào thầy vào lớp . Các bạn nhìn cô ngạc nhiên . Cô học sinh ngoan nhất lớp hôm nay đi học trễ, thật là 1 chuyện hiếm hoi . Ngồi vào chỗ quen thuộc, Mai Hoa chăm chú nghe theo những lời thầy giảng . Hôm nay, thầy giảng mới hay làm sao . Mai Hoa như đã hóa thân thành nàng Kiều, cảm nhận hết nỗi buồn của 1 cô thiếu nữ, đang trong trắng bỗng biến thành gái lầu xanh, đang yêu đương bỗng nghìn trùng cách biệt .

Tiếng chuông reo báo hết giờ đã vang lên . Mai Hoa vẫn còn đắm chìm trong suy tưởng, không hay Hạ Thu đang nhìn mình .

– Ê!

Mai Hoa giật nảy mình quay lại .

– Mà làm gì mà hôm nay đi học trễ vậy ? Hồi hôm, mày hẹn hò đi chơi khuya lắm, phải không ?

– Hồng có đâu .

– Hay là bác gái trở bệnh ?

– Cũng hồng có luôn .

– Vậy chớ lý do gì ?

Reng ... Reng ... Tiếng chuông lại báo giờ tiết học tiếp theo .

– Thôi, trưa nay tan học, tao với mày ra ngoài bờ sông, tao sẽ nói cho mày nghe 1 chuyện .

– Chuyện gì vậy ?

– Đã nói đề đến trưa mà . Mày sao lúc nào cũng hấp tấp hết .

– Ừ, mày làm tao hồi hộp quá . Giờ đến ra về, tao hết học được luôn .

– Thôi, cô giáo đã vào lớp kia . im đi!

Từng giờ học trôi qua, Hạ Thu cứ nhìn đôi mắt hơi có quầng thâm của bạn mà đặt ra muôn ngàn câu hỏi . Chỉ sau có 1 đêm, mà bạn cô có vẻ già dặn hẳn lên . Không biết việc gì đã xảy đến cho nó ? Cô viết cho Mai Hoa miếng giấy nhỏ, thừa lúc cô giáo quay đi, cô đưa qua cho Mai Hoa .

– Việc gì vậy ? Mày kể cho tao nghe sơ sơ trong giấy đi . Tao chịu hết nỗi rồi .

– Chuyện dài . Stop! - Mai Hoa chỉ viết có vậy .

– Đồ con quý! Stop! - Hạ Thu viết trả lại .

Rồi giờ tan học cũng đã đến . 2 cô gái cùng ra bờ sông để tâm sự . Hạ Thu hồi hộp hỏi ngay:

– Rồi, chuyện gì mày nói cho tao nghe coi .

Mai Hoa lặng yên 1 lúc mới thốt nên lời .

– Hạ Thu! Mình khổ quá ...

– Nhưng chuyện gì chứ ? Chuyện gì mà khiến Hoa khổ sở đến vậy ? Lại chuyện bệnh bình của bác gái à ?

– Hạ Thu này! Mình sắp lấy chồng rồi .

Hạ Thu trở mặt ngạc nhiên:

– Lấy chồng à ? Sao nhanh quá vậy ? Còn chuyện học ?

– Có lẽ mình phải nghỉ học thôi .

– Trời đất! Sao tự dưng nghỉ học đi lấy chồng ? Mà bỏ lấy ai vậy ? Chẳng lẽ anh Hải Minh đòi lấy bỏ gấp vậy sao ?

– Không phải lấy Hải Minh . Nếu được sống bên anh ấy, mình sẽ hạnh phúc vô vàn chứ đâu phải khổ như thế này .

Hạ Thu càng kinh ngạc hơn:

– Sao, không phải Hải Minh à ? Vậy chứ ai ? Ai ?

– Ông Bình .

Có tiếng tập sách rơi lộp bộp, Hạ Thu không còn tin ở tai mình .

– Bò nói thật không ?

– Thật .

– Bò có điên không ?

– Không .

– Không điên sao lại tính làm vợ ông già đó ? Hải Minh sẽ nghĩ như thế nào ?

– Mình chưa nói với anh, nhưng chắc là anh sẽ hiểu và tha thứ cho mình thôi . Kim Trọng ngày xưa còn tha thứ được cho Kiều, không lẽ Hải Minh lại khe khắt hơn sao ?

– Không còn con đường nào khác à ?

– Không còn con đường nào khác cả . Để cứu mẹ, để gỡ hoàn cảnh nợ nần của gia đình mình, ngoại trừ mình chịu lấy ông Bình hoặc là ...

Hạ Thu kêu lên:

– Lấy ông Bình ? Lấy cái lão bị thọt ấy à ?

– Ừ . Hạ Thu thấy đó, mình làm sao mà sống chung với lão ta được . Cho dù ông ấy không là bị thọt mà đẹp trai, trẻ tuổi, hào hoa, mình cũng không thể lấy . Bởi vì trái tim mình đã là của Hải Minh . Không 1 ai khác trên đời này có thể thay thế Hải Minh trong tim mình .

Nét tình nghịch cố hữu trở về với Hạ Thu . Cô nheo nheo mắt:

– Cha! Nồng thắm dữ vậy ta . Ừ, nhưng mà lúc này bò có nói "hoặc là ..." nghĩa là vẫn có con đường thứ hai ?

– Đúng vậy .

– Bò nói nhanh đi . Nếu không lấy ông Bình thì phải làm thế nào ?

– Mình sẽ bán đi cái quý nhất của đời con gái để kiếm tiền về cho mẹ mình chạy chữa, thang thuốc .

– Sao, bò nói rõ cho mình nghe lại xem ?

– Mình sẽ bán ... sự trong trắng của mình, Hạ Thu ạ .

– Đời con gái có 1 thứ đó là quý nhất, bò bán rồi thì sau Hải Minh ...

Mai Hoa buồn thảm:

– Ừ, mình biết anh sẽ thiệt thòi . Nhưng mà mình yêu anh thật sự . Đây là việc hiếu phải làm, mình không thể ... Mình nghĩ rằng, mình sẽ đem cả cuộc đời mình để đền đáp lại phần mất mát của anh, cuộc đời của 1 người vợ cúc cung tận tụy và hết dạ yêu chồng .

– Mai Hoa nói cho Hải Minh biết chưa ?

– Chưa, bây giờ thì chưa . Chỉ đến khi nào việc đã xong, mẹ mình đã được mổ tim và bình phục, lúc ấy mình sẽ nói thật với anh ấy .

– Nếu anh ấy không tha thứ cho bò thì sao ?

– Hải Minh rất yêu mình . Không lẽ Hải Minh không thông cảm cho tình thế bức bách của mình sao ?

– Nếu không ?

– Nếu không thì ...

– Bò sẽ đi tu chứ gì ? Hay là sẽ làm chuyện đại dột ?

Mai Hoa im lặng . Cô hy vọng vào tâm hồn phóng khoáng của anh, vào tình yêu của anh . Cô không dám nghĩ tiếp đến 2 chữ "Nếu không"...

Hạ Thu trầm giọng, cô nói như 1 người lớn tuổi:

– Mình cũng tin anh Hải Minh không đến nỗi nào . Nhưng mình vẫn phải nêu ra tình huống xấu nhất thôi, để chuẩn bị tinh thần ... Dù sao thì mình cũng vẫn phải sống . Mai Hoa! Tình yêu nó vĩnh cửu, nhưng nó cũng mong manh lắm . Có những người đàn ông không bao giờ tha thứ cho người vợ không còn trong trắng của mình đâu .

– Hạ Thu!

– Bỏ đừng giận! Tính mình vẫn thích nhìn thẳng vào thực tế, không mơ mộng như bồ đâu . Gia đình mình cùng giặt gấu vá vai, ăn bữa nay lo bữa mai, biết làm sao giúp đỡ được cho bồ . Mai Hoa ơi! Con đường của bạn đi sao mà đắng cay quá .

Đôi mắt tinh nghịch của Hạ Thu đã thôi không còn le lói thứ ánh sáng nhí nhảnh vui tươi, 2 giọt nước mắt lăn dài trên má . Mai Hoa ngả đầu vào vai bạn, 2 người lặng yên để nước mắt mặc tình trào tuôn .

Trên sông, cơn mưa bụi nhẹ nhàng bay lất phất . Hàng cây bên bờ kia mờ mịt như trong sương mù . Trời cũng buồn như tấm lòng đôi bạn .

Hồi lâu, Hạ Thu mới nói:

– Mình biết bạn nói với mình những chuyện này là có ý nhờ mình hỏi thăm dì mình ở nhà hàng vũ trường Đêm Trăng, phải không Hoa ?

Mai Hoa không giấu giếm:

– Ừ, mình định nhờ bồ hỏi giúp, nhưng chưa dám nói . Mình ngại ...

– Thôi, việc bồ nhờ hãy để thư thả, mình nghĩ xem có cách gì khác không . Chứ giúp ạn làm việc này thì ... mình không thể làm được đâu, Mai Hoa ạ . Nỡ nào lòng mình đưa bạn vào con đường tử cực .

– Mình xin Thu, mình van xin bồ hãy giúp mình . Nếu mẹ mình chết rồi, liệu mình có thể sống thanh thản cùng tình yêu không ? Tấm thân này của cha mẹ tạo ra thì dù có nát đi để trả nghĩa sinh thành, mình cũng không tiếc . Hạ Thu phải giúp mình . Tháng sau, mẹ mình phải mổ rồi, Thu ạ .

Đôi bạn lại ôm nhau nức nở:

– Ừ . - Hạ Thu nói trong nước mắt .

Trời đang trưa mà tưởng như hoàng hôn . Hoàng hôn trong lòng đôi bạn tim tái não nề . Vai áo Hạ Thu ướt đầm nước mắt của Mai Hoa, hòa với từng giọt nước đọng lại trên cành lá bồ đề để giờ rơi xuống buốt cả thịt da .

Hạ Thu dìu bạn đứng lên:

– Mưa ướt cả áo rồi, mình về đi Mai Hoa .

Mai Hoa đứng lên như 1 kẻ mộng du . Cô lặng lẽ bước từng bước chậm theo bàn tay dẫn dắt của Hạ Thu . Đã suy nghĩ trắng đêm trước khi quyết định, nhưng sau khi nói ra, cô vẫn đau xé lòng . Tương lai nào đang chờ đợi cô đây ?

o O o

Bà Phong đang ngồi hong tóc dưới giàn thiên lý . Chiều nay, trời ảm áp, gió thổi nhẹ, hương hoa thiên lý thoảng bay . Mái tóc bà Phong vừa gội xong, xõa dài đến gối . Mái tóc vẫn còn đen mượt mà, chỉ chen vào 1 vài sợi bạc . Tuy đã lớn tuổi, bà vẫn còn nét đẹp của thời son trẻ, nét đẹp tuy đã phai pha cùng năm tháng, nhưng vẫn làm xúc động lòng người . Mai Hoa thừa hưởng của bà tất cả, từ nét quý phái tỏ ra trong dáng vẻ, đến làn da màu sữa đọng mịn màng . Từ đôi mắt đen láy tròn như mắt bồ câu đến làn môi đỏ mọng . Mấy hôm nay, bà đã chết đi sống lại mấy lần .

Ngồi nhìn từng chùm hoa đong đưa trên đầu, bà Phong nghĩ đến cuộc đời đầy uẩn khúc của mình . 1 tình yêu khôn g thành, 1 cuộc hôn nhân tiền định . Rồi là ... Đối với thế gian, đối với gia đình, đối với chồng, bà là người đã gây nên 1 lỗi lầm không thể tha thứ . Nhưng đối với trái tim bà, đó chỉ là 1 lỗi lầm gây nên trong cơn tuyệt vọng vì đã đánh mất môi tình đầu nòng thắm của mình . Bà đã sống những phút giây bên ngoài lý trí . Bây giờ, sau 20 năm, vết thương xưa tưởng chừng đã lành lại vỡ ra nhức nhối . Không, thật sự suốt 20 năm qua, có khi nào bà không khắc khoải . Nỗi lòng của 1 người mẹ, 1 người mẹ đau khổ .

Trời ơi! Không biết bao nhiêu năm trời, ông Phong có rõ hay không ? Hay khi thư của cô Út ông mới biết ?

Làm sao bà dám hỏi chồng điều đó, khi ông Phong trước sau vẫn 1 mực yêu thương, chiều chuộng, lo lắng cho bà . Và bà cũng đã đáp lại bằng tình yêu tưởng như không bao giờ có được, khi hình bóng ngày xưa vẫn ngự trị trong trái tim bà . Bà đã yêu ông Phong muộn màng nhưng chân thật, và suốt cuộc đời còn lại, bà đã sống vì chồng vì con . Chưa bao giờ bà làm trái ý chồng, chưa bao giờ 2 vợ chồng phải to tiếng cãi vã . Bà đã

là 1 người vợ hiền thực nhất đời, 1 người mẹ yêu con rất mực ... Nhưng còn ... Lan Nhi ? Lan Nhi ơi! Biết đến bao giờ ...

Dòng suy tưởng của bà Phong chợt bị ngắt quãng vì 1 bàn tay ai đó chợt lay nhẹ vai bà .

– À, Mai Hoa! Con mới ra đó hả ? Con nấu cơm xong chưa ?

– Xong rồi mẹ ạ . Mẹ đang nghĩ gì mà con đến gần sát bên mẹ cũng không hay ? Con tính hù mẹ ghê, nhưng con sợ ...

Bà Phong bật cười:

– Sợ mẹ lại ngắt xiu, phải không ?

Mai Hoa nói tránh:

– Dạ, con sợ mẹ đánh con . Mẹ đang nghĩ gì thế mẹ ?

– Đủ thứ chuyện hết, con ơi .

– Mẹ có thể kể cho con nghe không mẹ ?

– Ừ, hôm nào, mẹ sẽ kể .

– Thế còn hôm nay ?

– Hôm nay thì con phải vào tắm rửa sửa soạn . Con quên chiều nay, mẹ có kêu Hải Minh lại ăn cơm sao ?

Coi con kia ... quần áo, tóc tai đầy mồ hôi .

– Dạ, tại này giờ con nói chuyện với ... ông Táo đó mẹ .

Bà Phong nhìn kỹ con gái . Tội nghiệp! Mấy ngày nay, nó lo lắng cho mình quá . Chỉ mới mấy ngày mà nó gầy sút hẳn đi, đôi mắt thâm quầng:

– Con!

– Dạ .

– Lại đây mẹ coi . Con lo cho mẹ lắm, phải không ? Trông con tiêu tụy lắm đó .

– Đâu có chi đâu mẹ . Miễn mẹ mạnh là con vui .

– Mẹ làm khổ con quá . - Bà Phong rung rung .

– Mẹ ... - Mai Hoa quỳ xuống, dụi dụi đầu vào ngực mẹ - Mẹ đừng có nói vậy . Con thương mẹ nhất trên đời .

Bà Phong véo yêu vào má con:

– Thiệt không ? Hay là phải nói "con yêu mẹ phân nửa, còn phân nửa con dành cho ..."

– Mẹ! Mẹ cứ trêu con hoài .

– Chớ không phải thiệt như vậy sao ? Mà Hải Minh sao lúc này ít lại chơi hơn lúc trước vậy con ?

– Dạ, anh bận vẽ, mẹ ạ . Anh cố gắng làm việc ngày đêm để ...

– Để kiếm tiền giúp mẹ, phải không ? - Bà Phong ngắt lời con và cảm động nói tiếp - Cái thằng thiệt tốt bụng . Lần trước vẽ được triệu bạc cũng đưa hết qua đây . Mẹ không dám ao ước có thằng rể tốt đến vậy . Mai một về làm vợ nó, con phải hết lòng hết dạ với nó, con phải thay mẹ trả cái nghĩa này ...

– Dạ, tụi con rất thương yêu nhau . Con yêu anh lắm, mẹ ạ .

– Đó! Chịu thiệt rồi phải không ? Hết chối hả cô ?

Mai Hoa đỏ bừng mặt:

– Mẹ kỳ quá hà!

Cô thẹn thùng đi vào nhà, lạnh lẽo xuống bếp chuẩn bị cơm cho buổi chiều . Vậy là chiều nay mẹ có mời Hải Minh . Để xem các món ăn có được tươm tất chưa ? Đây là món canh chua cá lóc ba rất ưa, mà Hải Minh cũng thích nữa . Đây là món tép rang mà mẹ thường bảo có nó, mẹ ăn cơm thấy ngon miệng hơn . Đơn giản chỉ có vậy thôi, nhưng Mai Hoa thấy vừa ý, vì chiều nay cô nấu rất khéo .

Canh chua đậm me thật đúng độ vừa chua vừa ngọt, giá và bạc hà không quá chín . Những con tép rang vàng ươm, mỡ màng trông thấy chỉ muốn ăn ngay . Cô lấy tô chén bày sẵn trên bàn, đợi 1 lát mới múc ra cho nóng . Cô còn ra sân, cắt vào bông hoa cải vàng tươi, cắm vào chiếc bình nhỏ giữa bàn . Bàn ăn có vẻ ấm cúng, vui vẻ hẳn lên .

Cô thay bộ đồ màu hồng nhạt có hoa trắng nhỏ, bộ đồ mà hôm sinh nhật cô, Hải Minh đã mua và tặng . Anh chàng có mắt thẩm mỹ thật . Chọn xấp vải mới dễ thương làm sao . Hôm nay, chắc anh sẽ rất vui khi thấy cô đẹp hơn trong bộ đồ dễ thương ấy .

Khi Mai Hoa vừa chải tóc xong, thì có tiếng ông Phong ngoài cổng:

– Bà à! Chiều nay tôi có mời chú Bình lại ăn cơm với mình, bà kêu Mai Hoa chuẩn bị thức ăn cho chu đáo . Bà Phong ngạc nhiên đến sững sờ, bà ngần ngại nói:

– Dạ, để em vào nói với Mai Hoa . Nhưng anh không nói trước để chuẩn bị . Bữa ăn nhà mình đạm bạc quá, sợ không vừa miệng chú Bình .

Ông Bình nãy giờ đứng yên bên chậu hoa sù, vội nói chen vào:

– Bác đừng có ngại! Cháu muốn như vậy cho nó thật tình . Cháu cũng là con cháu trong nhà thôi, đâu phải ai lạ .

Bà Phong càng ngạc nhiên hơn . Chú ấy hôm nay mới lạ, sao lại gọi mình là bác, xưng cháu, chớ không phải chú ấy lúc trước vẫn là bạn với chồng mình sao ? Nghĩ vậy, nhưng bà Phong không nói gì, chỉ nhẹ nhàng:

– Chú Bình và ông nó ngồi đây nghỉ, tôi vào bếp xem Mai Hoa nấu nướng thế nào .

Mai Hoa giật dỗi để chồng chén xuống bàn, cô phụng phịu:

– Vậy sao ba không nói trước ?

Mẹ cô ôn tồn:

– Mẹ cũng không biết . Con không vừa ý phải không .

– Dạ, con ghét ổng lắm . Với lại chiều nay, tự nhiên ba làm tiêu mất buổi chiều hạnh phúc của con .

– Thôi đi con . Ba con đã mời, người ta là khách của mình, mình phải tiếp đãi lịch sự, để không mất mặt ba con, ba con sẽ buồn đó .

Biết vậy, nhưng Mai Hoa vẫn uất ức . Cô lấy những bông hoa vàng trong chiếc bình thủy tinh ném vào bếp . Những bông hoa phút chốc đã héo tàn . Cô thấy mình tàn ác quá! Bình thường, cô rất yêu hoa, nhưng chiều nay cô biết trút cơn giận vào đâu được . Không biết anh Hải Minh nghĩ sao về gia đình mình đây ? Hay là mình chuẩn bị ở đây thật nhanh cho xong, rồi đến với anh ấy . Mình với anh ấy sẽ ăn cơm cùng nhau .

Mai Hoa dọn cơm thật lẹ . Cô sắp sửa nói với mẹ để đi thì Hải Minh đến . Thấy ông Bình và ông Phong ngồi nói chuyện với nhau ngoài sân, anh gật đầu chào rồi đi thẳng vào nhà . Không thấy ai ngoài phòng khách, anh đi tuốt xuống nhà sau:

– Thưa bác, cháu mới đến .

Bà Phong tròn mắt:

– Hải Minh! Cháu mới đến . Ngồi đây đi cháu, chút xíu nữa dùng cơm với bác . Mai Hoa nấu nướng xong hết rồi .

Hải Minh nhìn mâm cơm, thầm khen bàn tay khéo léo của người yêu . Anh đến tú chén lấy 1 cái đĩa bàn to, bày ra 1 đĩa mận chín đỏ mà anh vừa hái ở nhà .

Bà Phong khen:

– Mận đầu mùa ngon quá . Thứ này, Mai Hoa nó hảo lắm đây .

– Dạ, con cũng biết Mai Hoa thích nên cố leo hái cho bằng được . Mấy chùm mận này đáo để lắm, nó lúc lúc tuốt trên cao như muốn trêu gan cháu vậy .

– Thiệt không đó ? - Mai Hoa vừa bước ra vừa hỏi .

– Thiệt chứ sao không .

Hải Minh vừa trả lời vừa ngắm người yêu . Nàng xinh quá là xinh trong bộ đồ mới . 4 mắt gặp nhau, âu yếm, nồng nàn, cả ngàn lời yêu đương trao nhau trong khoảnh khắc .

Bà Phong tế nhị:

– Con ngồi đây chơi, bác ra trước 1 lát .

Hải Minh tiến lại, hôn nhẹ lên chiếc cổ trắng ngần của người yêu, anh đùa:

– Em đúng là ma lai rồi, cổ em có ngấn hằn hòi đây nè .

– Sao anh biết ?

– Sao anh lại không biết ? Em đã thu hết ruột gan phèo phổi, tim óc của anh rồi . Vậy chứ em không là ma thì là gì ? Cô nàng yêu ma ơi! Sao cô dễ thương quá vậy ?

Mai Hoa bật cười:

– Có ai đời như anh không ? Ma đã không sợ còn bảo dễ thương .

Tiếng cười trong trẻo của đôi bạn vang lên, như những mũi kim châm vào trái tim già cỗi của ông Bình . Ông đang cùng ông Phong bước vào nhà bếp .

Mai Hoa rụt vai nói nhỏ nhỏ:

– Chết! Em chưa nói với anh . Bữa nay, tự nhiên ba mời ông Bình đến ăn cơm nữa đó .

1 thoáng mây đen gợn lên trong mắt Hải Minh, nhưng rồi anh bình tĩnh trở lại . Anh đứng lên cùng Mai Hoa dọn thêm chén đĩa . Về quen thuộc của anh đối với căn nhà này làm ông Bình cảm thấy tức tối . Thế là anh ta đã tiến xa hơn mình trong việc chinh phục cảm tình của gia đình Mai Hoa . Nhưng cần gì, ta sẽ tỏ cho anh chàng biết thế mạnh của ta .

Ông Phong mời mọi người vào bàn . Nhìn bữa cơm đơn sơ, ông Bình có vẻ kinh ngạc . Tuy nhiên ông vẫn khen lầy khen đề:

– Cô Mai Hoa nấu ăn khéo quá! Chưa ăn mà tôi đã thấy ngon rồi .

Ông Bình vừa nói vừa phập phồng 2 cánh mũi to bè để chứng tỏ là mình đang thưởng thức hương vị của các món ăn còn đang bốc khói . Ông ta muốn lấy lòng Mai Hoa, nhưng cô lại thấy ghét cái vẻ kiêu cách giả dối của ông . Đối với 1 người chuyên thưởng thức món ăn ở các quán thanh lịch, các nhà hàng sang trọng thì có ngon gì bữa cơm đạm bạc như ở nhà Mai Hoa . Ông ta chỉ khéo làm bộ, chưa nếm đã khen .

Thấy không khí có vẻ nặng nề, ông Phong giả là:

– Chà! Mặn ngon quá . Ở đâu vậy con ?

Mai Hoa mỉm cười:

– Dạ, của anh Hải Minh mang lại đó ba . Anh biết con rất thích ăn mặn đầu mùa .

Câu trả lời của Mai Hoa cũng làm cho ông Bình nhột nhạt, khi cảm thấy khoảng cách xa vời giữa ông với Mai Hoa . Ông xịu mặt xuống . Thấy vậy, ông Phong quay sang Mai Hoa bảo:

– Con đi lẹ ra quán ở đầu đường mua gì về uống con . Hôm nay có khách mà .

Miễn cưỡng, Mai Hoa đáp:

– Dạ .

Cô đi lấy giỏ và nón . Chỉ chờ có dịp này, ông Bình vội vàng đứng lên:

– Cháu xin phép bác, cháu lấy xe đưa Mai Hoa đi cho nhanh .

– Ừ .

Mai Hoa cau mày .

– Thôi ba, con đi 1 mình được mà . Gần đây chứ có xa xôi gì đâu .

Mặc cô từ chối, ông Bình đã đi ra trước sân nô máy xe đợi sẵn .

Thấy vậy, ông Phong nói tiếp:

– Thôi, con cứ lên cho chú Bình chở đi . Chú ấy đã sẵn lòng như vậy, con không đi, chú ấy phiền .

Đôi mày liễu càng thêm cau lại . Nhưng Mai Hoa không thể cãi lời ba cô trong lúc này . Cô đành miễn cưỡng ngồi lên phía sau xe, ý tứ giữ 1 khoảng cách giữa 2 người . Lần đầu tiên chở được Mai Hoa, ông Bình sung sướng lâng lâng . Phảng phất trong gió chiều là mùi hương tóc, mùi da của nàng trinh nữ . Ước gì cái quán kia thật xa, ước gì con đường thật nhiều ổ gà để cho cô có dịp đụng chạm vào ông . Ông nhìn qua vai nói:

– Mai Hoa ngồi xích vào kéo té .

Mai Hoa không trả lời, nhưng cô đã nhất quyết thà rơi xuống đường, còn hơn phải dựa vào tấm lưng kia .

Chiếc xe máy lao đi không theo đường thẳng mà cứ lạng qua lạng lại . Không biết ông Bình run tay vì hồi hộp nên lái xe không vững, hay cố ý làm như vậy để họa may Mai Hoa có ngã người tới trước chặng ?

Trong lúc ấy thì lòng Hải Minh nóng bừng như ai thiếu đốt . Lần đầu tiên anh biết thế nào là 1 nỗi ghen hờn .

Dù anh vẫn hết lòng tin ở người yêu, nhưng nhìn cô ngồi chung xe với ông Bình, anh vẫn bực bội không chịu được . Anh đứng lên, đi qua đi lại như con thú hoang bị nhốt trong lồng . Ông Phong giả vờ như không trông thấy điều ấy . Bà Phong cứ là cho anh nguôi ngoai:

– Hải Minh! Cháu lại đây giúp bác 1 tay .

– Dạ .

Anh làm theo yêu cầu của bà Phong mà tâm tư anh để tận đâu đâu . Những giây phút trôi qua đối với anh dài hơn thế kỷ .

Suốt đoạn đường, Mai Hoa đã thủ thế nên không có sự đụng chạm nào xảy ra như ý muốn của ông Bình .

Ông tiếc rẻ và càng ao ước, thêm muốn Mai Hoa hơn . Sự trinh bạch của cô lôi cuốn mãnh liệt những kẻ lồi

đời như ông Bình . Ông tưởng tượng niềm hạnh phúc tốt cùng khi tấm thân trong trắng ấy nằm gọn trong vòng tay lão luyện của ông . Ông sẽ chiếm được cô, phải chiếm được . Trong ông đang bùng bùng hy vọng .

Mẹ Mai Hoa càng bệnh nặng, ông càng vui mừng . Ông là 1 kẻ lồi đời, ông biết lúc nào là lúc tung đòn quyết

định, khi đối phương đã ở vào bước đường cùng . Tiền bạc ông không thiếu ...

Mãi mê suy nghĩ, ông không hay đã đến nhà .

– Kia! Sao ông không dừng lại ? - Mai Hoa hỏi .

Ông sực tỉnh, thảng gặp xe lại . Đang ngon trớn, chiếc xe xoay ngang khi dừng lại, dù đã đề phòng, Mai Hoa cũng bị ngã người về trước và đụng nhẹ vào lưng ông Bình . Chỉ 1 tích tắc thôi, nhưng đã đem đến cho ông Bình sự thích chí làm sáng rỡ gương mặt tròn như bánh bao của ông .

Mai Hoa tức giận, đỏ ửng cả mặt mày, đi vào nhà 1 nước .

Hải Minh nhìn người yêu, trông thấy màu hoa đào còn vương trên má cô . Ah nhìn lại ông Bình, ông ta cười tùm tùm . Trái tim anh sôi lên . Nổi nghi ngờ chiếm lĩnh anh như 1 cơn sốt đột ngột . Ông Bình đã làm gì mà 2 người có vẻ xúc động đến thế ? Nhưng trước mặt mọi người, anh vẫn cố kềm mình .

Ông Bình soạn giỏ, nói huyên thuyên:

– Dạ, cháu mua 1 ký Lạp xưởng, 1 ký chả lụa, với chục lon Heniken để cả nhà cùng uống cho vui .

Ông rút ra 1 bịch giấy to:

– Còn đây là mấy ký nho, táo và hồng để lát nữa tráng miệng .

Ông Phong xuýt xoa:

– Chú mua chi nhiều vậy ?

– Dạ, đâu có gì đâu bác, chút đỉnh để bác cháu mình cùng vui với nhau thôi .

Ông Phong bảo Mai Hoa chiên Lạp xưởng và cắt chả lụa . Cô nàng phụng phịu, nhưng vẫn phải làm theo .

Hải Minh nhìn vẻ lãng xãng của ông Phong, nhìn những thứ ông Bình mua về, lòng anh gọi lên 1 cảm giác khó chịu .

Mọi người ngồi yên vào bàn, mấy tô canh chua đã nguội . Ông Bình vừa gấp vừa khen lấy lòng đủ điều . Mai Hoa không ăn gì cả . Còn Hải Minh, tuy phải ngồi ăn cho đúng phép lịch sự, nhưng anh không cảm thấy ngon . Món canh chua mà anh vẫn ưa, hôm nay sao mà nhạt nhẽo . Anh từ chối uống bia . Bà Phong ăn nhỏ nhẹ . Ông Bình thì vồn vã, lúc mời bia ông Phong, lúc lại gấp thức ăn cho bà Phong . 2 người đàn ông có vẻ rất tâm đắc, tiếng cụng ly giòn tan . Bà Phong ăn rất ít nên chỉ 1 chốc là xong . Mai Hoa rót nước cho mẹ uống, xong đưa ra hiên ngồi hóng mát . Cô nheo mắt ra hiệu với Hải Minh . Vừa hết chén com, anh buông đũa đứng dậy:

– Dạ, xin phép 2 bác .

– Sao ăn ít vậy cháu ?

– Dạ, cháu no rồi .

Mai Hoa bung đĩa mặn ra sau nhà, nơi có mấy gốc dừa che mát . Mai Hoa bày tỏ nỗi tức giận của mình đối với ông Bình . Hải Minh nghe mà mát dạ . Anh tách từng quả mặn to, đưa mời Mai Hoa . Cô ăn thật ngon . 2 hàm răng trắng bóng, đều đặn của cô nhai rau rầu những miếng mặn hồng đào .

Hải Minh ngắm người yêu thật lâu, chợt hỏi:

– Em có điều gì giấu anh, phải không ?

Mai Hoa bối rối:

– Dạ ... có gì đâu anh .

– Em đừng giấu anh nữa . Em xem, mắt em có 2 quầng thâm rồi nè . Đêm, em không ngủ phải không ?

Mai Hoa không nói, chỉ khẽ gật đầu . Anh tiếp với vẻ giận dữ:

– Vậy mà em không nói gì với anh hết . Anh không phải là người yêu của em sao ?

– Anh đừng giận . Em không nói vì biết nói ra, anh chỉ thêm lo .

– Không, em phải nói, nói với anh đi em .

– Em nghĩ đến số tiền để bác sĩ mổ tim cho mẹ .

– Bao nhiêu hả em ?

– 1 số tiền rất lớn anh à .

– Có cần ngay không em ?

– Cần ngay . Bác sĩ vừa bảo phải mổ gấp, nếu không sẽ không còn kịp ...

Hải Minh cảm thấy buồn vì sự bất lực của mình . Làm thế nào để giúp người yêu số tiền ấy đây, trong khi bản thân anh chỉ là 1 anh chàng trắng tay ? Anh nắm bàn tay nhỏ nhắn của Mai Hoa, muốn tỏ lời an ủi chia sẻ cùng cô, nhưng những lời nói đã bay đâu hết . Niềm thương cảm tràn ngập trái tim anh . Mai Hoa nhỏ noi

quá, hiền dịu quá .

– Có cách nào không em ?

Mai Hoa ngược nhìn anh, đôi mắt u ám có ngàn điều muốn nói ...

– Dạ, chắc cũng phải có cách . Anh đừng bận tâm, ba sẽ lo được mà . - Mai Hoa đã nói không đúng với điều cô đang nghĩ .

1 ánh chớp khoảnh khắc soi rõ mọi việc, Hải Minh chợt nói tiếp:

– Chỗ ông Bình ...

– Cũng có thể như vậy .

– Với điều kiện là ...

– Ông ấy sẽ cưới em .

Bàn tay anh buông rơi tay người yêu . Anh nói cay đắng:

– Hóa ra bữa cơm hôm nay, em mời anh là để giới thiệu ý trung nhân với anh đó à ?

– Anh đã nói oan cho em rồi .

– Chứ sao ?

– Đó là ý định của ba chứ không phải của em .

– Nhưng rồi em cũng phải tuân theo thôi .

– Em không chịu .

– Rồi tiền đâu em trị bệnh cho mẹ ?

– Em sẽ ...

– Sẽ làm gì ?

Mai Hoa không nói tiếp . Cô nhìn Hải Minh bằng tất cả tình yêu trên thế gian này . "Anh ơi! Anh ... Anh có biết, em sắp ..."

– Em sẽ cố đi vay mượn ở 1 người bà con nào đó . - Lần đầu tiên cô nói dối người yêu .

– Anh không còn thân thích ruột rà để có thể giúp em việc đó . Bản thân anh cũng xác xơ . Nhưng nếu em có thể tìm mượn được, anh hứa sẽ cùng chung lo số nợ ấy với em .

– Anh ... - Mai Hoag cảm động kêu lên .

– Em!

2 bàn tay nắm trong nhau . Mai Hoa nhìn thẳng vào mắt anh:

– Anh yêu em thật chứ ?

– Yêu hơn tất cả .

– Thế anh có cưới em không ?

Hải Minh ngạc nhiên:

– Sao lại không cưới ? Anh chỉ mong đến ngày ấy thôi .

– Chắc chắn ngày ấy sẽ đến chứ ?

– Chắc chắn . Em hãy hỏi lạ lòng ghê .

Có 1 câu hỏi đang nằm trên môi, nhưng Mai Hoa không thốt ra được, vì cô sợ phải nghe câu trả lời . Cô muốn hỏi: "Ngày cả khi anh biết em không còn ... nữa ?" . Thôi xin cứ để cho cô 1 tia hy vọng .

Buổi chiều cứ êm ả trôi . Trong nhà, ông Phong và ông Bình vẫn còn ngồi nhâm nhi, vừa uống vừa chuyện trò . Ông Bình tuy ngồi đó, nhưng ông đang bận nghĩ đến Mai Hoa và Hải Minh . 2 người làm gì ở sau nhà mà lâu vậy ? Hơi bia bốc lên trong đầu, càng làm sự tức tối tăng lên . Thế là 2 người công khai chứng tỏ cho ông thấy là họ yêu nhau, bằng hành động không thềm giao tiếp với ông . Được, để rồi xem .

Ông nói với ông Phong:

– Chuyện cháu nói bữa hôm, bác có quyết định chưa ?

Ông Phong gật gật đầu:

– Tôi đã nói với nó rồi .

– Được không bác ?

– Ừ, ừ ...

Thấy ông Phong ngập ngừng, ông Bình biết chắc là Mai Hoa đã từ chối . Ông già bộ lo lắng:

– Cháu thấy thân sắc bác gái dạo này của xấu lắm đó . Bác phải lo chữa chạy cho nhanh, nếu không, cháu sợ rằng ...

Ngón đòn ấy đã đánh trúng vào chỗ đau của ông Phong . Ông ngần ngại:

– Để tôi thuyết phục con Mai Hoa . Chú thấy đó, nó với thằng Hải Minh ... Nhưng không sao đâu ... nó phải nhớ đến mẹ nó chứ .

– Dạ, trăm sự nhờ bác .

Ông Bình nói tiếp, giọng trầm hẳn:

– Bác nhớ coi sóc cô ấy giùm cháu . Bác thấy không ... cháu muốn vợ cháu phải ...

– Ủ, ừ, tôi sẽ không để chuyện xấu xa ấy xảy ra đâu .

Ông Phong cao giọng:

– Mai Hoa! Mai Hoa!

Đang ngồi tựa đầu vào vai người yêu, Mai Hoa tiếc nuối đứng lên:

– Dạ .

– Vào đây ba biểu, kêu cả thằng Minh nữa .

Mai Hoa kéo tay Hải Minh:

– Vào đi anh! Vào coi ba nói gì .

2 người vào nhà . Đôi mắt ông Bình nhìn xoáy vào Mai Hoa như muốn lột trần cô ra . Men rượu đã làm ông khát khao cao độ . Bất gặp ánh mắt ấy, Mai Hoa rợn cả người . Ông Phong đã chéch choáng, ông quyết định vội vã:

– Mai Hoa, Hải Minh! 2 đưa lại đây!

– Dạ .

– Hôm nay, bác nói cho thằng Minh biết: bác đã gả con Mai Hoa cho chú Bình đây . 2 đưa từ đây về sau không được gặp gỡ nhau nữa, nghe chưa .

Ông Bình nghe vui như tết . Còn đôi bạn trẻ thì ngẩn ngơ như ai vừa tạt 1 gáo nước lạnh vào người . Vài phút sau, Mai Hoa mới có thể cất giọng:

– Ba! Con không đồng ý . Con không làm vợ ông Bình đâu .

– Ba đã nhất quyết, con đừng có cãi . Con muốn mẹ con chết hay sao ?

– Con sẽ tìm được số tiền để giải phẫu tim cho mẹ .

Ông Phong nhướn mày:

– Tìm ở đâu ? Ở đâu ? Ba đã chạy mòn chân khắp nơi rồi, có ai chịu đưa ra số tiền lớn như vậy cho ba vay đâu ? À! Mà người ta sợ cũng phải . Thằng Phong này không nghề nghiệp, không tài sản, làm gì mà trả nổi .

Con ơi! Con phải ...

Mai Hoa cương quyết:

– Con hứa với ba là con sẽ tìm được số tiền ấy mà .

Ông Phong hỏi:

– Con tìm ở đâu ? Tiền bán tranh của thằng Minh à ? Thôi con ơi, cứu bệnh như cứu hỏa . Đợi con gom đủ số tiền chắc là lúc đó mẹ con đã xanh cỏ .

Ông lại nhấn giọng:

– Cậu Minh! Cậu có thương gia đình tôi thì cậu đừng có đeo đuổi con Mai Hoa nữa, cậu nghe chưa ? Không phải tôi tàn ác ... Không, Nguyễn Phong này cả đời chưa làm điều gì ác, nhưng mà vợ tôi ... vợ tôi sắp chết ... sắp chết rồi, cậu có nghe rõ chưa ?

Hải Minh chết điếng trong lòng, anh không biết nói sao trước hoàn cảnh trái ngang này . Anh chỉ nghe thảm thía tất cả các tủi cực, cái bất lực của sự nghèo khó .

Thấy anh không tỏ thái độ gì, ông Phong bồi thêm :

– Vậy là xong . Nửa tháng nữa sẽ tổ chức đám cưới .

– Ba ...

Mai Hoa òa khóc . Cô chạy vội vào giường úp mặt vào gối, đôi vai rung lên từng nhịp . Ông Bình cười tươi như hoa, còn Hải Minh thì chết lặng . Anh nói, giọng run run:

– Thừa bác, cháu và Mai Hoa đã yêu nhau hai ba năm rồi . Tình của cháu chân thật thế nào, bác đã rõ .

Nhưng phận cháu nghèo, cháu không tìm được số tiền để mổ cho bác gái ... Thì thôi ... nếu bác đã quyết định ... cháu cũng đành phải tuân theo, vì cháu không muốn để Mai Hoa mang tiếng là đưa con bất hiếu . Chào bác, cháu về .

Anh nặng nề bước . Bà Phong nãy giờ nằm thiu thiu ngủ trước sân, không hay chuyện đã xảy ra . Nhìn dáng đi thất thểu của Hải Minh, bà ngạc nhiên:

– Ủa, Hải Minh! Sao cháu về sớm vậy ? Cháu buồn à ? Ôi! Kệ nó cháu ơi . Ba con Mai Hoa làm nhiều chuyện đột ngột, bác cũng không ngờ .

– Con cũng không ngờ .

– Ủa! Mà Mai Hoa đâu, sao nó không tiễn cháu ?

– Dạ, cô ấy đang ở trong phòng .

Bà Phong mỉm cười:

– Rồi, lại giận nhau rồi phải không ? Ôi! 2 đứa bây sao mà ... giận rồi thương, thương rồi giận, cứ như vậy hoài .

– Dạ, kỳ này tụi con giận nhau luôn rồi bác .

– Giận luôn ? Bác không tin đâu .

– Con nói thật đó . Thôi, thưa bác, con về . Bác nằm nghỉ cho khỏe .

– Hôm nào lại chơi nghe cháu .

Hải Minh ra về, lòng anh tan nát . Tiếng cười cihén thắng của ông Bình vẫn đuổi theo anh . "Ha ... ha ... ha ..." Tiếng cười chiến thắng, của 1 thế lực bất khả chiến bại: đồng tiền .

Bà Phong đến bên giường con gái . Nghe tiếng khóc tức tưởi của con, bà đau nhói trong lòng . Chuyện gì xảy ra nữa đây ? Bà nhẹ nhàng ngồi xuống, đôi tay dịu dàng đặt trên bờ vai tròn trịa của Mai Hoa:

– Con! Sao con khóc ? Chuyện gì vậy con ?

– Mẹ!...

Mai Hoa gục đầu vào vai mẹ . Nước mắt lăn chã tuôn rơi . Cô muốn khóc thật nhiều cho vơi bớt buồn tủi .

Nhưng cô chợt nhớ mẹ đang bệnh, không thể để cho bà xúc động . Cô ngồi thẳng lên, lấy tay lau nước mắt:

– Không có chuyện đâu mẹ ơi .

– Con đừng giấu mẹ .

– Thiệt mà mẹ . Tại con với anh Minh giận nhau chút xíu thôi .

– Giận chút xíu mà khóc dữ vậy hả ? Con gái mẹ những nhẽo dữ ta .

– Dạ, con lấy thuốc cho mẹ uống nha! - Mai Hoa nói lảng sang chuyện khác - Mẹ uống thuốc đi, rồi con lấy sách cho mẹ đọc . Hôm trước, con có mượn được quyển tiểu thuyết này hay lắm .

– Mai Hoa con! - Tiếng ông Phong gọi ở nhà sau .

– Dạ .

– Con xuống đây dọn dẹp chén đĩa . Ba với ... chú ... Ủa! Không phải ... Ba với thằng Bình đã dọn xong ... - Giọng ông kéo lè nèh, giọng của 1 người đã say .

Mai Hoa đi xuống . Nhìn bàn ăn ngổn ngang những chén đĩa đã dơ, cô ngao ngán . Công việc này, mọi bữa cô vẫn làm nhanh nhẹn, gọn gàng, sao hôm nay cô thấy nặng nề vô cùng .

Ông Bình tạ từ ông cha vợ ra về . Như được sự đồng ý ngầm của ông Phong, ông Bình đến bên Mai Hoa, bắt ngờ nắm lấy tay cô đưa lên miệng hôn "chụt" 1 cái . Mai Hoa rùng mình, cô cúi đầu bước nhanh ra sàn nước . Thấy cô không chống cự, ông Bình càng vui hơn . Ông đâu biết rằng trog cô, 1 quyết tâm đã được hình thành .

Vừa rửa chén, cô nghĩ đến buổi nói chuyện với Hạ Thu chiều hôm trước .

– Thế nào, bồ có nói với dì Liên chưa ?

– Đã nói rồi . Gì mà nôn nóng dữ vậy ?

– Chứ không nôn sao được .

Đôi bạn ngồi bên nhau trên chiếc ghế đá ở góc sân trường . Giờ học đã tan . Ngôi trường phút trước huyền ảo tiếng cười đùa giờ chìm trong im vắng .

– Kết quả như thế nào ? - Mai Hoa hỏi tiếp .

– Dì Liên tao rất lấy làm lạ . Dì có hỏi rõ hoàn cảnh của mày . Dì nói nếu số tiền vài ba triệu, dì sẵn sàng cho mày mượn, nhưn mà cần số tiền lớn quá ...

– Tao cảm ơn lòng tốt của dì . Dì chưa hề biết tao mà dì đã sẵn lòng như thế ...

– Ủ, dì tao cũng được lắm .

– Rồi dì nói sao, mày kể tiếp đi ?

- Di nói đề di cố gắng thu xếp cho . Chuyện này, di chưa từng làm bao giờ, nhưng di cũng có biết chỗ ...
- Mày biết ở vũ trường mà, đâu có thiếu gì những chuyện đó .
- A! Mà người ta có chịu số tiền như vậy khôn g?
- Di hỏi mày có đẹp không ? Tao nói mày là hoa khôi của trường đó, còn được mệnh danh là "Huyền Trân công chúa" nữa ...
- Mày chỉ chọc tao .
- Thiệt mà . Mày không tin thì thôi, tao không kể tiếp nữa đâu .
- Mai Hoa năn ni, cô lắc lắc tay bạn:
- Ừa, tao tin . Mày nói tiếp đi .
- Di hỏi tao có tấm ảnh nào của mày không ? Cũng may bữa đó lên gặp di, tao có mang cuốn album theo, định đưa cho di coi hình đám hỏi của chị tao . Tao cho di xem cái hình mày chụp hồi Noel năm ngoái ...
- Hình tao chụp mặc cái áo đầm trắng đó hả ?
- Ừ, tấm hình đó đẹp lắm, trông mày cứ như là "tiên giáng trần" .
- Nữa! Mày sao ... cái tật lí lắc không bỏ . Mày cứ ngạo tao hoài .
- Thiệt mà, di Liên cũng khen như vậy, rồi di bảo tao cho di tấm hình này .
- Mai Hoa ngạc nhiên:
- Để làm chi vậy ?
- Di nói, số tiền mày cần cao lắm so với những vụ như vậy . Nhưng mà mày đẹp lắm, nên hy vọng có thể được từ 1 phần 3, hay phân nửa số đó . Nếu muốn đủ thì phải làm thêm 1 thời gian ngắn nữa ... Nhưng những vụ sau thì giá thấp hơn nhiều . Có gì, di sẽ ứng trước cho mày mượn để mở cho bác . Di lấy tấm hình để quảng cáo .
- Mai Hoa đau nhói trong tim . Thế là cô đã thành 1 món hàng . 1 món hàng cần rao bán . Có ai chịu mua 1 đêm với cô với số tiền lớn như thế không ? Mai Hoa xót xa nghĩ: "Trời ơi! Đêm đầu tiên ... Đêm đầu tiên của người con gái ... thật hạnh phúc vô cùng nếu người ấy là Hải Minh . Còn đối với người xa lạ nào, chuyện ấy sẽ ra sao ? Mai Hoa không sao tưởng tượng nổi" .
- Thấy bạn ngồi lặng đi, Hạ Thu biết bạn đang nghĩ gì . Cô siết chặt tay bạn, cảm thông:
- Không sao đâu Mai Hoa . Chắc là sẽ qua thôi .
- Nhưng nỗi ám ảnh sẽ còn lại mãi .
- Minh phải quên đi thôi . Mai Hoa! Tao không cần được mày đừng làm chuyện này, bởi vì nó liên quan đến sinh mạng của bác gái . Nhưng nếu đã quyết định như vậy thì tao khuyên mày phải biết quên . Quên đi ngay, coi đó chỉ là 1 tai nạn . Mẹ tao nói có thiếu gì người bị tai nạn gì đó, đến lúc ấy chồng cũng không còn .
- Mai Hoa cười buồn bã:
- Ừ, thì tao cũng sẽ cố gắng quên . Chứ nếu nó ám ảnh tao hoài, chắc là không sống nổi . Nhưng chuyện trước mắt là phải cứu mẹ tao đã, chuyện khác sau hẵng tính .
- Hạ Thu suy nghĩ chút rồi nói:
- Mà Mai Hoa này! Tao nghĩ mày cũng không nên nói chuyện này với Hải Minh làm gì, cứ kể như không có .
- Rồi sau đó anh ấy hỏi, tao nói làm sao ?
- Thì mày cứ quanh co đâu đó . Anh ấy rất yêu mày, rất tin mày, lại thấy từ hồi mày quen với anh ấy, mày đâu có thềm để ý đến ai khác . Không lẽ ổng lại nghĩ bậy cho mày sao ?
- Không, tao phải nói .
- Mày không nghe tao, mày nói đi, rồi mày sẽ thấy . Hạnh phúc của mày sẽ tiêu tan, mà không tiêu tan cũng có cái vết khó mà liền lại lắm .
- Tao không thể sống với mặc cảm suốt đời là 1 người đã lừa dối chồng mình . Tao cứ nói, rồi ảnh quyết định sao, tao chịu vậy . Riêng tao thì lúc nào, tao cũng yêu ảnh hết lòng .
- Hạ Thu khẽ vén tóc bạn:
- Mày thì lúc nào cũng lý tưởng hóa cuộc đời, cũng mộng cũng mơ . Sự thật thì vẫn là sự thật, nhưng có khi, người ta phải học nói dối nữa, mày ạ .
- Mày nói như mày là người đã trải đời lắm vậy .
- Chứ sao, tao sống ở môi trường khác mày . Từ nhỏ đến giờ, mày chỉ biết có trường với lớp . Còn tao, tao

phản lẩn lộn ngoài xã hội để kiếm sống phụ với gia đình, nên tao có thể "vỗ ngực" mà nói rằng: tao có kinh nghiệm hơn mày .

– Mấy đứa tan học rồi, không về còn ngồi làm gì đó ? - Tiếng bác gác cổng vang vang .

Hạ Thu nhanh nhẩu đáp:

– Dạ, tụi con còn ngồi lại xem bài 1 lát . Có bài văn khó quá .

– Thôi, 2 đứa về đi, để ở nhà, cha mẹ trông . Đi học rồi phải về phụ lo cơm nước, con gái con lú gì mà ...

Rồi, lại cái điệp khúc "Con gái con lú gì ..." Hạ Thu bật cười . Bản chất nghịch ngợm của cô lại nổi lên, cô giả bộ dịu dàng, khép nép hơn:

– Thưa bác, bác có con trai lớn bằng tuổi cháu không ?

– Có . Mà chi vậy ? - Bác gác cổng chưa biết cô định nói gì .

– Dạ, con muốn về làm dâu bác .

Bác gác cổng tròn mắt ngạc nhiên, chưa kịp nói gì, thì Hạ Thu đã tiếp:

– Con muốn làm dâu của bác, để tối ngày được nghe bác nói "Con gái, con lú gì ..."

Biết cô gái trêu chọc mình, bác gác cổng vừa định mắng thì Hạ Thu đã kéo Mai Hoa đi nhanh ra khỏi cổng trường .

Trước khi rẽ vào lối khác, Hạ Thu sực nhớ, quay sang dặn Mai Hoa:

– À! Suýt nữa tao quên . Hôm qua, chị tao có về, bảo đi Liên nhắn mày ngày 29 lên trên gặp đi .

– Ừ . Tao nhớ rồi .

Đôi bạn chia tay nhau, ai về nhà nấy ...

Mai Hoa bung chông chén úp vào tủ . Cô nhẩm tính: "Hôm nay đã là 24, còn 5 ngày nữa mình sẽ lên gặp đi Liên, không biết đi sẽ nói với mình những gì, sao mà mình hồi hộp quá ?

Cả nhà đã ngủ yên, Mai Hoa vẫn còn thao thức . Cô soạn lại những kỷ vật mà Hải Minh đã trao từ thuở mới yêu . Đây tập giấy pơ-luya anh chép những câu thơ tình hay nhất .

"Hôm nay lạnh, mặt trời đi ngủ sớm

Anh nhớ em

Em hỡi! Anh nhớ em .

Không gì buồn bằng những buổi chiều êm

Mà ánh sáng mờ dần trong bóng tối" .

Còn đây là những bức họa nhỏ, Hải Minh đã vẽ tặng cô, ghi lại hình ảnh cô với nhiều dáng điệu: Lúc cười, lúc giận, khi nhí nhảnh, khi mơ màng ... Nét bút anh thật tài hoa khi vẽ người yêu, Mai Hoa trong hình sống động như biết nói . Đây là những tờ thư của những ngày đầu mới quen . Kỷ niệm yêu dấu đầy ấp trái tim cô . Cô ôm vào lòng và mơ màng nghĩ ngợi . Không . Hải Minh ơi, em không thể mất anh . Không bao giờ, không bao giờ em có thể sống thiếu anh ...

o O o

Trưa nay, Mai Hoa ngồi dưới bóng mát của giàn thiên lý . Cô đưa mắt nhìn những đám mây xám bay giăng giăng trên bầu trời mà nghĩ đến việc của mấy ngày qua ...

Mới có mấy ngày thôi mà đã xảy ra bao nhiêu là chuyện . Cô nhớ đến đi Liên, đến lần gặp gỡ của 2 người .

Theo đúng hẹn hôm ấy Hạ Thu đã đến xin phép ba mẹ cho Mai Hoa đi cùng mình, nói dối là để tìm mượn ở 1 người bà con của cô số tiền mà gia đình đang cần .

Cô nói:

– Chú Sáu của con khá giả lắm, lại rất thương người . 2 bác đừng lo, thế nào Mai Hoa cũng mượn được số tiền ấy .

Ông Phong có vẻ không vui:

– Nếu mượn được thì cũng tốt, nhưng rồi lấy gì mà trả .

– Dạ, con sẽ đề nghị là: để học xong sư phạm, Mai Hoa kiếm chỗ làm trả lại từ từ .

Bà Phong hết sức mừng rỡ:

– Vậy thì quý hóa quá .

Ngừng 1 lát, bà nói thêm:

– Không phải bác đây ham sống mà làm khổ cho con đâu . Nhưng bác thương Mai Hoa quá con ạ . Nhiều lần bác đã bảo bác trai với Mai Hoa hãy để cho bác chết đi, tiền bạc ở đâu mà chạy chữa, vay mượn làm gì để

khô chồng, khô con ... Nhưng Mai Hoa với bác trai đâu có chịu ...

Bà nhìn sang Mai Hoa đang chải mái tóc trước gương:

– Con lên trên, nếu có thể mượn được số tiền với điều kiện trả dễ dàng, dần hạn thì con hãy mượn . Không thì thôi, con đừng có vì thương mẹ mà để lụy mình đó .

– Dạ ...

Mai Hoa cố nuốt nước mắt trả lời .

Lần đầu tiên cô đã dối gạt cha mẹ . Nhưng mẹ ơi! Mẹ hãy tha thứ cho con, nếu mẹ biết con đi đến chỗ nào ... Nhà dì Liên là 1 căn phố nhỏ, nhưng rất đẹp . Trước nhà có mấy giò phong lan đang nở, hoa tím lung linh đong đưa theo gió . Mai Hoa hồi hộp đứng chờ trong lúc Hạ Thu bấm chuông . Có tiếng dép đi ra và 1 thiếu phụ xuất hiện bên khung cửa . Bà ở độ tuổi 40, nhưng vẫn còn khá đẹp và hấp dẫn . Chiếc váy ngắn mặc trong nhà để lộ đôi chân săn chắc, trông rất trẻ trung .

Mai Hoa khẽ gật đầu chào . Hạ Thu thì liến thoắng như chim:

– Dì Liên! Đây là nhỏ bạn con, hôm con nói với dì đó . Dì xem nó có đẹp không ?

Dì Liên nhìn Mai Hoa, hơi bất ngờ trước sắc đẹp của cô . Nhìn trong hình cô cũng đẹp nhưng còn thua xa so với người thật bên ngoài . Thật là mặt hoa, da phấn ...

Dì cười:

– 2 cháu đi vô nhà đi, vô nhà rồi nói chuyện .

Mai Hoa theo Hạ Thu vào phòng khách . Căn phòng bài trí rất trang nhã và sang trọng . Trường sơn màu xanh nhạt, được trang trí bằng vài 3 bức họa được chọn lọc cẩn thận . Bộ xa lông, chiếc tủ ly tách ... đồ đạc trong phòng thật hòa hợp với nhau .

Mai Hoa khép nép ngồi xuống ghế . Ngắm cô 1 lần nữa, dì Liên nghe xót xa trong lòng . 1 bông hoa tươi xinh đến thế, lẽ nào lại phải vùi dập trong mưa gió cuộc đời ...

– Cháu đã quyết định như vậy chứ ?

– Vâng .

– Không còn cách nào khác à ?

– Dạ không .

Mai Hoa ngập ngừng hỏi tiếp:

– Dì có tìm được cho cháu không ạ ?

– Có .

– Người ta đồng ý với số tiền bao nhiêu, thưa dì ?

– Có 1 người rất đặc biệt đã đồng ý với giá rất cao, đủ để cháu lo phẫu thuật cho mẹ . Dì cũng rất ngạc nhiên, tại sao ông khách này lại rộng rãi đến thế . Dì nhờ 1 người khác lo chuyện này chứ dì cũng đâu có biết .

Chung quanh dì làm thiếu gì chuyện, nhưng dì chỉ biết quản lý nó thôi . Kỳ rồi, Hạ Thu nó lên năn nỉ dì giúp giùm cháu, trong hoàn cảnh bức bách như vậy ...

– Dạ, ngoài dì ra, cháu không thể nhờ ai . Dì giúp cháu cứu sống mẹ, cháu mang ơn dì lắm .

– Ôn nghĩa gì . Phải làm như vậy, dì đau lòng lắm, song dì cũng không biết cách nào khác . Dì làm ở đó, thu nhập cũng khá, nhưng cuộc sống phù hoa ở đây tiêu tốn rất nhiều tiền . Trông dì sang trọng như vậy chứ tiền bạc không có bao nhiêu .

Dì ngẫm nghĩ 1 lát, rồi tiếp:

– Hay là cháu cầm đồ của dì vài ba triệu gì đó, rồi mượn thêm những chỗ quen biết khác cho đủ số tiền ...

Mai Hoa cười thật buồn:

– Cháu cảm ơn dì nhiều lắm, nhưng ba cháu đã đi đến mòn gót giày ...

Hạ Thu bung ra 2 ly nước cam vắt:

– Uống đi Mai Hoa, đi đường này giờ khát khô cả cổ .

– Cháu uống đi cháu .

– Dạ .

Hạ Thu ngồi bên bạn, cô hỏi dì Liên:

– Người đó trông ra sao hả dì ?

– Ai ?

– Người mà ... - Cô len lén đưa ngón ra chỉ về phía bạn, mắt nhìn dì như thằm trách: "Dì còn phải hỏi nữa ."

– Di cũng chưa gặp mặt . Di nghe người trung gian nói lại rằng ông này đang làm giám đốc hay phó giám đốc gì đó ở 1 công ty nào đó đang ăn nên làm ra . Không phải là tay chơi thường xuyên, nhưng vì thất tình , thất vọng gì đó không biết ... Hấn còn kể là tưởng đâu đã không được, vì giá đó cao quá, hấn chào mời ở những tay ăn chơi quen biết thì bọn họ cười ha hả, bảo rằng có điên mới bỏ ra 1 số tiền như thế . Hấn định trả tấm hình lại cho dì . Đêm đó, hấn lại vũ trường tìm mà không có dì ở đó . Ngồi buồn, hấn nhìn sang bàn bên cạnh, thấy 1 người đàn ông ngồi 1 mình bên ly rượu, hấn nhảy sang chào mời . Lúc đầu ... ông ta từ chối nhưng sau khi xem hình của cháu, ông ta lại bằng lòng ngay . Hấn cũng không biết ông ta là ai, nhưng 1 cô vũ nữ nói cho hấn biết rằng: Ông này làm giám đốc ở đâu đó, thường hay đến đây ngồi 1 mình nhâm nhi rượu, nhìn thiên hạ nhảy, rồi về . Hôm rày, dì định xem mặt ông ta tròn méo thế nào, nhưng ông không đến nữa, chỉ hẹn gặp cháu thôi ... Khách của vũ trường rất đông, dì không để ý đến .

Hạ Thu nhanh nhẩu:

– Ông ta hẹn gặp ở đâu ? Chờng nào vậy dì ?

– Tuần sau, ở Đà Lạt .

Hạ Thu buột miệng:

– Sao lại lên tận Đà Lạt ?

– Di cũng lấy làm lạ, nhưng đó là ý thích của ông ta . Chắc ông ta sợ nơi đây có nhiều người quen biết .

Mai Hoa giờ mới hỏi:

– Vậy là cháu phải lên Đà Lạt 1 mình ?

– Ừ . Địa chỉ của cái khách sạn đó đây .

Di đưa cho Mai Hoa 1 tấm giấy nhỏ . Cô để nó vào xách tay .

– Thế làm sao cháu tìm được ông ấy ?

– Cháu cứ đến đó, ông ấy sẽ đợi cháu . Ông ấy đã giữ tấm ảnh, ông sẽ nhìn ra cháu . Ông yêu cầu cháu mặc lại chiếc áo trong ảnh .

Hạ Thu nhận xét:

– Ly kỳ thật! Ông này làm gì có vẻ là lạ . Sao không gặp nó ở đây rồi dẫn đi đâu thì đi có phải hơn không ?

– Còn ... số tiền ấy, thừa dì ? - Mai Hoa hỏi .

– Dì sẽ thỏa thuận cách nhận . Cháu đừng sợ . Ở đây có luật giang hồ . Không ai dám lừa gạt bọn anh chị ở vũ trường đâu .

– Muốn sự cháu trông cậy ở dì .

– Dì chỉ mong cháu lo được cho mẹ cháu hết bệnh .

– Dạ, cháu cũng chỉ mong như vậy .

– Cháu uống nước đi . Hạ Thu! Con xuống bếp làm cái gì cho 2 đứa ăn, đi đường đã đói rồi . Con cứ mở tủ lạnh ra xem, rồi muốn ăn gì thì làm nấy . Dì ở đây dặn dò Mai Hoa 1 lát .

Hạ Thu đi xuống nhà sau . Còn lại 2 người, dì Liên đến ngồi sát gần bên Mai Hoa . Bà cầm lấy bàn tay của cô, nâng niu rồi chậm rãi từng lời, bà dặn Mai Hoa những điều cần thiết . Mai Hoa sờn cả gai óc . Cô ngồi lặng thinh như bức tượng nghe dì Liên dạy, mà cũng không tin được rằng chính mình lại là người phải thực hành những điều đó trong nay mai .

Di Liên kết thúc:

– Dì là người từng trải, mà truan chuyên cũng lắm . Con không biết chứ, thời còn trẻ, dì đã chịu đau khổ, cay đắng bao điều . Dì thương con như Hạ Thu, nên dì dặn dò như vậy, con cố làm theo để giữ mình . À! Mà con có người yêu chưa ?

– Dạ có .

– Thế con có nói ...

– Dạ chưa . Nhưng cháu sẽ nói .

Di Liên can ngăn:

– Thôi, con nói làm gì, cứ như không có chuyện gì xảy ra hết đi . Gần ngày cưới, con lên đây, dì sẽ giúp cho .

– Dì sẽ giúp cháu việc gì ?

– Ày! Cứ lên đây rồi biết . Mỹ viện thời nay làm được tất cả cháu ơi .

– Cháu không thích sửa sắc đẹp đâu . Cháu thích cái tự nhiên thôi .

– Đâu phải là sửa sắc đẹp, nó sẽ đem lại cho cháu cái đã mắt .

Mai Hoa tròn mắt ngạc nhiên . Vậy là người ta làm giả cả chuyện ấy nữa sao . Nhưng không, cô không thể làm thế với Hải Minh được . Tình của cô với anh là mối tình chân thật nhất trên đời . Nghĩ vậy, nhưng cô không tiện từ chối . Sợ dì Liên buồn lòng, cô chỉ nói:

– Dạ, nếu cần cháu sẽ nhờ dì giúp .

– Cần lắm chứ còn nếu gì nữa .

Tiếng Hạ Thu dưới bếp gọi với lên:

– Mai Hoa ơi! Mời đi xuống ăn mì, xong rồi đây này .

Mai Hoa theo dì Liên xuống nhà sau . 1 phòng ngủ lộng lẫy, 1 nhà bếp tiện nghi . Trên bàn, Hạ Thu đã bày sẵn 3 tô mì bốc khói với những lát thịt xá xíu xếp đầy trên mặt .

Cô lảng xãng:

– Mai Hoa! Lại đây rửa mặt, rửa tay nè, lệ rồi ăn mì, nỡ hết không ngon . Dì ăn với tụi con luôn nha dì .

– Ừ, rửa mặt cho mát rồi ăn đi cháu .

Dì Liên bảo Mai Hoa .

Đang đói bụng, Hạ Thu ăn trông thật ngon lành . Mai Hoa cũng đói, song cô không ăn được . Những sợi mì không thể nuốt trôi, cứ vướng vít đầu đó trong ngực, trong cổ của cô . Dì Liên nhìn cô thông cảm . Dì không ép cô ăn nữa, mà chỉ lẳng lặng đứng lên làm thêm ly nước cam đưa cho cô uống . Cô ngồi yên, 1 phút, 2 phút, rồi bỗng nhiên cô lao đảo đứng dậy chạy vào phòng tắm, úp mặt vào tường khóc nức nở . Hạ Thu vội buông đũa định chạy vào với bạn thì dì Liên ngăn lại:

– Thôi, cứ để nó khóc 1 chút cho vui bớt . Cô nghĩ chính mình đã quyết định như vậy để cứu mẹ, thì đau khổ lắm cũng vậy mà thôi .

Lúc sửa soạn ra về, dì Liên đã nắm chặt tay cô thật lâu:

– Hãy can đảm lên, cháu nhé! Dì mong rằng ngày đó sẽ mau qua và cháu sẽ dũng cảm và vượt được tất cả .

Cháu đừng buồn nữa mà hãy vui lên vì đã trả được món nợ sinh thành .

Dì đưa cho Mai Hoa gói tiền:

– Đây là 5 triệu đồng, cháu cầm trước để lo trang trải trong gia đình hay là mua thuốc men cho mẹ .

Dì lấy ra 1 gói khác nhỏ hơn:

– Còn đây là 500 ngàn của dì, dì cho cháu . Cháu đừng từ chối mà dì giận đó . Của ít lòng nhiều, cháu cứ coi dì như dì ruột của cháu vậy thôi .

Mai Hoa cảm động rung rung không nói lời nào, vì cô biết rằng nếu không mím môi lại thì cô sẽ lại khóa òa lên .

Về nhà, cô đã mua 1 số thuốc bổ cho mẹ uống và trang trải những phần lật vặt là hết số tiền của dì Liên cho . Còn phần kia, cô cất kỹ vào tủ sau khi báo cho cha mẹ biết là tuần sau, cô sẽ mượn được đủ số tiền để đóng chi phí cho mẹ mổ .

Mẹ cô vui nhưng vẫn băn khoăn . Còn cha cô thì hình như có điều gì khó nghĩ . Riêng với Hải Minh, cô chưa nói gì cả . Sau bữa cơm chiều ấy, ngày sau anh đã đón cô ở cổng trường, nhưng chỉ lẳng lặng đi bên cô mà không nói, nét mặt thật buồn .

Cuối đường, anh mới cầm lấy tay cô:

– Anh không thể quên em, nên anh không thể gặp em được ... Thôi thì hãy cho phép anh còn được gặp em, khi nào em chưa thuộc về ai khác .

Mai Hoa chưa kịp nói gì thì Hải Minh đã buông vội tay cô, quay người bước nhanh . Cô gọi, anh không quay lại .

Trước khi đi gặp dì Liên, cô đến tìm anh ở nhà, nhưng không gặp . Có lẽ anh bận đi vẽ đâu đó . Cô viết cho anh 1 lá thư ngắn:

"Anh yêu!

Sao anh lại nói với em như vậy ? Em đã hứa 1 lời: Em sẽ là vợ anh, anh không tin em sao ? Ngày mai, em đi Sài Gòn tìm chỗ quen thân hỏi trước với gia đình để mượn số tiền đang cần . Em đi xong sẽ về ngay và rất mong được gặp anh . Em nhớ anh nhiều, thật nhiều .

Em

Hôn anh"

Cô đã nhét lá thư ấy vào khe cửa . Không biết anh có thấy không mà đến hôm nay, cô về đã 3 ngày, anh vẫn

chưa tìm gặp cô .

– Hôm nay sao oi bức thế ? - Cô nói 1 mình .

Hải Minh lững thững đi vào nhà . Tiếng chân rất nhẹ . Ủa! Sao nhà vắng thế ? Hải Minh đâu biết rằng ông đã đưa vợ đi tái khám ở thành phố từ sáng sớm . Có tiếng xối nước rào rào trong phòng tắm . Anh ra nhà sau, cũng vẫn không có ai . Vậy là Mai Hoa đang tắm, anh đoán .

Yên lặng, anh ngồi xuống chiếc ghế chỗ bàn ăn, đợi người yêu . Mai Hoa đã tắm xong, người cô thơm mát như 1 đóa hoa lài trắng còn long lanh đọng những hạt sương ... Cô vớ tay lên móc, lấy bộ đồ để mặc vào người . 1 con thằn lằn nẩy giờ bám vào chiếc cổ áo bông chạy lẳng xẵng rồi bò lên cánh tay trần mát lạnh của cô . Cô hoảng sợ buông rơi bộ đồ xuống nền nhà . Lấm lem và ướt nhẹp thế này còn mặc làm sao được . Mai Hoa định về phòng riêng lấy bộ đồ sạch khác . Hôm nay, ba mẹ đều đi vắng, cô chỉ có 1 mình thì cũng không phải ngại, vớ lại từ đây đến phòng của cô cũng chỉ có mấy bước . Nghĩ vậy cô liền mở cửa phòng tắm đi ra . Nghe tiếng chốt mở cửa, Hải Minh quay nhìn đăm đăm, mong chờ người yêu xuất hiện . Mấy ngày nay, anh đã nhớ cô biết bao và tình yêu đang gặp trở lực càng bùng lên trong anh như 1 ngọn lửa thiêu đốt trong tay, lại được nghe cô thổ thê bao điều .

Và cô đã hiện ra như 1 tiên nữ đơn sơ . Chỉ 1 chiếc khăn lớn quấn quanh người, gương mặt như hoa hồng buổi sớm . 4 mắt gặp nhau, Mai Hoa e lệ quấn chặt chiếc khăn, màu đỏ ửng lan từ má cô xuống tới vai và cổ . Sự thẹn thùng khiến cô cuống quýt, muốn chạy thật nhanh vào phòng, nhưng không điều khiển nổi đôi chân . Cô đứng yên như 1 pho tượng tuyết vời . Hải Minh nhẹ nhàng đứng lên, đến bên người yêu vòng tay ôm cô và hôn thật âu yếm . Mai Hoa xô khẽ anh, nhưng anh chàng ôm chặt hơn và hôn liên tiếp trên mắt, trên môi, trên má cô những chiếc hôn càng lúc càng nồng nàn ...

Ngọn lửa trong anh cháy bùng mãnh liệt, nỗi khát vọng như 1 ngọn triều trào lên không gì ngăn nổi . Ngọn triều ấy đã cuốn cả Mai Hoa . Cô cũng không biết mình phải làm gì, chỉ đón nhận những nụ hôn như mưa của người yêu . Đón nhận đôi tay ve vuốt của anh với những cảm xúc khó tả .

Chiếc khăn im lìm rơi xuống chân, không ai buồn nhặt lên . Tất cả sức sống của tuổi thanh xuân đang diu diu 2 tấm thân đi về phía phòng ngủ . Họ không hề ý thức là mình đang làm gì . Choáng ngợp trong tim, trong óc 2 người, trong từng tác da thịt là 1 thôi thúc không sao cưỡng lại, thôi thúc được trọn vẹn là của nha ...

2 người cứ như bập bênh trên ngọn sóng nồng nàn, ngọn sóng ấm áp . Khi dịu dàng, khi mãnh liệt đã vỗ vào từng phần thịt da đem lại cho họ 1 niềm hạnh phúc mà họ chưa từng biết bao giờ .

Ngọn sóng đã làm xõa tung tóc của Mai Hoa và cuốn phăng y phục của Hải Minh . Ngọn sóng đã xô đẩy cho những động tác của họ càng lúc càng thêm gấp gáp, hơi thở dồn dập . Chỉ 1 tích tắc nữa thôi là họ hoàn toàn thuộc về nhau ... Bỗng có tiếng gì rơi vỡ, Mai Hoa nhìn xuống . Bức ảnh của mẹ cô vẫn để trên đầu giường đã rơi xuống nền gạch vỡ tan tành . Những mảnh vụn của nó như những vết dao đâm thẳng vào trái tim Mai Hoa làm cô bừng tỉnh, ý thức về mẹ với con bệnh trầm kha như những tia chớp soi rọi tất cả mọi điều .

Cô van ví:

– ĐỪNG ANH ... ĐỪNG ANH ...

Cô khép đôi chân thật chặt . Hải Minh không hiểu được ý nghĩa của cô . Anh tưởng đó chỉ là sự ngần ngại đương nhiên của 1 người con gái . Anh cố gắng để đạt được nỗi ao ước đang réo gọi trong anh bằng hành động và lời nói:

– Em ... Em cho anh đi, anh yêu em vô cùng . Anh xin em mà ... Em cho anh đi .

Nhìn ánh lửa cháy trong mắt anh, nghe giọng anh khẩn khoản . Mai Hoa rất muốn được chiều theo ý anh, bởi việc đó cũng đem lại cho cô niềm hạnh phúc vô bờ . Nhưng không, anh ơi, anh hãy tha lỗi cho em, em không thể ...

– Không, không ... - Cô cương quyết - Anh buông em ra đi! Buông em ra đi!

Những dòn nén trong lòng khiến cô òa khóc . Những giọt nước mắt của cô như gáo nước lạnh dội vào ngọn lửa tình đang cháy rực của Hải Minh . Anh tỉnh thức, và bỗng thấy anh làm 1 việc bậy bạ vô cùng . Họ rời nhau ra . Anh lau nước mắt cho Mai Hoa, rồi rít xin lỗi .

– Anh xin lỗi em . Vì quá yêu em, nên anh đã ... Em thứ lỗi cho anh và đừng khóc nữa .

– Không, anh ... anh không có lỗi . - Mai Hoa càng khóc nhiều hơn .

Mai Hoa nức nở từng hồi . Hải Minh không biết phải dỗ thế nào cho cô nín . Anh đứng lên, chỉnh trang y phục của mình và nhìn quanh phòng . Thấy tủ áo kê ở góc phòng, anh đến mở tủ chọn bộ đồ xanh nhạt ... Rồi

khẽ khàng, anh ngồi xuống giường mặc đồ vào cho Mai Hoa . Cử chỉ âu yếm không gợi chút dục tình như của người anh lớn đối với đứa em gái nhỏ . Anh hôn lên tóc cô, đỡ cô ngồi dậy . Với tay lấy chiếc lược, anh chải lại tóc cho người yêu, kẹp lại bằng chiếc kẹp có nơ trắng chấm hồng . Cử chỉ dịu dàng của anh làm Mai Hoa càng tủi thân ray rứt . Làm sao anh biết được cô đang nghĩ gì ? Cô đâu có tiếc gì với anh, nhưng vật quý nhất ấy của cô, bây giờ cô đã không có quyền làm chủ . Nó đã thuộc về người bỏ tiền ra mua nó rồi . Anh ơi! Lấy gì em đền trả buổi chiều hôm nay cho anh ? Cô cảm thấy thương anh đứt ruột . 2 câu thơ trong truyện Kiều bỗng hiện lên trong tâm trí Mai Hoa:

"Biết thân đến bước lạc loài

Nhụy đào thà bẻ cho người tình chung"

Chị Thúy Kiều ơi! Chị đã hối tiếc như vậy khi trao thân cho bọn buôn người . Còn em, em sẽ hối tiếc ra sao khi chị thì không, còn em lại biết, rất biết bước đường sắp đến của mình, "nhụy đào thà bẻ ..." Không, cái nhụy hoa trinh nguyên ấy giờ đã trở thành 1 món hàng . 1 món hàng để trả ơn sinh thành dưỡng dục, làm sao cô có thể trao anh, mặc dù cô rất muốn, có khi ước muốn trong cô còn mãnh liệt hơn ngọn lửa đã cháy trái tim anh .

Hải Minh khẽ nâng cằm cô lên, lau khô 2 dòng nước mắt . Anh đến bên cửa sổ, mở tung 2 cánh cửa . Mùi hoa thiên lý ngoài sân tỏa nhẹ . Đốt 1 điếu thuốc, kéo tay Mai Hoa, anh nói ngọt ngào:

– Anh rất ân hận vì chuyện đã xảy ra . Anh đã không tự chủ được, em đừng giận anh nữa nhé . Minh ra ngoài sân ngồi cho mát đi em .

Mai Hoa đứng lên . Cô ôm chầm lấy anh, úp mặt vào bờ vai thân ái . Cô cảm nhận được rằng có Hải Minh trong đời, cô thật là hạnh phúc .

2 người lại ngồi với nhau dưới giàn hoa thiên lý như bao buổi chiều họ đã ngồi bên nhau .

– Chiều nay, ba mẹ về kịp không em ?

– Em cũng không biết . Ba mẹ nói là sẽ cố gắng về sớm . Nhưng đến giờ này ...

– Em nấu cơm chưa ?

– Hồi sáng, em đã nấu xong thức ăn, chỉ chờ ba mẹ về hâm lại cho nóng . Cơm thì em đã nấu trước lúc tắm .

– Em của anh giỏi ghê!

– Nếu ba mẹ không về, anh ở lại ăn cơm với em nghe ?

– Còn nếu ba mẹ về ?

– Thì anh cũng ở lại ăn luôn chứ sao ?

Hải Minh cau mày:

– Thế lỡ ba đuổi anh thì sao ?

– Không có đâu, ba cũng thương anh lắm, chỉ vì ba đang gặp lúc quần bách, muốn dựa vào ông Bình để lấy tiền chạy chữa cho mẹ thôi .

– Còn bây giờ ?

– Em đã có cách .

– Cách gì ?

Mai Hoa cúi mặt, không dám nhìn vào mắt Hải Minh, cô nói nhỏ:

– Em đã tìm đến 1 người bà con của ba, chú ấy rất khá giả và đã hứa với em là sẽ ...

– Có điều kiện gì không ?

Mai Hoa nói nhanh:

– Điều kiện gì đâu . Chú thấy hoàn cảnh em đáng thương, chú cho mượn vậy thôi . Mai mốt đi làm, em dành dụm em trả .

– Chú ấy tốt quá . Anh sẽ lo phụ trả với em .

Mai Hoa lảng chuyện:

– Kìa! Anh xem 2 con bướm vàng đẹp quá . Nó đang đậu trên cây huệ đỏ kia .

Chà! Vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm há! Biết ngay mà, hôm nay ông già, bà già đi vắng thế nào nó cũng mò đến đây . Ông Bình nhìn thấy cảnh đôi bạn bên nhau, tức tối nói to:

– Anh Minh! Nếu tôi nhớ không lầm, thì anh đã bị cấm cửa rồi mà, sao hôm nay còn lén phéng ở đây ?

Đôi bạn trẻ nhìn nhau tùm tùm cười, mắt lúng la lúng liếng . Họ như không nhìn thấy tấm thân to bè của ông Bình đứng sừng sững giữa lối đi . Ông càng thêm giận dữ . "Không biết nãy giờ, 2 đứa ở đây 1 mình, nó đã

làm gì vợ sắp cưới của mình rồi ?"

Lấy quyền của 1 người đã được ông Phong thừa nhận làm con rể, ông sấn sả bước đến, kéo mạnh Mai Hoa:

– Em phải biết rằng gia đình đã gả em cho tôi . Tôi cấm em không được gặp gỡ với thằng đó, em nghe rõ chưa ?

Mai Hoa vùng mạnh, mắt long lên:

– Ông đi hơi quá rồi đó . Ông đừng tưởng đồng tiền của ông có thể mua được tất cả . Tôi chưa bao giờ ưng ông và sẽ không bao giờ ưng ông, ông phải biết như vậy .

– A! Vậy thì em cứ việc nói với ba .

– Tôi nói rồi .

– Ba nói sao ?

– Ba của tôi, ông đừng có gọi bậy bạ như vậy . Ba của tôi cũng đồng ý với tôi .

Ông Bình cười mĩa mai cay độc:

– Đồng ý để mẹ cô chết dần, chết mòn à ? Con có hiếu, chồng thương vợ dữ há .

– Mặc kệ chúng tôi! Mẹ của tôi để tôi lo, không đến phần ông .

– Cô nhất định như vậy chứ ?

– Nhất định .

Và như để chứng tỏ điều mình vừa nói, Mai Hoa đến bên Hải Minh, tự nhiên nắm lấy bàn tay anh trước đôi mắt nảy lửa của ông Bình . Không còn tự kiềm chế được nữa, ông nói, giọng lạc đi:

– Cô đừng quên rằng ba của cô đã mượn của tôi 1 số tiền lớn để trả cho bà Tám góp . Gia đình cô muốn lường gạt, phải không ?

Bộ mặt tham tiền của 1 tên trọc phú hiện ra, chiếc mặt nạ hào hoa hấn đã làm rơi rớt . Mai Hoa khinh bỉ:

– 1 triệu đồng đó của ông lớn lắm à ?

– Lớn sao không lớn . Tiền bạc kiếm được cũng phải đổ mồ hôi nước mắt, chớ phải từ trên trời rơi xuống đâu . - Ông Bình càng to giọng .

Mai Hoa không nói gì, cô vào nhà lấy tiền đem ra:

– Đây, tôi trả ông phần ba tôi đã mượn . Mong rằng từ đây, ông đừng bao giờ đến nhà tôi nữa .

Ông Bình cầm tiền, cơn giận của ông bỗng xẹp xuống đột ngột, ông chuyển sang nuôi tiếc . Vậy là cô đã cắt đứt với ông sao ? Ông đổi giọng:

– Em đừng giận! Chỉ vì anh không chịu nổi khi thấy em ngồi với thằng Minh, chớ không phải anh có ý đòi tiền, đòi bạc . Thôi, em hãy cất số tiền này lại để mà lo cho mẹ .

Mai Hoa cười nhếch mép:

– Cám ơn ông, như thế đã quá đủ rồi .

– Anh năn nỉ mà ...

– Ông về đi, đừng nói thêm lời nào nữa hết .

– Anh ...

– Ông về đi!

Không lay chuyển được Mai Hoa, ông Bình căm giận nhìn Hải Minh:

– Thằng kia! Mày đừng tưởng là sẽ được rảnh rang cười đùa trên sự đau khổ của tao . Rồi mày sẽ chống mắt lên xem thằng này trả thù cho mối hận ngày hôm nay .

Ông Bình quay quắt ra về . Đôi bạn nhìn nhau hạnh phúc . Tay trong tay, họ lại ngồi bên nhau, nói với nhau về ngày vui nhất của 2 người: ngày cưới!

Tiếng cười trong trẻo vang lên, Mai Hoa quên đi việc ghê gớm mình sắp phải chịu đựng . Cô chỉ còn biết đến niềm vui hiện tại, khi được nắm lấy tay anh, khi được nghe giọng anh trầm ấm .

Đêm ấy, ông bà Phong không về . Hải Minh ở lại với Mai Hoa . 2 người thức nói chuyện đến khuya . Mai Hoa giờ chồng thơ cũ, đọc lại những bài thơ tình, thỉnh thoảng lại hát nhỏ cho Hải Minh nghe 1 bài tình ca đắm thắm . Cô có giọng hát hay và truyền cảm . Bóng 2 người in trên vách lúc nào cũng kề cận bên nhau . Họ giống như cặp vợ chồng mới cưới sum họp, tha thiết, nồng nàn, nhưng lại hoàn toàn trong trắng . Lúc đã mỏi mòn, 2 người nằm thiếp ngủ bên nhau trên chiếc chiếu trải ở phòng khách, trong trắng, say sưa như 2 đứa trẻ ngủ quên, sau lúc chơi đùa mỗi mệt .

o O o

Chiếc Mercedes Benz 12 chỗ ngồi lao đi thật êm . Mai Hoa ngồi ở hàng ghế thứ 2, bên phải . Cô đưa mắt nhìn phong cảnh 2 bên đường, lòng ngổn ngang trăm mối .

1 tuần nữa mẹ cô phải mổ, bác sĩ bảo vậy, không thì rất nguy hiểm . Trái tim bà đã suy kiệt đến giai đoạn cuối cùng . Nên hôm nay, chuyến đi này của cô là chuyến đi định mệnh . Thế nào cô cũng phải mang về đủ số tiền đóng viện phí cho mẹ cô . Cô nhớ đến đôi mắt chan chứa hy vọng của ba cô khi tiễn cô đi . Nhớ lời dặn dò của mẹ: "Con cố nói sao cho khéo" . Cô nhớ đến Hải Minh, đến đêm chia tay của 2 người . Cô ao ước vô cùng được đi cùng anh đến thành phố sương mù nổi tiếng này, nhưng chưa có dịp . Họ đã hẹn nhau sau khi cưới sẽ đến hưởng tuần trăng mật ở đây . Tuần trăng mật ấy, sẽ có hay không ? Và cô sẽ có can đảm trở lại nơi này sau mọi việc đã xảy ra ? Không, không bao giờ có thể ... Nếu biết chuyện, chắc anh cũng không chấp nhận đưa cô trở lại nơi sẽ gọi lại cho 2 người biết bao hồi ức đau thương .

Xe vẫn chạy bon bon . Đường lên Đà Lạt khúc khuỷu, quanh co, thường lên những dốc cao, nhưng người tài xế rất thiện nghệ, chắc ông ấy thường đi về lộ trình này .

Có lúc con đường nhỏ chỉ độ ba bốn mét, 1 bên là vách núi thẳng đứng, 1 bên là vực sâu . Mai Hoa nhìn mà ghê cả người . Nếu chiếc xe rơi xuống đó, thì sẽ ra sao nhỉ ? Chắc là sẽ không còn ai có thể trở lên . Không, cô không muốn chết lúc này, khi nghỉ sinh thành trả chưa xong và thuyên yêu cũng chưa đến bên . Cô lo âu nhìn bác tài, muốn bác chạy chậm hơn, nhưng tay lái bác vẫn vững vàng, điều khiển xe qua bao khúc lượn . Mai Hoa mỉm cười nhìn những hành khách chung quanh . Có người ngủ gật, có người đọc báo, có người đang say sưa ngắm cảnh 2 bên đường . Họ có vẻ rất an tâm . Cô tự chế giễu tính nhút nhát của mình .

Càng đến gần thành phố sương mù, phong cảnh càng đẹp và khác hẳn ở đồng bằng . Những rừng thông san sát nối nhau . Những biệt thự trên đồi với lối kiến trúc đặc trưng của xứ lạnh . Những khóm hoa đại bên đường cũng rực rỡ, tươi thắm như hoa được chăm bón, vun trồng . Không khí mát rượi làm người ta cảm thấy phơi phới lâng lâng . Đúng là 1 nơi lý tưởng cho những người muốn đến đây tìm cái đẹp, tìm sự tiện nghi và những cặp tình nhân đang độ nồng nàn .

Mai Hoa xuống xe, xem lại địa chỉ rồi bước vào cổng khách sạn . Lòng cô hồi hộp vô cùng . Chiếc áo đầm trắng tinh khôi không hề vương bụi đường, càng làm tôn cái nhan sắc rực rỡ của cô . Cô như 1 đóa hồng bạch đang vừa hé nụ . Mọi người đi qua cô đều phải quay lại nhìn, ngậm phục bàn tay của tạo hóa .

Gặp người đàn ông nào đi về phía mình, cô cũng mở to mắt, hồi hộp đợi chờ . Nếu là người có vẻ dễ mến thì cô thầm mong sẽ là người ấy . Còn ngược lại, cô mong họ sẽ đi qua .

Cứ thế, những giây phút căng thẳng trôi đi . Những phút giây vừa ngắn như chớp mắt vừa dài tựa thiên thu, bởi vì trong lòng cô có 2 ước muốn trái ngược . Cô vừa muốn gặp người ấy cho xong mọi việc, vừa muốn người ấy không đến để cô được nguyên vẹn mà về với người yêu . "Ông ấy bảo mình đứng ở đây rồi tự sẽ nhìn được mình . Trời ơi! Sao mình run quá vậy ? Mình đứng đây đã lâu chưa ? Ông ấy đâu rồi ? Hay số tiền ấy quá cao, ông ấy tiếc nên không đến ? Nếu không có tiền thì mình sẽ giải quyết ra sao ?

Mãi mê suy nghĩ, Mai Hoa không hay 1 người đàn ông đã đến bên cô, nhìn cô thật chăm chú và khẽ gọi:

– Cô Thu Hương!

Mai Hoa vẫn không quay lại . Người đàn ông gọi tiếp:

– Cô Thu Hương . Xin lỗi, cô có phải là cô Thu Hương hay không ?

Mai Hoa giật mình ngơ ngác:

– Không, tôi là ...

Chợt nhớ đến lời dặn của dì Liên, cô vội vã gật đầu:

– Vâng, tôi là Thu Hương đây .

– Cô đến đã lâu chưa ?

– Tôi mới đến .

Mai Hoa nhìn người đàn ông . Người ấy khoảng ngoài 30, không xấu, không đẹp nhưng sang trọng và có vẻ tử tế . "Chắc ông ấy là người có học thức . Cách ăn mặc thể hiện 1 người có mắt thẩm mỹ . Từ màu chiếc quần, chiếc áo đến cái cà vạt với chiếc kẹp vàng đều có vẻ chọn lựa kỹ càng . Hy vọng ông ấy sẽ đối xử với mình không đến nỗi nào ."

Người đàn ông cũng đứng yên, sừng sốt nhìn Mai Hoa, ngắm từ đôi mắt tròn, chiếc mũi xinh đến đôi môi mọng đỏ . Từ mái tóc mây đen óng ả đến đôi chân thon thả mịn màng .

Ông dụi dụi mắt, như có điều gì đó khó tin . "Cô ấy trẻ hơn, nhưng mà sao cô ấy giống nàng thế nhỉ!"

"Sao ông ấy không nói gì cả, hay ông ấy cho rằng mình không xứng đáng với giá đó?" - Mai Hoa lo sợ nghĩ

Cô cố mỉm cười, bắt chuyện:

- Thưa ông, có phải ông là ...

- Tôi là Thiệu Gia. Mời Thu Hương vào cất đồ đạc đã.

Người đàn ông giành chiếc túi xách trên tay cô, xách bon bon đi trước. Cô bước theo, đôi chân run run cứ vấp hoài những viên sỏi trải lối đi. Lần đầu tiên theo 1 người đàn ông vào khách sạn, Mai Hoa vô cùng khiếp hãi. Việc gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cô đưa mắt nhìn hoàn cảnh. Khách sạn sang trọng hào nhoáng, bên trong treo màn nhung đỏ thắm, những bật thang đá mài trái thắm êm. Người gác cổng đồng phục trắng tinh nghiêm cẩn. Bà quản lý lịch thiệp chững chạc diện ngất trời. Tất cả những điều đó, xa lạ biết mấy đối với Mai Hoa. Cô ngẩn nhìn, ngạc nhiên không hiểu vì sao người đàn ông ấy lại chịu tốn kém đường này. Chắc là ông ấy rất giàu? Ừ nhỉ, nếu không giàu làm gì dám bỏ ra 1 số tiền bằng cả gia tài để chỉ mua lấy 1 đêm vui. Mà sao ông ấy không có vẻ gì là háo sắc. Ông ấy chưa có cử chỉ nào sàm sỡ với mình, dù biết rằng ở địa vị mình hiện giờ, mình sẽ không phản đối.

- Thu Hương đưa tôi giấy chứng minh nhân dân để tôi đăng ký phòng. - Thiệu Gia đến bên cô nói nhỏ.

- Tôi ... tôi ... tôi không có mang theo.

- Tôi quên dặn em. Nhưng không sao, khách sạn này, tôi vẫn thường đến, mặc dù đây là lần đầu tiên tôi đến với người lạ, chắc bà quản lý sẽ thông cảm.

Mai Hoa đứng yên, chờ Thiệu Gia làm thủ tục. Không biết Thiệu Gia nói những gì, chỉ thấy bà quản lý gật đầu nhìn Mai Hoa và cười rất tươi. Lúc 2 người đi ngang qua bà, bà nói theo:

- Chúc 2 ông bà hạnh phúc!

Thiệu Gia nhìn nét ửng đỏ trên mặt Mai Hoa, nói nhỏ bên tai cô:

- Tôi đã nói với bà quản lý, chúng ta là vợ chồng mới cưới, nên ta phải đổi cách xưng hô đi. Hãy gọi tôi là anh.

Người dẫn đường trong khách sạn dừng ở cửa phòng số 32. Tiếng chìa khóa mở ra nghe 1 tiếng "tách". Mai Hoa nghe như tiếng gậy đổ của trái tim mình. Bước vào căn phòng này là cô sẽ vẫy tay chào vĩnh biệt 1 thời con gái, 1 thời áo trắng trinh nguyên. Chào vĩnh biệt những mơ mộng thơ ngây để trở thành ... 1 người đàn bà. Ôi! Sao mà cay đắng vậy.

- Em vào đi!

Mai Hoa bước vào. Căn phòng cực kỳ sang trọng. Bộ xa lông bọc gấm vàng, bình hoa violettím, những tạp chí ngoại quốc, chiếc tủ lạnh ở góc phòng và chiếc giường nệm mút phủ drap màu xanh nhạt, cặp gối thêu rất khéo ở đầu giường.

Theo phản ứng tự nhiên, Mai Hoa lùi lại. Cô chỉ muốn khỏi nơi này, trở về nhà với cha với mẹ. Nhưng không, đây là việc phải làm. Thấy cô ngần ngại, Thiệu Gia ân cần:

- Em ngồi ở xa lông nghỉ đi, để anh thu xếp đồ đạc cho.

- Không ... ông ... anh cứ để đó.

Ngần ngừ 1 lúc, Mai Hoa đứng lên soạn quần áo để vào tủ. Người đàn ông đã thu xếp hành lý của mình ở ngăn trên, cô để đồ dùng vào ngăn dưới. Cô không muốn mình suy nghĩ gì thêm nữa, nên đi vòng quanh xem xét. Thiệu Gia dẫn cô vào phòng tắm, chỉ cho cô cách sử dụng vòi nước nóng, nước lạnh và bồn tắm có búp sen. Ông nhìn cô chăm chú nhưng vẫn đứng đần. Cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Phong cảnh Đà Lạt đẹp tuyệt. Cô muốn khen thành lời, nhưng không muốn nói với Thiệu Gia, đành im lặng đứng hoài bên cửa sổ.

- Lại đây nói chuyện 1 lát đi em.

Cô im lặng đến ngồi đối diện với Thiệu Gia.

- Em ở đâu?

Nhớ lời di Liên, cô trả lời bằng tên của 1 thành phố tỉnh cờ nào đó.

- Không. - Thiệu Gia lắc đầu - Em không nói thật. Anh biết em ở đâu rồi.

Ông đưa chiếc vé xe ra, chiếc vé xe Mai Hoa để trong túi xách, hồi nãy soạn áo quần, cô đã làm rơi.

- Em không muốn anh biết tung tích, phải không?

- Phải, em nghĩ là ... chỉ có việc ấy thôi, anh cần hỏi em những việc khác để làm gì?

- Anh muốn biết .
- Em không muốn nói .
- Em không nghĩ rằng nếu có sự chuyện trò thông cảm thì chuyện ấy đối với em sẽ dễ chịu hơn sao ?
- Em đã đến đây thì sự việc như thế nào, em cũng sẽ cố gắng chịu đựng .
- Em không muốn nói cũng được, nhưng anh có 1 câu hỏi này mong em trả lời thật cho . 1 câu thôi, chắc không để lộ tung tích của em nhiều đâu . Em hứa nhé, rằng em sẽ trả lời thật .
- Vâng, em hứa . - Mai Hoa suy nghĩ và gật đầu - Anh cứ hỏi .
- Em có chị gái hay 1 người bà con nào sống ở Đà Lạt này không ?
- Dạ, không .
- Thật chứ ?
- Vâng .

Thiệu Gia nhíu mày, rất lấy làm lạ . Mai Hoa cũng ngạc nhiên:

- Tại sao anh hỏi vậy ?
- Vì có 1 người rất giống em .
- Ở đây ?
- Ừ, ở đây . Nhưng hồi xưa kia, bây giờ không biết đã về đâu .
- Anh có quen người ấy không ?

Thiệu Gia bật cười:

- Em đã tuyên bố là không muốn nói chuyện với anh mà, em quên sao ? Nói chơi vậy chứ chuyện dài lắm, để tối anh nói em nghe . Giờ anh đói bụng rồi, chúng ta đi tìm cái gì ăn . Sau đó, anh sẽ đưa em đi 1 vòng thành phố .
- Em không đi đâu .
- Không được . Đây là điều khoản bắt buộc của anh . Em không ăn làm sao có sức ...

Thiệu Gia nói với 1 nụ cười ẩn hiện trên môi .

- Em mặc thêm chiếc áo ấm vào, chiều xuống trời sẽ lạnh hơn đây - Thiệu Gia dặn thêm .

Miền cưỡng, Mai Hoa đứng dậy chải sơ lại mái tóc, khoác thêm áo ấm màu hoàng yến vào người . Chiếc áo làm tôn thêm vẻ óng ả của mái tóc mượt đen và làn da màu sữa động . Thiệu Gia ngắm cô khâm phục:

- Em rất đẹp! Anh chỉ nói vắn tắt có thể .

Ngồi trên chiếc xe con 4 chỗ . Mai Hoa ngắm nhìn phong cảnh Đà Lạt lúc hoàng hôn . Thỉnh thoảng lại liếc sang tay lái, nhìn Thiệu Gia mà trong lòng bức tức vô cớ . cô không nghĩ rằng sẽ gặp 1 con người như anh . Trong trí tưởng tượng của cô, người bỏ tiền ra mua 1 cô gái để giày vò phải là 1 người như thế nào . Chứ sao lại có vẻ tử tế như thế ? Anh đã xử sự như thế này bao nhiêu lần rồi và ... những câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu óc Mai Hoa .

Đà Lạt hoàng hôn, với sương mù giăng giăng đầu cây ngọn cỏ, với hàng thông đứng thu mình ủ rũ như những nàng con gái mộng mơ . Với cơn gió lạnh xao động lòng người, với từng chùm hoa sắc màu rực rỡ . Ôi! Đà Lạt đẹp sao! Tiếc rằng nơi đây lại ghi khắc 1 kỷ niệm đau đớn nhất đời mình . Mai Hoa ứa nước mắt nghĩ thầm: "Hải Minh ơi! Phải chi em được đến đây cùng anh thì hạnh phúc sẽ nồng nàn biết mấy . Trong cái lạnh, mình sẽ thấy bàn tay nhau ấm hơn . Trong tiếng thông reo, mình sẽ nghe như muôn lời hẹn hò ân ái . Đa6y là thung lũng Tình Yêu ..."

Thiệu Gia giới thiệu:

- Mình ghé đây 1 lát nha . Em sẽ thấy phong cảnh ở đây rất thơ mộng .

Thiệu Gia nhẹ nắm tay cô . Mai Hoa giật ra, Thiệu Gia nắm lại . Cô định phản ứng nữa nhưng rồi thôi . Vì cô nghĩ 1 vài giờ sau, tấm thân cô ...

2 người đi bên nhau dưới hàng thông, trông như 1 cặp tình nhân đang thủ thỉ với nhau muôn lời âu yếm . Có lúc Thiệu Gia khẽ choàng tay qua vai cô, cô rờn rờn da thịt, nhưng vẫn cố chịu đựng .

- Nơi đây năm xưa, bao chiều anh đã đến với người yêu ... - Thiệu Gia tâm sự .

- Chị ấy đâu rồi ?

- Cô ấy đã bỏ anh mà đi, vĩnh viễn không trở lại . Anh đã tìm mòn mỏi, vô vọng khắp nơi ...

Giọng Thiệu Gia trầm buồn, đôi mắt anh vương đầy khói thuốc . Anh ngồi xuống cỏ, Mai Hoa cũng ngồi xuống bên anh . Anh rít thuốc liên tục, nhìn Mai Hoa, rồi nhìn xa xăm với nét mặt thật buồn . Nét mặt của

anh làm Mai Hoa tự nhiên thấy cảm động .

– Tại sao thế anh ?

– Gia đình anh không chấp thuận .

– Sao vậy ?

– Vì cái quan niệm "môn đăng hộ đối" . Anh là con trai độc nhất của 1 gia đình giàu có, trong khi cô ấy chỉ là 1 cô gái xuất thân từ 1 viện mồ côi . Ba anh đã xúc phạm đến cô ấy, còn mẹ anh thì lại lấy nước mắt van xin cô ấy hãy buông tha anh . Vì lòng tự trọng, cô ấy đã bỏ anh mà đi . Mắt nhắm mắt tích .

– Chị ấy tên là gì ?

– Mai Lan . Cô ấy rất giống em .

– Giống lắm à ?

– Ừ, em trẻ hơn, đẹp hơn nhưng những nét cơ bản đều rất giống . Chiếc mũi dọc dừa, cái cằm chẻ, khuôn mặt trái xoan nè ... Đôi mắt thì hơi khác, mắt của em đẹp hơn, còn mắt của cô ấy buồn hơn .

– Sao chị ấy buồn vậy ?

– Không buồn sao được em, cô ấy xuất thân từ trong trại mồ côi mà . Không mẹ, không cha, cô ấy sống tự lập từ thuở bé, sau này gặp anh . Nhưng anh lại là 1 thằng con trai chỉ đem đến cho cô ấy buồn phiền ...

Mai Hoa ngập ngừng:

– Anh và chị ấy đã ...

Cô chưa nói hết câu, Thiệu Gia đã hiểu:

– Không, chưa có gì cả, chỉ là người yêu và những nụ hôn thuở mới lớn . Anh cũng ăn chơi ghê lắm, theo điệu con nhà giàu quen được cung chiều . Anh yêu và quên 1 cách hết sức dễ dãi . Biết bao cô gái quanh anh, dễ dàng mời gọi, đến nỗi đâm ra coi thường tình yêu . Cho đến khi gặp Mai Lan, anh mới hiểu thế nào là 1 tình yêu đích thực . Anh quý trọng cô ấy vô cùng, nên anh muốn để dành ... cho ngày trọng đại nhất . Mà ngày ấy không đến bao giờ ...

Mai Hoa suy nghĩ, nhìn thẳng vào mắt anh:

– Có phải chuyện hôm nay là vì em có nét giống chị ấy không ?

– Phải . Từ ngày cô ấy bỏ đi, anh tìm kiếm khắp nơi, và không ngó ngang đến 1 ai khác . Công việc làm ăn của gia đình anh ngày càng phát đạt, anh ngày càng giàu, nhưng rồi vẫn cô đơn 1 mình . Cha mẹ anh mất đi, anh đứng ra quản lý các cơ sở, đi đó đi đây nhiều mà vẫn không quen được Mai Lan . Anh hay đến các vũ trường vào những buổi chiều buồn, uống năm ba ly rượu, có khi với bạn bè, có khi 1 mình, nhìn người ta nhảy nhót để về ngủ cho ngon . Chiều đó, anh đang thật buồn, có gã đến gạ gẫm anh về việc đó . Anh đâu có thèm nhìn . Nhưng sau khi thấy em trong ảnh, anh bằng lòng ngay, không kể đến giá cả . Anh có thể bỏ cả gia tài để được 1 ngày sống cạnh người yêu .

Thiệu Gia choàng tay ôm Mai Hoa sát vào người, giọng anh khản khản:

– Thu Hương! Em hãy giúp anh đi . Hãy cho được 1 lần, 1 lần ảo tưởng là Mai Lan đã trở về bên anh . Em hãy đi với anh về những phương trời đây kỷ niệm ngày xưa, hãy mỉm cười với anh, hãy hôn anh, em nhé!

Mai Hoa lặng người . Tâm chân tình, sự chung thủy của Thiệu Gia khiến cô cảm động . Hoàn cảnh anh cũng thật đáng thương . Cô chưa kịp mở lời thì Thiệu Gia đã xoay cô lại, nâng khuôn mặt đẹp của cô lên, nhìn ngắm và đặt lên đôi môi cô 1 nụ hôn thật tha thiết, thật nồng nàn, nụ hôn của 1 người vừa tái ngộ cùng người yêu sau bao năm xa cách . Trong vòng tay Thiệu Gia, Mai Hoa mở mắt hé hé . Cô bỗng nhìn thấy 1 bóng người quen quen đang đứng ở góc trông đằng kia, cầm máy ảnh ngắm nghía . Ai vậy ? Chiếc máy ảnh che kín nửa khuôn mặt, chiếc nón phủ sùm sụp xuống trán . Không nhìn rõ nhưng mà đôi giày này, chiếc quần tây này, vóc dáng này cô trông rất quen . Ai vậy ? Sao lại đưa ống kính về phía 2 người ? Chết rồi! Mai Hoa ngồi thẳng dậy . Trước mặt cô, ông Bình đang lừng lững, lừng lững từng bước đến gần .

– Chào cô Mai Hoa! Cô đi cũng nhanh quá nhỉ ?

Mai Hoa im lặng, cô sợ hãi điếng người . Thế này thì mọi việc sẽ ra sao ?

Ông Bình quay sang Thiệu Gia:

– Anh thật là người có diễm phúc . Dẫn được cô nàng ra đây tình tự cũng là hay .

Rồi nhìn Mai Hoa, ông Bình mĩa mai:

– Sao cô không giới tạt tai nữa xem, hay là dê mê đấm đuối rồi ? Nghĩ cũng tội nghiệp cho ... Ha ... ha ... ha ... - Ông Bình cười như điên .

Thiệu Gia đứng dậy, anh tiến lại nắm tay ông Bình, giọng nghiêm nghị:

– Dù ông là ai, tôi cũng không cho ông được quyền lăng nhục người yêu của tôi, ông biết chưa ?

– Người yêu của anh ? - Ông Bình lại cười to hơn như bị ai chọc lét .

Thiệu Gia vẫn lạnh như tiền, anh cương quyết:

– Ông có im đi không ? Hay là tôi phải sử dụng đến cái này ? - Anh giơ nắm tay lên .

Ông Bình nao núng . Ông từ từ lùi lại và bỏ đi sau khi ném cho Mai Hoa cái nhìn đầy vẻ đe dọa . Mai Hoa vẫn chưa hoàn hồn .

Thiệu Gia đến bên cô dịu dàng:

– Mai Lan! Em đứng lên đi .

Mai Hoa ngạc nhiên:

– Em là ...

Thiệu Gia cười nụ:

– Em giới thiệu với anh, em là Thu Hương . Người đàn ông lúc này gọi em là Mai Hoa . Nhưng đối với anh thì từ bây giờ, em sẽ là Mai Lan của anh . Anh chỉ muốn gọi em là Mai Lan thôi, em đồng ý chứ ?

Mai Hoa không biết phải nói thế nào . Cô lặng yên và khẽ cúi đầu .

Thiệu Gia đưa cô lên xe, 2 người lại đi thăm các cảnh đẹp khác của thành phố sương mù, Thác Cam Ly róc rách không ngừng như điệu đàn muôn thuở . Hồ Than Thở quanh hiu như gọi buồn, gọi nhớ về câu chuyện tình chung thủy ngày xưa . Hồ Xuân Hương xanh đẹp như 1 viên ngọc bích, sáng long lanh giữa thành phố hoa đào . Từng con dốc, từng ngọn đồi, nơi đâu cũng đã có lần in dấu chân Thiệu Gia và người anh yêu dấu nay đã biến biệt phương nào .

Anh lái xe chậm chậm, vừa chỉ cho Mai Hoa xem cảnh đẹp, vừa kể cho cô nghe những kỷ niệm thuở nào mà anh không thể quên .

Từ lúc chạm trán đột ngột với ông Bình . Mai Hoa thẫn thờ . Cô không còn tâm trí để nhìn ngắm phong cảnh thơ mộng chung quanh nữa . Cô lo sợ, không biết ông Bình sẽ hành động thế nào . Về tiểu nhân của ông ấy thì đã rõ . Ông ấy sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội này . Cứ nghĩ rằng ở thành phố xa xôi này, cô sẽ không gặp người quen biết . Nhưng đúng là quả đất vẫn tròn, hay thế giới bao la mà chật hẹp, hay định mệnh đã dành sẵn cho cô con đường thật chông gai . Ai xui chỉ người đàn ông đã từng đeo đuổi cô lại đến thành phố này, nơi mà ...

Thấy Mai Hoa bất an . Thiệu Gia ngừng xe trước cổng 1 nhà hàng sang trọng . Người phục vụ đến ngay, mở cửa xe .

2 người bước vào phòng ăn, người phục vụ lái xe vào nơi đậu xe của khách và trở lại trao chìa khóa cho Thiệu Gia . Anh đưa Mai Hoa vào ngồi ở 1 bàn khuất trong góc sau 1 chậu cau kiểng um tùm .

Trong khi chờ đợi người phục vụ mang thức ăn đến, Thiệu Gia hỏi:

– Em sợ hấn lắm à ?

– Vâng .

– Sao vậy ?

1 lúc sau, Mai Hoa mới trả lời:

– Hấn sẽ kể cho mọi người .

Thiệu Gia cười ngon lành:

– Kể thì kể chứ có sao ? Em sợ hấn kể rằng em với người yêu du dương ở Đà Lạt à ? Đà Lạt là thành phố dành cho những người yêu nhau mà .

– Anh có phải là người yêu của em đâu ?

Thiệu Gia chất lưỡi:

– Chưa phải, nhưng rồi sẽ như vậy . Anh sẽ là người yêu của em .

– Không được .

– Tại sao ?

– Em đã có người yêu, và em rất yêu anh ấy .

Thiệu Gia tròn mắt ngạc nhiên:

– Thế em đến đây, người yêu của em nói sao ?

– Em chưa nói cho anh ấy biết việc em phải làm .

– Em có định sẽ kể lại không ?

Mai Hoa mím môi gật đầu:

– Em sẽ kể, dù biết rất khó . Nhưng em không thể sống bằng sự lừa dối .

1 tia nhìn ấm áp sáng lên từ đôi mắt Thiệu Gia, nhưng anh không nói gì cả . Nhà hàng đã mang thức ăn lên . Món tôm thẻ lặn bột chiên bài trí rất đẹp trên chiếc đĩa pha lê trong suốt . Anh gấp 1 con tôm để vào chén Mai Hoa .

– Em ăn đi . Ở đây làm món này cũng được lắm .

Anh gọi thêm Champagne .

– Em uống chút rượu này nhé! Rượu nhẹ thôi, để ấm người và để ... hết sợ .

– Em không biết uống . Em chưa từng ...

– Uống 1 tí, 1 nửa ngụm thôi là em sẽ thấy cuộc đời đổi khác .

Anh nâng cốc tận môi Mai Hoa, khấn khoản . Chiều ý anh, Mai Hoa nhấp môi 1 chút . 1 chút thôi đã nghe cảm giác bùng bùng ở 2 bên má . Thiệu Gia cứ ngắm cô và cười cười, trông anh rất cao hứng:

– Em thấy chưa ? Chỉ 1 tí thôi mà em đã đẹp hơn khi trước gấp rưỡi . Nếu em uống tí nữa sẽ đẹp gấp 3 gấp 4 . Nhưng mà thôi, còn lại để phần anh ...

Anh uống cạn phần rượu còn đầy trong cốc và ăn rất ngon lành những miếng tôm giòn tan . Mai Hoa không muốn ăn, nhưng anh cứ ép . Cô không cảm thấy mùi vị của các món ăn, cô cứ tưởng mình đang nhai đá sỏi .

– Em ăn đi, không thì anh giận đấy . Anh đã đặt 3 món lặn . Lâu lắm mới có dịp mời em .

Nhà hàng lại đem lên món mì xào giòn sốt cua, và tiếp theo là xúp bong bóng cá . Mai Hoa ăn xúp mà nhớ tới mẹ mình . Cô nhớ mẹ vẫn thường bảo món này ăn rất bổ và lúc nhà còn khá giả, lâu lâu mẹ cũng hay mua về nấu cho cả nhà . Mẹ nấu không ngon bằng ở đây . Có lẽ vậy, nhưng cô nhớ rõ những phút giây đầm ấm của gia đình và niềm hạnh phúc đã làm chén xúp của mẹ ngon vô cùng . Bây giờ, cũng lại là món súp, song nỗi niềm nào sẽ chờ đợi cô đây ?

– Em lại suy nghĩ nữa rồi . Việc gì cũng có bàn tay của trời đất xếp đặt, em nghĩ ngợi làm gì . Em ăn đi, để nguội mất ngon .

– Em không tin có trời đất .

– Sao vậy ?

– Vì nếu có, lẽ đâu ... Lẽ đâu trời đất lại ác với em như vậy . Em có làm gì không phải đâu .

– Anh lại thấy ông trời rất hiền và rất dễ thương mới xui khiến anh gặp được em, sau khi Mai Lan của anh đã ... Mà em ơi! Càng nhìn em, anh càng chắc chắn rằng em với Mai Lan có bà con với nhau làm sao đó . Chứ 2 người xa lạ, không thể nào giống nhau như thế được đâu .

– Em không hề nghe ba mẹ em nói là có người bà con nào ở đây cả . Cả cái tên ấy, em cũng chưa nghe nói đến bao giờ .

– Vậy thì kỳ lạ thật .

Mai Hoa lại lặng yên, ngẫm nghĩ . Cô nhớ đến Hải Minh . Không biết giờ này anh đang làm gì ... Đang vẽ ? Đang mơ mộng ngẩn trắng, hay đang ngồi tưởng tượng về này vui của 2 đứa ? Ngày vui ấy rồi sẽ đến với 2 đứa mình nếu anh rộng lòng tha thứ cho em . Tha thứ cho em những giây phút này, khi em ...

1 giọt nước mắt tròn chột long lanh trên bờ mi cô gái . Thiệu Gia vỗ nhẹ vào vai cô .

– Em đừng có khóc . Chẳng có chuyện gì đâu . Em càng khóc, em lại càng giống Mai Lan . Anh sẽ yêu em mất thôi, yêu mãi ...

Anh lau nước mắt cho cô, rồi đứng lên:

– Minh về đi em!

Thành phố ban đêm càng lung linh huyền ảo trong ánh điện với sương mờ .

Mai Hoa ngồi giờ từng trang tạp chí trên chiếc bàn con trong căn phòng khách sạn, nhìn vào sách báo mà không thấy gì . Những ý nghĩ, cảm xúc đều rối loạn . Cô muốn nghĩ đến Hải Minh, nhưng chỉ 1 chút, những hoài niệm ngày xưa lại trộn lẫn trong cùng niềm lo âu hiện tại, và 1 dự cảm mơ hồ nao đó của tương lai . là 1 người khách "mua hoa" lạ lùng . Cô sợ rồi những ngày sắp tới, anh và cô sẽ không là 2 người xa lạ như cô vẫn mong . Trong đôi mắt anh, trong lời nói, cử chỉ của anh, cô đều trông thấy 1 lời yêu cầu giấu bó . Mai Lan là ai ? Sao mình lại giống chị ấy làm gì ? Không, cũng không đúng, mình phải cảm ơn là đã giống chị ấy, nếu không ... làm sao có được 1 người chấp thuận cái giá của mình, làm sao cứu mẹ ... Nhưng anh ấy vẫn còn

yêu, vẫn chưa quên . Liệu anh ấy có thôi không tìm kiếm, liên hệ với mình nữa, hay là ...

Mọi việc đã không đơn giản như mình nghĩ lúc đầu, chỉ 1 lần, chỉ 1 đêm rồi thôi, rồi mình sẽ cố quên, rồi tất cả chìm trong bóng tối .

Giờ đây, sự việc đã bắt đầu rồi rầm rĩ khi mình thật giống người yêu của Thiệu Gia, khi anh ấy chưa nguôi phai tình cũ, khi mình lại gặp ông Bình ở chốn xa lơ xa lắc này, lúc đang đón nhận cái hôn nồng ấm của Thiệu Gia . Nếu Thiệu Gia chỉ là 1 tên ăn chơi háo sắc, hay là 1 lão luống tuổi điếm đàng thì đêm nay đối với mình chắc sẽ ghê sợ vô cùng . Nhưng như vậy vẫn còn hơn ... còn hơn anh ấy đối xử với mình như 1 người yêu lâu nay gặp lại . Mình muốn căm thù, muốn khinh ghét anh ấy, nhưng sao ...

Mai Hoa đứng lên, cô đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài trời . Đèn điện muôn màu nhấp nháy như muôn ánh sao . Cô muốn lòng mình thôi không xao động, nhưng ở phía cuối trời, 1 ánh mắt đang nhìn cô đăm đăm nhớ thương và trách móc . Đôi mắt của Hải Minh, của người yêu cô trong muôn ngàn điều ray rứt .

– Em!

Tiếng Thiệu Gia bên tai cô nhẹ như hơi gió thoảng . Cô quay lại, Thiệu Gia vừa tắm xong . Anh trông thật sáng khoái và tươi tắn . Bộ đồ phyjama màu xanh nhạt cắt khéo, làm nổi bật nước da nâu hồng của anh . Mùi nước hoa Reve D'or dịu dàng quyến rũ . Anh hôn phớt lên mái tóc óng ả của cô và bảo:

– Em tắm đi cho khỏe .

Mai Hoa bước vào căn phòng tắm sang trọng với chiếc bồn tắm bằng sứ trắng phau . Chiếc gương lớn treo ở trên tường phản chiếu bóng dáng 1 cô gái mơn mớn tròn đầy . Cô cởi bỏ y phục, rồi thẹn thùng nhìn thân thể mình lồ lộ trong gương . Bờ vai này, bộ ngực này, đôi chân này từ trước đến giờ là của riêng cô, 1 bí mật mà chỉ có 1 lần Hải Minh đã nhìn ngắm, đã áp ôm . Còn giờ đây, 1 lát nữa ... Cô rùng mình, tưởng như có 1 con rết nhiều chân đang bò chầm chậm trên sống lưng .

Cô lại nhớ đến đôi mắt nồng nàn của Hải Minh, khi 2 người chút xíu nữa đã là của nhau . Cô nhớ tiếng khóc sau đó của mình, nhớ giọng tha thiết xin lỗi của anh ... Đêm nay, sao mình không khóc được . Nước mắt chỉ chực ứa tràn . Nhưng rồi lại chảy ngược vào tim . Tôi ơi ... tự dưng cô thấy thương thân mình vô cùng . Cô vịn nước, cảm giác âm áp như vỗ về từng vùng thịt da đang chìm đắm, cô kỳ cọ, vuốt ve từng phần thân thể của mình với cử chỉ âu yếm như người mẹ săn sóc cho con lần cuối cùng trước khi tiễn con đi đến 1 nơi nào xa lắm . Cô thầm giả biệt tâm thân mình . Cô nghĩ rằng sáng mai, nó đã không còn là cô, của những tháng ngày cũ . Nước âm, xà phòng thơm làm cô bình tĩnh lại . Mình đã quyết định như vậy, có ai ép buộc mình đâu, con đường đã chọn thì phải đi, tiếc thương, suy nghĩ chỉ làm trái tim thêm đau đớn . Đêm nào rồi cũng qua, ngày nào rồi cũng đến . Đâu có giờ khắc nào ngừng lại vĩnh cửu bao giờ . Thôi ...

Mai Hoa mặc bộ đồ ngủ màu hồng có viền đăng ten ở ngực . Chải mái tóc lệch sang 1 bên, duyên dáng mở cửa bước ra . Thiệu Gia đang ngồi hút thuốc . Anh nhìn cô đăm đăm, đôi mắt pha trộn cả niềm vui, nỗi buồn và tất cả những cảm xúc không tên gọi .

Anh mơ màng:

– Mai Lan! Em rót cho anh ly nước .

Cô đến chiếc phích, rót và bung tách nước đến cho anh .

– Mai Lan! Em hát cho anh nghe đi .

– Em hát dở lắm .

– Em đừng có dối anh . Ngày xưa, em đã hát cho anh nghe biết bao lần bài "Đà Lạt mộng mơ" ... em có nhớ không ?

Mai Hoa có biết và cô vẫn thích bài hát này . Nhưng hát bây giờ thì ...

– Hát lại bài ấy cho anh nghe đi em .

– Vâng .

– Hát đi em!

"Chiều nào, t rên con dốc hoa vàng, 2 đứa tay trong tay . Tóc em bay trong gió, dịu dàng ve vuốt tim anh ..."

Hơi men buổi chiều giờ làm Thiệu Gia chéch choáng . Anh không nhớ tại sao mình lại đến với cô gái này .

Cô gái này là ai, vì sao cô lại đến nồng nôi phải đổi cho anh 1 đêm vui lấy 60 triệu đồng . Anh đã không nghĩ đến điều đó . Trước mặt anh bây giờ là Mai Lan, Mai Lan của những ngày tháng cũ, đang hát cho anh nghe sau bao năm dài xa cách . Đêm nay sẽ là đêm tái hợp của 2 người .

– Chúng mình đi ngủ, em!

Trái tim Mai Hoa như ngừng đập, rồi lại hồi sinh thật mạnh . "Thình thịch, thình thịch" như muốn phá tung lồng ngực của cô .

Thiệu Gia diu cô lại giường . Chiếc giường nệm mút êm ái, trắng tinh không như sách vở đã tả trong những trường hợp tương tự . 1 kẻ mua hoa giày vò 1 người bán mình chịu đựng . Thiệu Gia đến với cô, âu yếm dịu dàng, tha thiết như với người yêu . Anh dắt cô đi từng bước, từng bước lên đỉnh cao tình ái, 1 đỉnh cao mà chưa lần nào cô đặt chân đến, 1 chút choáng ngợp, 1 chút đốn đau, và 1 dòng thác cảm xúc òa vỡ trong từng phần da thịt . Cái cảm xúc mà cô không nghĩ là nó có thể đến với mình và cô cũng không mong nó đến . Vì như thế, cô có lỗi biết bao nhiêu với Hải Minh . Nhưng thân xác cô không còn chịu sự kiểm soát của lý trí và trái tim cô nữa . Trong giây phút tốt cùng, đôi tay cô đã tự động ôm lấy tâm thân người đàn ông ấy . Trong 1 tích tắc, chỉ 1 tích tắc ấy thôi, nhưng đã ray rứt Mai Hoa mãi mãi về sau này .

Mai Hoa có cảm thương là mình là 1 cô dâu vừa phản bội người yêu để qua đêm tân hôn với người chồng xa lạ, nhưng không phải là căm ghét . Cô tự trách mình hàng ngàn lần . Nhưng với bản tính đôn hậu, cô thấy mình cũng không sao oán ghét được Thiệu Gia, dù cô rất muốn . Anh ấy thật dịu dàng và tinh tế biết bao ... Cô giật mình tỉnh giấc, bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình tha thiết của Thiệu Gia . Anh ôm chầm lấy cô:

– Em!

Cô xấu hổ, không trả lời . Rồi như sự tỉnh, cô choàng dậy, mặc vội y phục vào người . Thiệu Gia cũng trở dậy . 2 người ngồi đối diện với nhau, chờ sáng .

Thiệu Gia châm điều thuốc, anh rít liên tục . Nhìn khói thuốc bay bay, thật lâu anh mới nói:

– Thật tình, lúc đầu anh chỉ muốn tìm vui 1 đêm với em, để khuây khỏa nỗi buồn tuyệt vọng khi Mai Hoa bỏ anh đi mất . Nhưng bây giờ, sau mọi chuyện, anh lại thấy em không phải là người thiếu nữ đi qua đời anh chỉ 1 lần . Anh thấy anh có trách nhiệm với cuộc đời em, anh thấy gắn bó với em và anh yêu em . Anh muốn được em đáp lại tình cảm ấy . Anh hứa sẽ mang hạnh phúc đến với em .

– Em đã có người yêu rồi . Em làm việc này để cứu mẹ em thôi .

– Anh biết và anh tin điều đó . Có nhiều cô gái ham mê vật chất, cũng viện đủ mọi lý do chính đáng khi làm việc ấy . Nhưng em thì khác hẳn những người đó . Vì vậy anh mới yêu em ...

– Em vẫn yêu anh ấy . Và em sẽ trở về cùng anh ấy mãi mãi . Em chỉ mong anh, nếu anh có 1 chút tình cảm nào với em, anh hãy quên chuyện đêm nay, coi như anh chưa từng gặp em, và cũng đừng bao giờ tìm gặp em nữa .

– Không, bằng mọi cách, anh sẽ tìm ra nơi em ở .

– Để làm gì ?

– Để giúp em .

Mai Hoa hốt hoảng:

– Không, em cảm ơn anh . Như thế này đã đủ rồi, em không cần gì nữa đâu . Em không muốn gặp anh nữa, vì ...

Má cô chột đờ ửng, cô thẹn thùng nhìn xuống gạch . 1 phút, cô ngẩng lên đáp:

– Em muốn quên tất cả mọi việc, để em khỏi xấu hổ khi lên xe hoa về với chồng . Em xin anh ... nếu anh đến, hạnh phúc của em có thể sẽ tan vỡ .

– Nhưng sau mọi chuyện này, liệu người yêu của em có thể ...

Mai Hoa ngắt lời Thiệu Gia, cô khẳng định với anh nhưng cũng là khẳng định với lòng mình, vì cô cũng đang lo sợ như anh:

– Chắc chắn anh ấy sẽ tha thứ cho em . Anh ấy là người rất phóng khoáng, lại rất yêu em . Lẽ nào anh ấy lại không thông cảm được cho hoàn cảnh bức bách của em sao ?

– Em tin như vậy à ?

– Vâng, em tin . Em phải tin như vậy .

Thiệu Gia nhìn xoáy vào mắt Mai Hoa:

– Nhưng nếu anh không thể quên em ?

– Anh sẽ quên được thôi, nếu anh đừng có tìm gặp em nữa .

Thiệu Gia đưa tay nắm lấy bờ vai Mai Hoa, xoay người có lại và nhìn sâu vào mắt cô:

– Em đừng có dối lòng . Anh sẽ không quên và anh chắc chắn rằng, em cũng sẽ không bao giờ quên . Em trốn chạy anh, vì em sợ mang tiếng phụ bạc người tình cũ, phải không ? Nhưng định mệnh đã sắp đặt cho

chúng ta gặp nhau .

– Không, em không thể để Hải Minh thành người bất hạnh . Anh ấy không có lỗi gì cả, anh ấy tốt với em vô cùng ... Anh đừng có tìm gặp em nữa, em van anh .

– Không, anh sẽ gặp em . Anh sẽ tìm đến em, vì anh đã nhất định .

– Nhất định gì ?

– Nhất định cưới em làm vợ . Anh nói thật . Đêm qua, anh đã coi em là vợ, người vợ mà anh tìm kiếm bao nhiêu năm .

Anh nắm lấy tay cô:

– Mai Hoa! Em hãy là vợ anh .

– Không ... không ...

Mai Hoa đưa tay ôm mặt . Cô nghĩ đến những ngày sắp tới, nếu Thiệu Gia tìm gặp lại cô, nếu Hải Minh trông thấy người mà ... anh sẽ đau khổ như thế nào ? Không, không, không thể được, phải kiên quyết .

Cô đứng dậy, nói dứt khoát:

– Em nói với anh lời này là lời sau cùng của em . Nếu anh còn tìm gặp em, để người yêu của em nghi ngờ, em sẽ chết . Em sẽ tìm đến cái chết .

Về kiên quyết của cô làm Thiệu Gia sững sờ:

– Thật như vậy sao ?

– Em nói thật, Hải Minh là tất cả của đời em . Mất anh ấy, em sẽ chết .

Thiệu Gia nhìn cô thật lâu, anh không nói gì thêm nữa, anh đến bên giường nằm vật xuống, đôi mắt buồn buồn nhìn theo làn khói thuốc bay cao . Người cửa sổ, màn đêm đã dần tan, nhưng sương mờ vẫn còn giăng mắc . Thật lâu, anh mới quay sang Mai Hoa này giờ vẫn ngồi bất động:

– Như thế đời anh thật vô duyên . Mất người yêu đã bao năm, giờ gặp em ... Thật ra, anh vẫn có thể giúp em mà không cần điều kiện gì cả . Nhưng chuyện đêm qua, em thấy rất rõ mà, là vì anh yêu em, anh muốn gắn bó với em, chứ đâu phải là chuyện bán mua, đổi chác . Giờ nếu em cương quyết như vậy, thì anh cũng phải chịu . Anh nghĩ đến những ngày sắp đến của anh mà chán nản vô cùng .

Mai Hoa vẫn im lặng, cô không biết nói gì để an ủi Thiệu Gia . Anh đến bên chiếc tủ, kéo cái cặp táp của mình xuống lấy ra 1 cái hộp nhỏ . Anh đến gần Mai Hoa:

– Em đưa tay cho anh mượn 1 chút .

Mai Hoa chưa kịp phản ứng, Thiệu Gia đã nhanh nhẹn đeo vào ngón tay út của cô chiếc nhẫn đính kim cương lóng lánh .

– Đây là chiếc nhẫn đính hôn, ngày xưa anh mua định tặng Mai Lan, nhưng cô ấy đã không thèm nhận . Hôm nay, anh trao tặng cho em, em đừng từ chối để anh còn cảm thấy có 1 niềm an ủi .

– Anh không nghĩ rằng 1 ngày nào đó, chị Mai Lan sẽ trở lại sao ?

– Lúc đầu anh cũng tin như vậy, nhưng giờ thì đã mọi mòn . Anh tìm khắp nơi rồi, nếu Mai Lan vẫn còn yêu anh, thì lẽ đâu từng ấy năm anh không gặp được cô ấy . Cô ấy đã quyết định cắt đứt vĩnh viễn với anh rồi .

– Em không thể nhận đâu .

– Không . Em phải nhận . Em đã ra điều kiện cuối cùng với anh là không được gặp em nữa, thì đây cũng là điều kiện cuối cùng của anh . Em hãy giữ chiếc nhẫn này như là 1 vật để làm tin . Anh sẽ không tìm em như em đã yêu cầu . Nhưng mai sau, lỡ có chuyện gì, lỡ người yêu của em ... thì em hãy tìm đến anh . Anh luôn là của em như ngày hôm nay . Anh sẽ chờ em .

– Anh không cưới vợ à ?

– Không .

– Tại sao ?

– Em biết rồi còn hỏi anh chi nữa .

Mai Hoa nhìn ra cửa sổ, tia nắng đầu tiên của 1 ngày mới đã len lỏi qua sương mù, yếu ớt rọi ánh hồng hồng lên bó hoa mimosa đêm qua cô để quên bên bệ cửa . Qua 1 đêm sương gió, cánh hoa vẫn tươi nguyên . Cô khẽ nhặt lên 1 bông, ngắm nghía rồi bỏ vào túi áo .

Cô nói:

– Sáng rồi, em sửa soạn về đây .

Cô muốn nhắc khéo Thiệu Gia về số tiền mà vì nó cô đã đến đây cùng anh . Thiệu Gia vẫn như không biết,

anh không đá động gì đến nó cả . Mai Hoa muốn mở lời, nhưng rồi ngại ngùng im lặng . Nếu không có số tiền ấy thì sao ? Hóa ra cô dần thân vô ích . Nhưng qua bao điều 2 người đã nói với nhau, giờ phải nhắc đến việc tiền bạc, mua bán ở đây ... thật là bất tiện .

Lòng tự trọng của cô không cho phép cô làm việc ấy . Mai Hoa nghĩ thầm: "Thôi, chứ để đi Liên lo liệu" .

Thiệu Gia cũng sửa soạn, anh nói:

– Anh sẽ đưa em về .

– Thôi, em đi 1 mình được rồi .

– Hay là anh đưa em ra bến xe . Đồng ý nhé!

– Vâng .

– Nhưng trước hết mình phải tìm gì ăn cái đã . Em xem, em như thế nào rồi nè .

Thiệu Gia đưa cho cô cái gương . Soi mình, cô thấy quả là mình đổi khác . Cũng mắt ấy, môi ấy, nhưng sao mà lạ lùng . Hình như có 1 điều gì đã làm cho mắt cô thăm thẳm sâu hơn và đôi môi như ẩn giấu 1 nụ hôn chưa kịp dứt, vì cô đã khám phá điều gì bí mật đôi lứa đó ư ? Cô bỗng thấy giữa 2 người có 1 mối dây liên hệ lạ lùng bằng những điều thầm kín chỉ riêng 2 người biết .

Cô bối rối, vội vàng thu dọn thật nhanh . Cô muốn mau mau rời khỏi anh, mau mau rời khỏi nơi này để về với cha mẹ, với thành phố quen thuộc của mình, với Hải Minh, với nhóm bạn bè thân ái ... Cô muốn trở lại những ngày áo trắng ngây thơ, coi tất cả những việc đã xảy ra trong 24 giờ qua chỉ là giấc mộng, 1 giấc mộng cô không hề mong đợi . Và Thiệu Gia ... Thiệu Gia không hiện hữu bao giờ .

Cô nói gấp gáp:

– Không ... em không ăn đâu . Em không cảm thấy đói . Em phải về ngay cho kịp chuyến xe đầu tiên .

Thiệu Gia không đáp, anh lẳng lặng xách vali của cô ra hành lang, chờ người phục vụ mang xuống xe . 2 người ra đến cửa, Mai Hoa chợt nhìn thấy chiếc khăn tay cô để quên ở đâu giường, cô vào lấy . Khi trở ra, đứng cùng Thiệu Gia trước cửa phòng, cô chợt nhìn thấy ở phía đối diện, cũng đôi giày ấy, bộ đồ ấy và chiếc máy ảnh ấy ... ông Bình đã đứng đó nãy giờ .

Tiếng "tách" của chiếc máy ảnh vang lên khô khốc . Trong lúc Mai Hoa luống cuống không kịp nói gì thì ông Bình đã bấm máy lần 2, lần 3 . Ông Bình nhìn qua vai 2 người để thấy toàn cảnh trong giường võ gối chần xò lệch . Ông nhếch mép cười, nụ cười làm toàn thân Mai Hoa ớn lạnh . Ai xui chi ông ấy trợ cùng khách sạn với Thiệu Gia, lại ở ngay phòng đối diện ? Tình cờ ư ? Hay ông ấy đã theo dõi 2 người từ chiều hôm qua ? Sao lúc nào ông ấy cũng mang kè kè chiếc máy ảnh bên mình . Ông ấy đã chụp được những gì và chụp để làm gì ?

Mai Hoa nghe tiếng u u trong đầu, cảnh vật trước mắt cô như nhòe đi và cô lão đảo vịn tay vào cánh cửa .

Thiệu Gia vội vã buông rơi hành lý đến ôm đỡ cô . Đôi môi cô tái xanh, những giọt mồ hôi vịn ra trên trán dù trời đang lạnh . Thiệu Gia vội dìu cô vào phòng và đặt nằm trên giường xoa dầu cho cô .

Trong lúc bối rối, anh quên cả việc đóng cửa phòng . Cánh cửa vẫn mở rộng, và ông Bình đứng ở hành lang mặc tình đưa ống kính vào phòng bấm máy . Khi thấy đã đủ, ông mới biến đi vào căn phòng đối diện . Thiệu Gia canh chừng từng hơi thở của Mai Hoa . 1 lúc sau, cô mới thở đều và màu hồng mới trở về trên đôi môi quấy rũ .

Cô mở mắt, nhìn nét lo âu trên gương mặt anh, cảm động:

– Em không sao đâu, chỉ hơi mệt 1 tí .

– Em là anh hết cả hồn . Em bị cảm, hay là em sợ người đàn ông ấy ?

– Em cũng không biết . Có lẽ ... cả 2 .

– Thấy chưa, anh đã bảo phải ăn gì mới được, em không nghe . Đêm qua, mình thức khuya quá mà .

Anh nhón chuông, người phục vụ vào phòng .

– Anh mang đến cho tôi 2 ly cà phê sữa, bánh mì và trứng ốp la . Tôi muốn ăn sáng tại phòng . - Thiệu Gia yêu cầu .

– Hân hạnh được phục vụ quý ông .

Anh phục vụ khách sạn đi rồi, Thiệu Gia quay sang Mai Hoa:

– Em bị bệnh như vậy làm sao đi về ? Hay là mình ở lại đến mai ?

Mai Hoa lắc đầu:

– Không, em phải về . Ba mẹ em đang mong, em đã hứa là chiều nay ...

– Ba mẹ đang mong mà người khác có mong em không ?
– Có, anh ấy cũng đang chờ em .
– Được rồi, nhưng bây giờ em phải để anh đưa em về .
– Em đi xe ngoài được mà .
– Không, nếu không anh sẽ giữ em lại . Em đi xe ngoài, lỡ em ngất đi như vừa rồi thì sao ? Em đừng có sợ, anh chỉ đưa em đến nơi nào em yêu cầu thôi, sau đó thì em tự do đi về nhà . Anh đã hứa là ...

– Vâng, em đồng ý .

Sau bữa điếm tâm, Mai Hoa thấy khỏe khoắn hơn . 2 người xuống lầu để ra xe . Bà quản lý khách sạn nhìn cô ý nhị . Thiệu Gia choàng tay qua người Mai Hoa, nhẹ dịu cô từng bước .

Nhìn 2 người, ai cũng đều có cảm nghĩ: "Đây là cặp vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật" . Họ còn khen thêm: "Chú rể thấy sang trọng hào hoa, còn cô dâu đẹp ơi là đẹp" .

Suốt quãng đường về, Mai Hoa không nói gì cả, cô nghĩ đến bao điều đang chờ đợi mình ở nhà . Bệnh tình của mẹ, cuộc phẫu thuật mai, số phận của mình, chuyện tình với Hải Minh ... Bao giờ mình có thể nói cùng anh chuyện này ? Anh có còn yêu mình nữa không ?

Mai Hoa chìm đắm trong muôn vàn câu hỏi . Nét đăm chiêu làm cô có vẻ già giặn hơn lên, nhưng lại càng thêm quyến rũ .

Thiệu Gia nhìn cô, ao ước đường cứ xa thêm mãi . Anh biết rằng chia tay với cô, anh sẽ còn tiếc nuối không thôi . Nhưng cô ấy đã có người yêu, cô ấy đâu có yêu mình . Anh thầm nghĩ: "Nếu mình được 1 người vợ như cô ấy thì đời mình sẽ hạnh phúc rất nhiều . Từ ngày Mai Lan bỏ đi, lần đầu tiên mình thấy lòng rung động . Mai Hoa hay Mai Lan ? Ôi! Sao ta lúc nào cũng lỡ chuyến tàu đời ?"

Con đường càng ngắn lại, những phút giây đầm thắm đêm qua lại càng xao động trong anh . Và anh càng cảm thấy nổi bất hạnh của mình khi phải xa cô vĩnh viễn . Tiền bạc dư dả ư ? Công danh rạng rỡ ư ? Tất cả để làm gì khi mà ...

– Anh cho em xuống đây .

Anh thần thờ đạp thẳng . Như 1 cái máy không hồn, anh mở cửa xe cho Mai Hoa, giúp cô lấy hành lý xuống xe .

Cô đứng đấy, nhỏ nòi và đơn độc, đôi mắt cô như chứa đầy hoàng hôn Đà Lạt . Tim anh nhói đau . Anh hôn nhẹ lên bàn tay xinh xắn . Cô thì thầm:

– Em cảm ơn anh và vĩnh biệt anh .

Anh nhìn cô lần cuối cùng, như muốn thu hết vào lòng bóng hình thân ái ấy . Rồi anh trở lại xe, gục đầu vào vô-lăng, chờ cho những xúc động dịu đi . Khi anh ngẩng lên Mai Hoa đã lên xe đi rồi . Anh chỉ còn lại 1 mình .

(Mắt 2 trang)

Ông ấy đối xử với cháu tệ bạc lắm, phải không ?

Trong trí tưởng tượng của dì Liên hiện ra 1 căn phòng nhóp nhúa với hình ảnh 1 người đàn ông hung bạo ... Tội nghiệp cho Mai Hoa! Bước vào đời ... nhưng Mai Hoa đã lắc đầu:

– Không, anh ấy đối với cháu khá tốt .

– Thế là cháu may mắn lắm đấy . Vậy thì cháu đừng buồn nữa . Hãy quên chuyện đó đi, cháu cứ xem như là 1 giấc mơ qua rồi thôi . Cháu ra nhà sau rửa mặt, rửa tay, nghỉ ngơi với dì 1 lúc rồi tươi tỉnh mà đi về .

Đừng có khóc lóc nữa mà gia đình sẽ nghi đó .

– Dạ .

Chợt nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Mai Hoa, dì ngạc nhiên:

– Đây là ...

– Dạ, của anh ấy tặng cháu . Cháu từ chối không được . Chuyện ly kỳ lắm dì ơi .

Mai Hoa đi rửa mặt, rửa tay rồi kể cho dì Liên nghe mọi chuyện về Thiệu Gia .

Dì Liên ngạc nhiên:

– Chuyện khó tin thật, y như là trong tiểu thuyết . Rồi nó nói là nó muốn cưới cháu là vợ à ?

– Dạ . Ảnh nhất quyết đòi quan hệ lâu dài với cháu, nhưng cháu đâu có chịu . Cháu phải dọa là nếu anh ấy tìm tới nơi cháu ở, cháu sẽ tự tử, ảnh mới thôi ...

– Đúng là ly kỳ . À! Mà nó đưa cho cháu đủ số tiền ấy chứ ?

Mai Hoa bối rối:

– Dạ, không có đưa . Lúc ra về, cháu muốn hỏi nhưng ngại quá ...

Di Liên ngồi nhồm lên:

– Không có đưa à ? Sao kỳ vậy ? Ngày cuối cùng, nó phone đến giao hẹn là sẽ trao tiền cho cháu ngoài Đà Lạt mà . Hay là ... mình đã bị hấn lừa ?

2 người hốt hoảng nhìn nhau . Di Liên vội đứng lên mở nắp vali của Mai Hoa soạn hành lý ra ngoài:

– Có khi nó để tiền trong này rồi cũng nên . Nhiều người tinh tế, họ ngại đưa tiền trực tiếp lắm .

Tùng lớp đồ đạc bị giờ ra ngoài, đáy vali hiện ra trống không .

Di Liên thở ra:

– Thế này không chừng hấn bày đặt ra chuyện này, chuyện kia để cháu tin mà quên việc hỏi tiền . Lỗi của di là đã quên dặn dò cháu cẩn thận về việc ấy . Hay là hấn chỉ trả bằng chiếc nhẫn kia thôi ... Nhưng chiếc nhẫn này chỉ đáng giá 5 phân là cùng .

– Không có lẽ nào như vậy . Cháu thấy anh ấy cũng rất đàng hoàng .

– Thôi, cháu ơi, cháu ngây thơ quá . Đời bây giờ, người ta có mọi mảnh khoe để lừa nhau .

Nghĩ tới viễn cảnh không có tiền trị bệnh cho mẹ, Mai Hoa bật khóc .

Di Liên giận nói:

– Nữa, lại khóc rồi! Sao ở trên Đà Lạt cháu không chịu hỏi ?

– Cháu cứ tưởng anh ấy đã đưa cho di hay là sẽ đưa cho di .

– Trời ơi! Thôi được rồi, để di phone đến vũ trường gọi thằng đàn em làm trung gian mai mối ra bảo nó phải liên hệ với thằng kia . Chắc được .

Di Liên vào phòng . Mai Hoa ngồi thừ người suy nghĩ . Cô vẫn không tin là Thiệu Gia đóng kịch để lừa cô .

Trong ánh mắt ấy, trong dáng vẻ ấy không hề có sự giả dối . Anh ấy rất chân thành . Nhưng số tiền đó ở đâu ? Chẳng lẽ sự xét đoán của mình về con người lại lầm lạc đến thế ư ?

Di Liên bước ra, mặt buồn xo:

– Tiêu rồi cháu ơi! Thằng Bảy nói vừa điện đến công ty của thằng kia . Ở đó, người ta trả lời là từ hôm qua, nó nói là nó đi giao dịch ở miền Bắc 2 tháng mới về . Thế là ...

Mai Hoa chếc lặng . Cô giận dữ tháo chiếc nhẫn ra liệng xuống bàn . Đây là cái giá đánh đổi cuộc đời con gái của cô sao ? Mẹ ơi! Sao còn lại để tin người đến thế ? Bây giờ con lấy gì để lo chạy chữa cho mẹ đây ?

Cô nằm lịm đi trên chiếc đi-văng, nghe đấng cay, tủi cực tràn về . Cô chỉ ao ước sao trong giây phút này mình được tan biến vào khoảng không gian vô tận, không còn lo âu, không còn oán hờn, không còn khổ đau .

– Mình chỉ là 1 cô gái hư hỏng, chỉ vì những vở về giả dối của người đàn ông ấy mà mình đã quên đi những lời dặn của di Liên: "Ở đây chỉ có sự dối chác sòng phẳng, là tiền trao, cháo múc" . Mình lại còn cảm động khi thấy dáng vẻ thất tình của anh ta, sự chung thủy của anh ta ... Thật là khôi hài, thật là 1 bài học xương máu, Mai Hoa ơi! Mày ngu ngơ, khờ khạo quá ..

Cô tự trách mình ngàn lần . Và Thiệu Gia lại về trong tâm trí cô . Trong oán hận, cô vẫn nhớ đôi mắt buồn xa xăm của anh, và những phút anh nhìn cô sâu lắng . Tất cả chỉ là giả dối hết sao ?

Di Liên yên lặng sửa soạn đi làm . Trời đã về chiều, Mai Hoa muốn về nhà với gia đình, nhưng cô sợ hãi cái khoảnh khắc nằm trong vòng tay của mẹ . Thấy cô về, thế nào mẹ cũng ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô, và hỏi về kết quả của chuyến đi . Cô sợ sẽ không kim giữ được mình, sẽ khóc nức nở và sẽ kể cho mẹ nghe tất cả . Cô cần sự an ủi cảm thông của mẹ biết bao . Nhưng trái tim của mẹ có chịu đựng nổi cái gánh nặng tủi sầu ấy không ?

– Cháu muốn theo di đến vũ trường .

– Cháu ...

– Dạ, cháu muốn đến đó để cho quên buồn, cháu không muốn về nhà bây giờ .

Nhìn vẻ thất sắc của Mai Hoa, di Liên đồng ý . Di lấy phần son của mình ra trang điểm cho cô . Toàn là những hàng mỹ phẩm cao cấp . Tất cả cộng với bàn tay điệu nghệ của di Liên đã biến Mai Hoa thành 1 cô gái đẹp nào nùng . Cái đẹp giả dạn, quyến rũ của 1 người đàn bà sâu muộn ...

Vũ trường về đêm là ánh đèn muôn màu nhấp nháy, mờ ảo, huyền hoặc ... Là điệu nhạc khi du dương, lúc loạn cuồng, là mùi nước hoa nồng đậm, là những cô tiếp viên phần son tươi mát, là những người đàn ông đến tìm 1 tối vui ... Là những cặp tình nhân nồng nàn, những vòng ôm siết chặt . Những bước chân quẩn quít ...

Mai Hoa ngỡ ngác như lạc vào 1 thế giới nào khác . Ở đây, người ta sống vội vàng . Hình như cuộc đời đã ngừng lại chỉ còn 1 gang tay . Hình như thế giới sắp vỡ tan trong phút chốc ...

Cô ngồi yên lặng 1 góc, nhìn thiên hạ quay cuồng, nghĩ và đau cho thân phận . Cô oán hận số kiếp, cô căm giận Thiệu Gia . Anh ta đã lừa cô 1 vỏ không thể tưởng .

– Xin phép, tôi được ngồi cùng bàn với cô ...

Tiếng người đàn ông vang lên làm Mai Hoa giật mình . Cô ngước mắt lên, nhưng không tỏ thái độ gì .

Người đàn ông tự kéo ghế ngồi xuống, dáng bệ vệ:

– Tôi là Thiên Quốc, là thương gia . Xin lỗi, cô là ...

– Tôi là Hương . - Mai Hoa buột miệng nói:

– Chào cô Hương! Cô đến đây chỉ có 1 mình ? Hay là ...

– Tôi là tiếp viên mới của vũ trường . - Mai Hoa trả lời theo 1 ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu .

– Tôi gọi thức uống cho cô nhé! Cô uống gì, bia hay rượu ?

– Không, tôi chỉ biết uống Coca .

Người đàn ông cười tít mắt . Hình như vẻ ngỡ ngác của Mai Hoa làm ông ta khoái chí . Ông ta tấn công tiếp:

– Em nhảy với anh bản Tango này đi .

– Tôi, tôi chưa ... Không, xin lỗi, ông để hôm khác vậy . Hôm nay ... tôi hơi mệt .

– Không sao, không sao, mai tôi sẽ đến nữa . Em sẽ nhảy với anh suốt buổi nhé!

– Vâng .

Mai Hoa thần thờ đáp . Cô chưa biết nhảy, nhưng chỉ nói cho qua . Cô đã quá buồn, muốn tìm 1 giải pháp nào đó cho số tiền đang thiếu . Còn tâm thần cô cũng đã quá ê chề, còn gì nữa đâu mà gìn giữ .

Người đàn ông nhìn cô . Cô vũ nữ này có vẻ lạ lùng, khác hẳn với bao người, ông đã biết . Đẹp quá đỗi, nhưng cũng buồn quá đỗi .

Ông dò hỏi:

– Em có việc gì buồn, phải không ?

– Dạ .

– Việc gì vậy ? Em có thể nói cùng anh không ?

– Mẹ tôi đang bệnh .

Người đàn ông bỗng hỏi dồn dập:

– Em đang cần tiền phải không ? Vì vậy em vào làm ở đây, phải không ? Đây là ngày đầu tiên chứ gì ? Nhìn em, anh biết ngay mà ...

Mai Hoa không nói gì . Người đàn ông hỏi tiếp:

– Em cần bao nhiêu ?

– 60 triệu .

– 60 triệu ? - Số tiền lớn làm ông ta sửng sờ . - Để làm gì ?

– Mổ tim cho mẹ tôi .

Người đàn ông không hỏi tiếp . Ông ta ngồi im lặng, nhắm nháp ly bia rồi ngắm Mai Hoa . Từ đôi mắt, nét mày, đến đôi môi ... tất cả đều đẹp tuyệt vời . Nhưng điều chú ý nhất là dáng vẻ chân thành của cô . Cũng bao cô vũ nữ moi tiền của khách bằng đủ mọi lý do, song cô gái này ... Không thể, ông tin là cô ta nói thật .

– Trước đây em làm gì ?

– Tôi đi học .

– Em học đại học nào ?

– Không, chỉ trung cấp sư phạm .

– Vậy là em còn rất trẻ .

Ông ta lại ngồi yên lặng thật lâu, rồi đột ngột hỏi:

– Em có muốn anh giúp em không ?

– Với điều kiện gì ?

Ông ta chột cười ha ha ... Cô gái này cũng khá thông minh đấy .

– Em thôi không làm ở đây nữa .

– Và ...

– Và em sẽ làm vợ của tôi .

– Vợ bé ?

Ông ta lại gật gù, thăm phục sự suy luận chính xác của Mai Hoa . Sống với cô gái này sẽ rất thú vị đây .

– Ừ, vợ bé, cũng đâu có sao .

– Rồi chị cả ...

– Em đừng có lo . Anh là người lập nghiệp ở Nha Trang, bà ấy đang ở ngoài . Anh sẽ mượn nhà cho em ở thành phố này, đảm bảo sẽ an toàn .

– Còn số tiền ấy ?

– Anh sẽ trao cho em ngay đêm đầu tiên .

Mai Hoa rùng mình, 1 nỗi ghê sợ trào dâng trong cô . Nhưng còn giải pháp nào nữa đâu . Hình ảnh người mẹ với những cơn chết đi sống lại khiến cô gật đầu .

– Ông hãy để tôi suy nghĩ 3 ngày .

– Được, được thôi .

Người đàn ông lại cười tít mắt . Được ôm cô gái này trong tay thì hạnh phúc nào bằng . 60 triệu là 1 số tiền rất lớn, nhưng vẫn còn quá rẻ so với cả đời được làm chồng cô . Lỡ có 6 ấy bỏ đi sau khi được tiền ? Không, ta đã có cách để trói buộc cô ta mãi mãi ...

Người đàn ông kéo ghế ngồi sát Mai Hoa, ông ta nhìn cô đắm đuối . Nắm lấy tay cô, ông ta nhanh nhẹn đưa lên miệng hôn:

– Em cho phép anh, để đánh dấu buổi gặp gỡ hôm nay . Anh đợi câu trả lời của em .

Đêm ấy, về nhà dì Liên, cô kể cho dì chuyện vừa xảy ra . Dì Liên nghe 1 niềm thương cảm xôn xang trong lòng . Nhưng đúng là không còn gì pháp nào khác .

Dì cố vớt vát:

– Cháu không thử đợi 2 tháng nữa . Thiệt Gia đi công tác về ...

– 2 tháng nữa có khi quá chậm . Cháu sợ mẹ cháu ... Với lại, biết có đòi được không, khi anh ta đã cố ý lừa mình .

Dì Liên cúi đầu không nói . Hồi lâu, dì hỏi:

– Thế còn Hải Minh, cháu định bỏ nó luôn sao ?

Mai Hoa nghe trái tim đau nhói . 1 mũi tên đã bắn xuyên qua nó . Cô buồn bã:

– Biết làm sao được, khi số phận đã đẩy đưa cháu đến bước này . Mai cháu sẽ về thăm nhà rồi trở lên ...

– Ừ, thôi cháu ngủ đi, khuya rồi .

Dì Liên quay sang vuốt nhẹ tóc Mai Hoa, vỗ về, âu yếm như người mẹ ru cho con ngủ .

Mai Hoa thiếp đi trong cơn mộng mị hoang đường, Thiệt Gia, Hải Minh, Hạ Thu nhóm bạn bè ở lớp, ông Bình ... Tất cả những khuôn mặt lẫn lộn, xáo động liên tục quanh cô . Khi thông cảm, lúc khinh bỉ, có cả những lời xỉ vả đầy cuồng nộ ...

1 giấc ngủ nhọc nhằn, buổi sáng thức dậy, mắt cô quầng thâm như qua 1 đêm thức trắng .

Cũng liều nhắm mắt đưa chân

Để xem con tạo xoay dần đến đâu ...

Đây là tâm trạng của Mai Hoa khi ngồi trước bàn phấn . Đêm nay cô sẽ trả lời cùng Thiên Quốc, rồi sẽ trở thành bà Thiên Quốc .

3 ngày về nhà, cô vẫn không thể quyết định khác hơn . Bệnh mẹ cô đã trở nặng hơn nhiều . Bà nằm suốt ngày trên giường, mặt mày hốc hác, những cơn ngất đến thường xuyên và lâu hơn . Bà đang đứng trước làn ranh cuối cùng của bóng tối muôn đời, chỉ 1 bước ngắn nữa thôi, bà sẽ vĩnh viễn không trở lại . Không còn nụ cười hiền hậu, không còn ánh mắt thương yêu, mẹ của cô sẽ ... Không, không thể như thế được .

Nhìn tấm thân gầy gò của mẹ . Mai Hoa đã cố cười . Cô nói liên thoảng về lòng tốt của chú Sáu của Hạ Thu . Cô kể rằng ông ấy đang kẹt chuyến hàng nên chưa có tiền mặt, 3 ngày nữa sẽ có . Rồi cô ẽ làm công cho ông ấy luôn, lấy lương trả dần số nợ ...

Mẹ cô không ngớt lời khen lòng tốt của người chú mà Mai Hoa đã bịa đặt ra ấy . Hy vọng về cuộc sống lấp lánh ánh sang trong đôi mắt mòn mỏi của bà .

Bà kéo Mai Hoa vào lòng, run run nói:

– Con của mẹ, mẹ cảm ơn con biết chừng nào ...

– Mẹ! Mẹ đừng nói vậy . Bao nhiêu năm mẹ nuôi con khôn lớn, giờ con phải đền đáp . Đó là bổn phận . Mẹ cứ yên tâm nằm ngủ đi mẹ .

Ông Phong cũng rất vui và đòi gặp mặt chú Sáu để tạ ơn . Mai Hoa bảo rằng để lần sau sẽ đưa ông Phong đến . Hay sẽ mời chú Sáu về nhà chơi .

Miệng nói mà Mai Hoa cứ giật mình ... Mới ngày nào cô là 1 cô gái nhỏ, chưa hề đối trá với mẹ cho dù là 1 điều nhỏ . Bây giờ, sao cô lại có thể bịa chuyện tron tru thế ? Khó nhất là đối với Hải Minh . Cô chỉ muốn được anh ôm, được gục đầu vào vai anh khóc cho thỏa nhưng rồi vẫn phải tươi cười . Nụ cười còn đắng cay hơn nước mắt . Cười để trái tim mình chết đi, cười để tạ từ người yêu lần cuối cùng .

Cô đã hôn anh, từ đôi mắt, đôi môi, đến bờ vai, bộ ngực ... Cô đã nép mặt vào thắm thân ấy, hít thở lại mùi hương quen thuộc . Làm sao cô có thể kể với anh mọi chuyện như đã dự định lúc đầu . Anh ơi! Em chỉ là 1 người yêu đầy bóng tối . Mong rằng anh có thể quên em .

– Hôm nay trông em là lạ thế nào ấy . Em đi đường mệt lắm, phải không ?

– Dạ, em hơi mệt .

– Kết quả tốt chứ em ?

– Dạ, 3 ngày nữa, em sẽ có tiền . Anh Minh này! Chắc là chúng ta phải xe nhau 1 thời gian . Em đi kiếm tiền trả nợ .

– Em sẽ làm gì, ở đâu ?

– Làm thư ký ở hãng buôn của chú Sáu trên Sài Gòn .

– Thế là mình phải xa nhau ? Còn đám cưới của tụi mình ... đến bao giờ ?

Mai Hoa không giấu được nụ cười buồn:

– Đến khi nào em trả xong hết nợ .

Hải Minh lắc đầu:

– Không, chúng mình sẽ tổ chức đám cưới ngay sau khi bệnh mẹ được chữa trị, rồi em ở nhà chăm sóc con cho anh . Anh sẽ làm việc bằng 2, bằng 3 để trả món nợ ấy . Anh sẽ thôi không vẽ những bức tranh nghệ thuật, vì rất ít người biết thưởng thức, mà vẽ theo yêu cầu người mua . Như vậy anh sẽ kiếm được khá tiền .

Mai Hoa cảm động:

– Thế anh hy sinh cả nghệ thuật vì em à ?

– Anh có thể hy sinh tất cả vì em . Chỉ tội anh quá nghèo ...

Những vì sao trên trời nhấp nháy . Mùi dạ lý lan tỏa trong không gian . 2 người lại ngồi bên nhau, y như đêm nào . Nhưng bây giờ, tâm hồn Mai Hoa là cả 1 trường sóng gió . Hải Minh nâng cằm cô lên, nhìn sâu mắt cô, âu yếm .

– Em hứa với anh, xong chuyện, mình sẽ cưới nhau ngay nha em ? Em hứa đi! Sao em buồn vậy ?

– Ừ, ừ ... em hứa rồi .

– Lễ cưới mình sẽ tổ chức đơn giản thôi, nhưng em sẽ là cô dâu đẹp nhất . Áo cưới em sẽ có màu hoa cà . Cả anh và em đều yêu màu tím ...

– Vâng, áo cưới của em sẽ có màu hoa cà .

– Rồi em sẽ sinh cho anh 1 đứa con . Trai hay gái gì cũng được . Anh sẽ đặt tên cho nó là Thiên Lý, để nhớ hoài những buổi tối ta ngồi hạnh phúc bên nhau ...

– Anh! Em đã thật hạnh phúc .

Và Hải Minh đã hôn cô, thật nhiều, thật sâu ... Những cái hôn nồng nàn thấm đượm . Bàn tay anh âu yếm vuốt ve thân thể nõn nà của cô .

Cô rung động như 1 nhánh cỏ hương trước gió . Cô lại trở về là cô, nguyên vẹn như ngày nào: Đơn sơ và chung thủy . Cái đêm với Thiệu Gia đã bay đi không còn vết tích . Cô chỉ nhớ mình là Mai Hoa, 1 người yêu Hải Minh hết lòng hết dạ .

– Anh ơi! - Cô rên lên khe khẽ .

– Em yêu, anh chỉ mong mau đến ngày chúng mình là vợ chồng . Để anh ...

– Em cũng mong như thế . Nhưng ...

– Nhưng sao em ..

Mai Hoa mím môi . Cô chỉ muốn nói: "Nhưng trong kiếp này, ngày ấy của chúng ta sẽ không đến bao giờ ." Song cô lặng thinh, cố hưởng trọn vẹn những phút giây ngắn ngủi .

– Không có sao đâu anh . Em chỉ sợ bệnh mẹ không hết thì ...

– Thế nào mẹ cũng sẽ khỏi bệnh . Khoa học bây giờ tiến bộ lắm em ơi .

1 ngôi sao băng ngang qua bầu trời, Mai Hoa khẩn thắm thật nhanh: "Ước gì chúng ta được nên vợ nên chồng cùng nhau" . Mẹ cô thường bảo những điều ao ước sẽ thành sự thực, nếu ta nghĩ đến vào lúc có 1 vì sao đôi ngôi .

Thời gian trôi thật nhanh, Mai Hoa vẫn còn muốn tựa đầu vào vai anh mãi . Nhưng đã khuya lắm rồi, ông Phong gọi cô vào nhà . Cô đứng lên, siết chặt tay người yêu lần cuối, hôn anh nồng nàn rồi bật khóc .

Hải Minh luống cuống, không hiểu vì sao . Anh cố hỏi nhưng cô đã chạy biến vào nhà . Đêm của cô, lại là 1 đêm nước mắt .

o O o

Có tiếng xe ô tô thắng gấp ngoài cổng . Mai Hoa nhìn ra . Thiên Quốc đến, bệ vệ và bóng bẩy .

– Chào em! Hôm nay em đẹp quá .

– Mời ông vào! Đây là nhà của di tôi .

– Em chưa gọi anh bằng anh được hay sao ?

Mai Hoa ngần ngừ rồi cũng vâng theo:

– Dạ, mời anh vào .

Thiên Quốc sáng mắt, hớn hờ:

– Như vậy là ...

Mai Hoa gật đầu:

– Vâng, em đồng ý .

– Thế em sửa soạn đồ đạc đi, anh đưa em về nhà mới .

– Ngay chiều nay ?

– Ừ, anh đã lo liệu . Căn nhà rất đẹp, chắc hợp ý em . Hôm nay lại tốt ngày .

Mai Hoa cười buồn buồn, trầm nghĩ: "ngày tốt với ông ấy, nhưng lại là ngày xấu với mình".

Thiên Quốc đưa Mai Hoa đến 1 căn nhà 2 tầng khá xinh xắn tiện nghi, nằm ở con đường cây che bóng mát . Trong nhà tương đối đầy đủ những vật dụng cần thiết cho cuộc sống 2 người .

Thiên Quốc đưa Mai Hoa đi xem các phòng bàn bạc:

– Tuần lễ này, em với anh ăn ở nhà hàng . Sau đó anh sẽ nhờ người tìm cho em 1 người giúp việc . Có khi anh bận đi công chuyện cả nửa tháng . Em ở nhà 1 mình không tiện chuyện chợ búa, bếp núc, để người đó lo hết . Em chỉ việc nằm đọc sách, xem phim, lo giữ gìn sắc đẹp, khỏi phải ra ngoài nắng gió làm héo úa dung nhan .

– Anh muốn giam lỏng em ở đây như 1 tù nhân chứ gì ?

Bị nói trúng tim đen, Thiên Quốc có vẻ ngượng, nhưng rồi lại cười khì khì:

– Anh chỉ sợ mất cung thôi .

Rồi ông ta lãng chuyện:

– Em sửa soạn lại đi rồi mình ra ngoài ăn tối .

Hắn dắt Mai Hoa vào phòng ngủ, hiện đại và sang trọng . Bàn phấn, chiếc tủ áo mặt gương bóng lộn, chiếc giường trải drap hồng, màn cửa sổ bằng nhung đỏ thẫm .

Thiên Quốc mở cửa tủ, hàng chục bộ đồ đủ kiểu, đủ màu hiện ra trước mắt Mai Hoa .

– Cửa em đây . Coi như lễ vật của chàng trai cho cô dâu trong ngày cưới .

– Nhưng em mặc có vừa đâu .

– Sao lại không vừa . Nhìn qua vóc người của em là anh biết ngay số đo mỗi vòng là bao nhiêu . Đảm bảo em mặc rất vừa .

– Anh sành phụ nữ đến thế à ?

– Cũng tạm tạm thôi .

– Anh nói thật đi, tôi là người vợ thứ mấy của anh ?

Hắn ta lấp liếm:

– Thứ 2, chỉ thứ 2 thôi, sau bà vợ cả . Những người phụ nữ khác thì ...

– Thì sao ?

– Thì chỉ 1 đêm thôi .

Mai Hoa thở dài . Thế là cô đã sa vào 1 tay ăn chơi sành sỏi . Có sự nào sẽ chờ đợi cô đây ?

– Em muốn đề nghị anh 1 việc .

– Việc gì, em cứ nói .

Mai Hoa ngập ngừng, nhưng rồi cô dứt khoát:

– Em muốn trong lúc ăn, anh giao cho em số tiền như anh đã hứa, để em ghé gửi cho dì Liên .

– À ... à ... rồi sau đó ?

– Em sẽ về đây, làm vợ anh, cho đến khi nào anh không muốn nữa ...

Thiên Quốc đi tới đi lui trong phòng, gật gù như đang suy tính . 1 chốc, hắn ngẩng lên nhìn Mai Hoa, đôi mắt lóe lên 1 tia sáng mãnh liệt như con hổ sắp sửa vồ mồi .

– Được thôi . Anh sẽ làm theo ý em . Nhưng ... - Hắn dừng lại đột ngột .

– Nhưng sao ?

– Nếu em lừa dối anh, thì đừng trách Thiên Quốc này không nương tay . Anh chơi rất đúng luật giang hồ . Bây giờ mình đi .

Điều kiện đã được thực hiện . Đúng 9 giờ 2 người về đến nhà . Thiên Quốc mở tủ, quăng cho Mai Hoa 1 chiếc áo ngủ bằng voan mỏng dính, bảo cô thay .

Mai Hoa e sợ:

– Thôi, em không quen mặc như vậy . Em có đem áo ngủ theo đây .

– Không, anh muốn như vậy . Em phải mặc vào . Mặc đi!

Giọng hắn có chút lè nhè của người uống rượu . Mai Hoa không dám cãi, đem áo vào phòng tắm, mặc vào, rồi không dám bước ra . Chiếc áo thật lạ kỳ, màu đen, che mà như không che, mặc mà như không mặc . Bao nhiêu đường cong, nét lượng của thân thể cô đều lồ lộ dưới làn vải mỏng như sương . Vừa huyền ảo, vừa gợi tình đến độ Mai Hoa nhìn mình trong gương mà ngượng cứng cả tay chân .

Bỗng "bực" 1 cái, cửa phòng tắm mở toang . Thiên Quốc cười hô hô, suồng sã bước vào, bế bổng Mai Hoa, đi ra và đặt cô lên giường .

Trên chiếc bàn nhỏ trong phòng đã để sẵn 1 chai rượu Whisky và chiếc ly có chân lớn . Thiên Quốc rót rượu nuốt ừng ực . Yết hầu hắn chạy lên chạy xuống, đôi mắt rục đỏ những tia máu li ti .

Hắn bảo:

– Em xem này!

Hắn đến ấn nút chiếc tivi để ở đầu giường . Trên màn hình hiện ra 1 cặp trai gái không mảnh vải che thân . Không, thà cô chết đi còn hơn . Vừa nghĩ đến cái chết . Mai Hoa bỗng thấy nhẹ hẳn người . Ủ, sao cô không chết đi nhi ? Bây giờ mẹ cô có đủ số tiền để trị bệnh, bản phận làm con đã chu toàn, cô sống làm gì trong nỗi nhục nhã đau đớn này . Cô sống làm gì khi phải xa cách vĩnh viễn người mình yêu . Đúng rồi, ta phải chết . Nhưng chết cách nào đây ? Hay là ta trốn đi ? Không, không thể nào thoát khỏi tay hắn được . Bị mất số tiền

lớn như vậy, hẳn sẽ truy tìm và thế nào hẳn cũng sẽ tìm ra cô . Chỉ có cái chết mới thoát khỏi sự ràng buộc của cái giao kèo cô trót ký khi bán mình cho quý dữ ?

Mai Hoa nhớ lại 1 lần cô đọc báo thấy có người đã tự tử bằng cách cắt mạch máu ở cổ tay . Mai Hoa nhìn chung quanh . Không có cái gì bén nhọn . Cô chợt nhớ trong chiếc ví tay cô, ở ngăn con bên hông có 1 cái lưỡi lam . Cô mặc quần áo vào người, bộ đồ kín đáo, trang nhã, chải tóc và bước ra . Cô ghê sợ với tay lấy chiếc ví con . Chiếc ví đã theo cô từ lúc cô lên Đà Lạt . Nghĩ đến Đà Lạt, cô lại nghĩ đến Thiệu Gia . So với tên khách, cô mới thấy là lần trước, cô đã may mắn đường nào khi gặp được 1 người tao nhã như Thiệu Gia ...

Nhưng sao anh ta lại lừa mình được nhỉ ? Mai Hoa mở chiếc ví . Bên trong là chiếc kẹp tóc, 1 thỏi son, giấy tờ và 1 ít tiền . Cô đưa ngón tay vào chiếc túi con bên hông định lấy cái lưỡi lam . Ngón tay cô chạm phải 1 tờ giấy . Cô ngạc nhiên, cô nhớ là mình không hề để tờ giấy nào ở ngăn này cả . Cô rút ra vội vàng, 1 tờ giấy sơ-lụa màu xanh nhạt được gấp làm 4 . Bên trong là 1 tấm ngân phiếu với chữ ký của Thiệu Gia . Tấm ngân phiếu 100 triệu đồng .

Mai Hoa bần rần, tấm ngân phiếu rơi trên nền gạch . Trời ơi! Vậy là Thiệu Gia không hề lừa dối . Nhưng số phận ác nghiệt sao khi để cô tìm thấy nó giờ này, đã phải qua mười mấy giờ tù ngục ...

Trên tờ giấy sơ-lụa, Thiệu Gia viết:

"Em yêu!

Đây là số tiền anh phụ lo thuốc thang cho mẹ . Em có thể lãnh ở bất kỳ chi nhánh Ngân hàng Công thương nào . Xa em, anh nhớ mãi và lúc nào cũng đợi chờ em .

Nếu lúc nào đó, em muốn gặp anh, hãy gọi về số ... hoặc đến địa chỉ ... Anh mong ngày đó sẽ đến, từng giờ . Anh chúc em luôn vui, đẹp và đạt được mọi điều ước muốn . Chúc mẹ mau bình phục!

Anh

Thiệu Gia"

Tự nhiên Mai Hoa thấy ấm lòng . Cái chết lùi xa khỏi tầm tay cô . Việc trước mắt bây giờ là phải tìm cách rời khỏi nơi này . Sau đó sẽ đem tiền trả lại cho Thiên Quốc .

Như vậy coi như cô chưa hề ký vào cái thỏa ước quái quỷ kia . Cô sẽ được tự do, tự do về với mẹ .

Mai Hoa nhặt tấm ngân phiếu . Cô rón rén bước lại giường tìm chìa khóa . Thiên Quốc vẫn ngáy o o ...

Xấu chìa khóa kia rồi, ở bên dưới chiếc gối màu hồng hẳn đang gác chân lên đó . Làm sao đây, Mai Hoa nghe tim đập thình thịch . Cô thảm khản phật trời khi run run dùng 2 bàn tay nhấc cái chân to bè của hẳn để sang bên cạnh .

Thiên Quốc ú ớ trở mình . Mai Hoa như ngừng thở . Cuối cùng hẳn lại ngủ tiếp đi sau khi lảm nhảm 1 vài câu . Mai Hoa mừng quỳnh, nhẹ nhàng lấy xấu chìa khóa . Rồi chỉ cầm theo chiếc ví con, lao vút ra đường .

Thành phố đã thức dậy, những chuyến xe chở hàng từ ngoại ô đang hồi hả chạy về các chợ . Mọi người đang rộn ràng chuẩn bị cho 1 ngày mới . Còn cô, trước mặt cô vẫn là bóng tối, vẫn còn sự mệt mỏi rã rời . Cô chỉ muốn xuôi tay nằm bất động . Nhưng trước hết, phải về đến nhà dì Liên . Cô gọi 1 chiếc xích lô, người đạp

xe nhìn cô với đôi mắt đầy ẩn ý . Chắc hẳn người ấy nghĩ cô là 1 gái ăn sương, trở về ổ của mình sau 1 đêm trác táng .

Mai Hoa chột bật lên tiếng cười chua xót . Đúng rồi, cô cũng giống y như vậy, nào có khác gì đâu . Tấm thân nhơ nhớp này làm sao còn có thể về với người mình yêu dấu . Hải Minh ơi! Làm sao em còn có thể gặp lại anh, đón nhận tình yêu thuần khiết của anh khi em đã như cánh hoa tan tác .

– Cô xuống ở đây, phải không ?

– Vâng, anh cho tôi xuống đây . Bao nhiêu tiền vậy anh ?

– 20 ngàn ?

– Nhiều như vậy sao ?

– Cô thông cảm, ban đêm mà .

Mai Hoa mở ví, đếm lại tiền, chỉ còn 15 ngàn . Cô năn nỉ:

– Anh xem, tôi chỉ còn 15 ngàn - Cô năn nỉ - Anh xem, tôi chỉ còn bấy nhiêu thôi .

– Thôi được . Cô đưa đây - Người đập xích lô càu nhàu - Mới sáng mở hàng đã gặp "bà nội", suốt ngày hôm nay sẽ xui xẻo cho coi .

Anh ta vùng vằng đẹp xe đi . Mai Hoa đứng ngẩn người trước cánh cổng đóng kín . Di Liên chắc còn đang ngủ . Thường đi dậy rất trễ vì đêm nào cũng đi làm về khuya . Cô không bấm chuông, đưa mắt ước lượng chiều cao cánh cổng, rồi đu mình, tay bám vào các chấn song, cô trèo vào bên trong .

Đến thềm nhà, bao nhiêu sức lực của cô bỗng dung mất hết . Cô gục đầu vào cánh tay, khụy xuống nền gạch, nằm như xác chết . Hồi lâu cô thiếp đi, tay vẫn còn ôm chặt chiếc ví con như ôm chặt chiếc phao cứu mệnh của đời mình .

Bóng tối đã tan, trời đã rạng đông . Tiếng chim vui hót vang đâu đó trên cành băng trước cổng . 1 ngày mới đã bắt đầu .

o O o

Mai Hoa cắp sách bước vào nhà . Cô gọi mẹ:

– Mẹ ơi! Con học về rồi nè . Cái gì thơm dữ vậy mẹ ?

Bà Phong bước ra đón con gái:

– Cái con này, mũi thính dữ . Thôi, vào nhà thay quần áo rồi xem mẹ nấu thức ăn như thế có được không ?

– Ủa! Mẹ nấu cơm rồi hả mẹ ?

– Chắc ông ấy cũng sắp về . Ba mày đi đánh cờ tướng với ôn Tư bên cạnh .

Mai Hoa đến gần mẹ hơn:

– Sao mẹ không để con về nấu cho ?

Bà tươi cười:

– Thôi, lúc bệnh thì khác, nay mẹ khỏe rồi, mẹ làm được mà . Con còn lo bài vở, ngày thi tốt nghiệp cận kề rồi . Mẹ định chủ nhật này, con đưa ba mẹ lên thăm và cảm ơn chú của Hạ Thu . Người đâu mà tốt quá, đã giúp tiền cho mẹ trị bệnh, còn giúp cho 1 số vốn làm ăn . Nhờ cái cửa hàng tạp hóa mở ở đầu hẻm mà gia đình ta lúc này không còn sợ thiếu thốn nữa . Ba con cũng vui vì tự mình sống được, khỏi phải trông chờ cô con bên Mỹ . Mẹ mừng quá! Mẹ tính rồi, nếu chú Sáu đã vui lòng cho mình trả dài hạn thì mẹ sẽ dành dụm số tiền lời hàng tháng gửi trả chú . Chắc chừng vài ba năm, mình sẽ hết nợ thôi . Thế nào con cũng phải đưa ba mẹ lên thăm chú mới được .

– Dạ .

– Vậy chủ nhật này, mình đi nha con .

Mai Hoa hẹn lần nữa:

– Chủ nhật này, hình như Hạ Thu nói chú Sáu bận đi công việc ở đâu ngoài miền Trung lận . Vài tháng nữa chú ấy mới về mẹ ạ .

– Chừng nào chú về thì mình lên ngay, không thôi trễ nãi coi kỳ lắm .

– Dạ .

Bà Phong quay sang con gái:

– Còn chuyện con với Hải Minh ra sao rồi ? Lúc nào sao nó ít lại chơi vậy con ? Hay là tụi bây lại giận nhau nữa ?

Mai Hoa cúi đầu đáp nho nhỏ:

– Không có gì đâu mẹ .

– Không có gì sao nhắc tới nó, con buồn quá vậy ? Chuyện thế nào, con nói cho mẹ nghe coi ?

Mai Hoa ngược lên, đôi mắt rung rung lệ . Cô ao ước được ôm chầm lấy mẹ mà khóc lóc, kể lể biết bao . Nhưng cô kịp ngăn lại, làm mẹ buồn thêm để làm gì ?

– Hồng có gì đâu mà mẹ . Tại con lo việc học hàng thi cử mà con ít nói vậy thôi . Mẹ cứ yên tâm, vài tháng nữa hồng chừng nhà mình có đám cưới đó .

– Thiệt hả con ? Mẹ mừng quá! Tụi bây làm đám cưới gấp đi, rồi kêu thằng Hải Minh lại đăng đây ở, nhà mình đâu có mấy người .

– Nhưng lỡ ảnh chê con thì làm sao mẹ ?

– Chê con ? Chê ở điểm nào ?

Mai Hoa mấp máy môi, định nói câu gì đó nhưng rồi nói trệch đi:

– Ảnh chê con xấu xí .

Bà Phong nguýt 1 cái:

– Xấu xí ? Con của mẹ như thế này mà xấu xí . Thôi, đừng có kiếm chuyện trì hoãn . Mẹ nghe nó khen con tấm ta tấm tặc, chớ có chê xấu hời nào đâu ?

– Đó là hời trước, chứ bây giờ hồng phải vậy đâu .

– Thiệt như vậy hả ? Để bữa nào gặp nó, mẹ phải hỏi mới được . Hay là nó có người khác rồi ? Cô Hoài Trâm, Hoài Triết gì hôm trước làm mẫu cho nó vẽ đó, phải không ? Bởi vậy, mẹ nói mà, người mẫu xinh đẹp mà ở gần họa sĩ hào hoa thì cũng như lửa gần rơm, trước sau gì cũng sinh ra lẹo tẹo ...

Bà nghiêng đầu qua lại ngắm nghía Mai Hoa:

– Con có xấu hơn trước chút nào đâu . Còn đẹp hơn nữa là khác .

Bà giận dữ tiếp:

– Nó mà chê con thì chắc là nó thay lòng đổi dạ rồi . Hèn chi hôm rày, mẹ thấy con buồn . Cái thằng thiệt tệt! Con thương nó như vậy mà nó hồng biết sao ?

Thấy mẹ giận, Mai Hoa nói:

– Mẹ đừng có giận ảnh, con nói vậy chứ không phải vậy đâu .

– Không phải vậy, không phải vậy chứ tại sao con buồn ? Tại sao lúc này con ít nhắc tới nó quá vậy ?

Mai Hoa ngập ngừng:

– Tại con thấy con không xứng đáng với ảnh .

Bà Phong ngạc nhiên nhìn con gái:

– Không xứng đáng ? Không xứng đáng ở điểm nào ? Con đã làm gì ?

Mai Hoa nói vội vàng:

– Không, không có gì hết .

Cô đứng lên, đi thật nhanh vào nhà trước đôi mắt nhìn theo âu lo của bà mẹ . Cô vào phòng, thay quần áo, rồi nằm im trên giường . Đôi mắt cô mở to, tròn đen, ngân ngấn nước . Cô nhìn lên trần nhà, nghe nhịp tim thổ thức . Cô thấy mình yêu Hải Minh quá đỗi . Những giây phút bên nhau, anh vẫn âu yếm, vẫn nồng nàn, nhưng cô không quên được những giờ phút đau đớn của mình . Khi tấm thân cô bị giày vò bởi 1 bàn tay khác . Cô thấy mình như nhợt quá ...

– Thưa bác, cháu mới đến .

Tiếng Hải Minh trầm ảm ngoài sân . Bà Phong vỗn vĩa:

– Hải Minh mới đến hả cháu ? Sao lúc này cháu thừa đến vậy ?

– Dạ, cháu cố gắng làm thêm để kiếm tiền ... - Anh hạ giọng nói tiếp sau 1 phút ngập ngừng - để phụ với Mai Hoa thanh toán mỗi nợ cho chú Sáu và lo cho việc ... việc đám cưới của tụi con .

Hải Minh đến gần bà Phong . Anh đứng thẳng người dưới giàn hoa nói tiếp:

– Cháu cũng định hôm nào đến thưa chuyện với bác, nhưng hôm nay sẵn dịp bác hỏi, cháu xin thưa thiệt với bác luôn: Cháu với Mai Hoa thương nhau từ lâu . Nếu bác không chê cháu nghèo hèn, côi cút, xin bác nói giúp với bác trai đồng ý để cháu với Mai Hoa được nên vợ nên chồng .

Bà Phong cảm động:

– Được như vậy bác rất vui . Từ lâu, cháu lui tới gia đình này, bác cũng đã để ý thấy cháu là người đứng đắn, hiền từ . Chuyện giàu nghèo thì lo gì cháu ... 2 đứa đều con trẻ, nếu chịu khó chăm chỉ làm việc thì chắc cũng chẳng đến nỗi nào . Để bác nói lại với bác trai rồi sẽ trả lời cho cháu . Riêng phần bác thì bác đồng ý rồi đó .

Hải Minh mừng rỡ:

– Dạ, cháu cảm ơn bác vô cùng .

– Có gì đâu cháu, miễn là cháu đem lại hạnh phúc cho con gái bác là đủ rồi .

– Dạ .

– Nhưng tại sao lúc này, con Mai Hoa nhà bác có vẻ buồn vậy . Cháu có làm điều gì để nó giận không ?

– Không đâu bác . Cháu lúc nào cũng yêu Mai Hoa hết lòng . Cháu cũng thấy Mai Hoa buồn từ lúc đi lên chú Sáu về . Cháu hỏi, nhưng Mai Hoa nói chẳng có gì đâu .

– Ủ, thôi cháu vào nhà . Mai Hoa nó ở trông . Bác cũng vào, chiều rồi ...

Nghe tiếng chân 2 người đi vào phòng khách, Mai Hoa không trở dậy . Cô vẫn nằm bất động, nhìn bóng chiều dần xuống bên song cửa sổ . Bà Phong vào phòng lay nhẹ Mai Hoa:

– Dậy đi con! Hải Minh đến này giờ đó .

– Mẹ nói với anh là con bị bệnh .

– Thôi mà . Dậy đi! Dậy nói chuyện với nó . Đừng có làm vậy, tội nghiệp nó . Nó thương con lắm . Bữa nay, nó nói với mẹ là nó xin cưới con đó .

Mai Hoa ưỡn oải ngồi dậy . Cô chải lại mái tóc, nhìn bóng mình trong gương rồi đi ra .

Hải Minh đứng lên, nắm lấy tay cô:

– Em! Em có khỏe không ? Sao trông em bơ phờ vậy ?

- Em bình thường thôi .
- Gần tới ngày thi, bài vở nhiều quá phải không em ?
- Dạ, chắc là vậy .
- Minh ra sân ngồi cho mát đi em .
- Dạ .
- Xin phép bác .

2 người lại ngồi bên nhau dưới giàn hoa thiên lý như đã bao lần họ ngồi bên nhau . Hải Minh mân mê bàn tay nhỏ bé, mát rượi của người yêu . Anh sung sướng nói:

- Mẹ đã đồng ý cho chúng mình cưới nhau rồi, còn chờ ý của ba nữa thôi . Anh mừng quá! Em thi xong là chúng mình cưới liền em nghe .
- Sao gấp quá vậy anh ?
- Gấp gì ? Minh yêu nhau năm nay nữa là 3 năm rồi . Em không nhớ sao ?
- Nhớ chứ . Nhưng mà ...
- Em sao vậy ? Em có nhớ hôm trước cũng ngồi ở đây, em đã hứa với anh như thế nào ? Em nói là nếu mẹ hết bệnh thì mình sẽ tổ chức lễ cưới mà . Hay là em hết thương anh rồi ?
- Đâu có, em thương anh, vẫn thương như trước . Nhưng mà ...
- Lại "nhưng mà", anh không muốn nghe 2 tiếng ấy nữa . Anh chờ đợi lâu rồi, giờ thì không có 1 trở lực nào ngăn anh lại được .

Mai Hoa im lặng . Cô nhìn lên bầu trời . 1 ngôi sao lẻ loi nhấp nháy .

- Sao em không nói gì hết vậy ? Em không vui sao ? - Hải Minh choàng tay qua vai tròn trịa của người yêu, dịu dàng hỏi:
- Em vui chứ . Được làm vợ anh là điều em ao ước bấy lâu .
- Thế thì quay sang đây .
- Chi vậy ?
- Để anh hôn em . 1 cái hôn thật dài, ghi dấu ngày hôm nay .
- Anh!

Hải Minh ôm Mai Hoa thật chặt . Anh hôn cô thấm thiết, và say sưa thưởng thức hương vị ngọt ngào của tình yêu . Mai Hoa không lim dim đôi mắt mơ màng theo anh vào vườn mộng như bao lần . Mắt mở to, nhìn ngôi sao cô đơn nhấp nháy trên bầu trời đêm, lòng cô chết lặng .

Cô chưa quên được những nụ hôn đậm đắng mà đôi môi cô đã phải đón nhận . Bất giác cô rùng mình . Hải Minh ngẩng lên, hơi có vẻ lạ lùng trước thái độ của người yêu . Cô như đang thu mình vào thế giới nào đó, anh không tới được .

– Hình như có chuyện gì em chưa nói với anh, phải không ?

Mai Hoa cúi đầu . Cô vừa mong chờ, vừa sợ hãi cái giây phút này . Giây phút phải bộc bạch tất cả nỗi niềm với người yêu .

– Chuyện gì vậy em ? Nói với anh đi . Anh muốn chia sẻ cùng em, tất cả .

"Liệu anh ấy có thể tha thứ cho mình không ?" - Mai Hoa hoang mang tự hỏi .

Hải Minh thúc giục:

– Nói đi em!

Lấy hết can đảm, Mai Hoa nhìn vào mắt anh:

– Liệu có khi nào anh nghĩ là em không xứng đáng với anh không ?

– Không . Sao em hỏi vậy ?

– Hỏi thử anh thôi . Giả dụ như em là 1 cô gái nhẹ dạ, đã đánh mất chính mình . Trong trường hợp đó, anh có tha thứ cho em không, và còn đòi cưới em nữa không ?

Hải Minh cười xòa:

– Em nghĩ ra chuyện ấy để làm gì ? Quen với em 3 năm nay, anh biết em không bao giờ là 1 cô gái nhẹ dạ .

Anh nhìn Mai Hoa, đôi mắt chan chứa ân tình, nói nho nhỏ:

– Em nhớ không, hôm em với anh ở nhà 1 mình, chút nữa là ... Vậy mà em còn không cho anh, hưởng gì ... Sau bữa đó, về nhà ngẫm nghĩ anh phục em quá, và càng yêu em hơn . Đúng là cần phải để dành cái việc trọng đại đó cho tới đêm tân hôn, như thế thì cái lễ cưới mới có ý nghĩa, phải không em ?

Mai Hoa nghẹn lời, không nói tiếp được nữa . Cô không còn đủ can đảm . Văng vẳng bên tai cô, lời dặn dò của dì Liên:

– "Cháu nhớ là đừng nói gì hết với Hải Minh. Đừng nói gì hết . Dì đã sống nhiều, dì biết . Không có người đàn ông nào quên được chuyện đó đâu . Dù nó có tha thứ đi chăng nữa, chuyện đó sẽ ám ảnh nó hoài . 2 đứa sẽ mất hết hạnh phúc . Cứ nghe đi, cháu quên hết đi ... Gần tới ngày cưới, lên đây dì giúp cho . Bây giờ khó khăn gì chuyện đó . Không phải mình cố ý lừa dối nó làm chi, nhưng hoàn cảnh bắt buộc phải vậy mà . Miễn là sau này, cháu sống với nó hết lòng hết dạ là được rồi ..."

Chuyện đã xảy ra là do lòng hiếu thảo của cháu, rất đáng quý trọng, chứ cháu có phải hư hỏng gì đâu . Đừng có cãi dì mà sau này cháu phải hối tiếc đó . Nhớ chưa ? Đừng nói gì hết . Đó là vì hạnh phúc của 2 đứa ..."

Dì Liên nói có đúng không ? Phải giấu giếm anh ấy, Mai Hoa cảm thấy khổ tâm vô hạn . Nhưng nói ra thì cô không đủ can đảm . Cô không đủ quyết tâm khi tưởng tượng ra nỗi đau khổ vô bờ của anh lúc anh biết chuyện . Song như thế này, mình có còn xứng đáng với tình yêu chân thật của anh không ?

Lòng Mai Hoa bị giằng xé bao điều . Trái tim cô quặn quai, thốn thức . Và lần đầu tiên, cô cảm thấy cô đơn, rất cô đơn dù người yêu đang kề bên . Ước gì cô có thể chia sẻ cùng anh nỗi niềm canh cánh của mình . Cô gục đầu vào vai anh, mái tóc dịu dàng hương cỏ, mùi hương mà Hải Minh rất thích . Cô lắng nghe từng con sóng trong lòng . Con sóng của tình yêu vô bờ và niềm hối tiếc không nguôi . Phải chi cô vẫn còn là cô ngày cũ thì niềm vui sẽ lớn biết bao khi đón nhận tin này .

– Em ơi! - Tiếng Hải Minh thiết tha thì thầm .

– Dạ .

– Em hứa với anh đi . Hứa là không được nghĩ vẫn vợ làm anh buồn nữa đi . Thử thách anh làm gì ? Em không biết anh yêu em như thế nào sao ? Hứa nhé!

– Dạ .

– Vậy thì hôn anh 1 cái coi .

Mai Hoa hôn nhẹ bên má Hải Minh . Anh không chịu, đòi hỏi cô phải hôn anh thật đậm đà ...

Chiều trôi dần vào đêm . Trên trời, hàng vạn ngôi sao mở vũ hội hoa đăng . Ngôi sao lẻ loi gờ đang quây quần cùng bè bạn . Tình yêu của Hải Minh đã xoa dịu nỗi đau trong trái tim cô . Cô tin rằng mình sẽ quên đi, quên những gì phải quên để trở về cô nữ sinh ngày cũ, thuần khiết và thủy chung .

Đêm đen rồi sẽ qua, bình minh rồi sẽ tới, và đóa hoa của 2 người đã được vun tưới bao năm sẽ nở thành bông hoa đậm đà hương sắc . Cô phải tin như vậy ... Cô quên cả thời gian, cho đến khi nghe tiếng bà Phong gọi:

– Mai Hoa ơi! Con đi gọi ba coi . Sao hôm nay ông về trễ quá .

Hải Minh nhanh nhẹ kéo Mai Hoa đứng dậy .

– Dạ, xin phép bác . 2 đứa chúng con đi gọi bác trai về .

2 người tay trong tay đi bên nhau . Không khí ban đêm mát mẻ dễ chịu Hải Minh nói với Mai Hoa về ngày cưới, về đứa con mang tên Thiên Lý mà họ sẽ có . Bao nhiêu điều mộng mơ tốt đẹp ... Mai Hoa thả hồn mình trôi đi theo dòng sông mơ mộng ấy . Những lời trầm ấm của Hải Minh như cơn sóng nhỏ vỗ về, ôm ấp trái tim cô .

Nhà bên cạnh không có ba cô, Mai Hoa ngạc nhiên hỏi bác Tư:

– Ba con chiều giờ có ghé đây chơi cờ với bác Tư không hả bác ?

– Có, nhưng ông ấy chơi chừng 3 ván là bảo để khi khác, vì ông ấy muốn ra xem quán xá thế nào .

Hóa ra là ba cô ở ngoài quán . Cả 2 ra đầu hẻm . Cửa tiệm tạp hóa nhà cô kia rồi . Đèn sáng choang . Thường thì khoảng 5 giờ chiều là mẹ cô đóng quán về lo cơm nước cho cha con cô . Nhưng hôm nay, không biết có gì đặc biệt mà ba cô lại ở ngoài này không chịu về .

Mai Hoa gỡ bàn tay Hải Minh ra, vào tiệm trước . Ông Phong đang ngồi tiếp chuyện với ông Bình . Thấy Mai Hoa bước vào, đôi mắt ti hí của ông ta lóe lên 1 tia thâm hiểm như đôi mắt rắn .

Hắn ra về mừng rỡ:

– Chào cô Mai Hoa! Đi Đà Lạt về, cô vẫn khỏe chứ ?

Vừa hỏi, hắn vừa giật giật hàng ria mép, đôi mắt nheo nheo trông thật đều giả và đầy ý mỉa mai .

Mai Hoa giật mình, vì cô chỉ nói với Hải Minh và gia đình là đi lên thành phố . Cô chống chế:

– Chắc ông lầm rồi . Tôi không hề đi Đà Lạt, chỉ đi tới thành phố thôi .

– Ủ, chắc ôti trông lầm . - Hắn nói tiếp, giọng châm chọc - Chào anh Hải Minh! Mừng cho anh có người yêu xinh đẹp vừa thủy chung, chắc dạ .

Hải Minh không biết tại sao ông ấy có giọng mỉa mai như vậy . Anh cho rằng ông ta tức tối trước hạnh phúc của mình nên anh đáp vắn tắt:

– Cảm ơn ông .

Mai Hoa quay sang ông Phong nhắc:

– Ba ơi! Mẹ đang trông ba về ở nhà đó . Mẹ lo không biết có chuyện gì nên bảo con đi rước ba đây .

Ông Phong giải thích:

– Ba chơi cờ nhà bác Tư, nhưng lại ghé ra quán xem mẹ con đóng kín cửa nẻo chưa, thì có ông Bình đến chơi .

Ông Bình chen vào:

– Cô yên tâm! Chúng tôi chỉ nói chuyện về làm ăn buôn bán thôi, còn chuyện kia ...

Ông ta bỏ dở câu nói, liếc nhanh Hải Minh 1 cái . Anh hỏi khẽ Mai Hoa:

– Chuyện kia là chuyện gì vậy em ?

– Em không biết ông ấy muốn nói gì .

Nghe 2 người trao đổi thì thầm, ông Bình cười ha hả nói tiếp, giọng đe dọa:

– Hải Minh ơi! Chuyện này, cô Mai Hoa không có biết đâu, chỉ có 1 mình tôi biết thôi hà . Nhưng mà anh cứ yên tâm . Đến ngày cưới 2 người, thế nào tôi cũng có quà tặng . Nhớ mời tôi đến dự với nha . Tôi cũng là chỗ quen biết với gia đình .

Ông ta đứng lên:

– Thôi, để gia đình nói chuyện với nhau, tôi xin phép . Chào anh Phong, tôi về nhé .

Mai Hoa nghĩ thầm: "Hôm nay ông ta trở về đúng vị trí của ông ta, không còn gọi cha mình là bác, xưng cháu nữa". Lòng cô ngổn ngang lo sợ. Ông ta hăm dọa như thế là sao? Mình có nên thú thật chuyện gặp ông ta ở Đà Lạt không?

Ông Phong vừa thu dọn vừa nói:

– Ông ấy hôm nay nói chuyện gì mà nghe mờ mờ ảo ảo. Chắc ông ta bị "mát" khi thấy 2 đứa đi với nhau hay sao mà?

Ông người loay hoay thu dọn cho gọn lại mọi thứ. Gian hàng khá nhỏ nhưng cũng bán đủ các thứ. Địa điểm này, ông Phong thuê của người bạn, vốn liếng trích từ tấm ngân phiếu của Thiệu Gia sau khi thanh toán viện phí hộ bà Phong còn thừa lại. Nó đã đem lại nguồn sinh khí cho gia đình. Có việc làm, ông Phong với bớt cái mặc cảm mình chỉ làm người vô dụng. Ông hoạt bát hẳn lên và trông như trẻ lại. Ông cứ tâm tặc khen mãi lòng tốt của chú Sáu và cũng như vợ, ông cứ nhắc Mai Hoa phải cho gia đình gặp mặt chú Sáu để tạ ơn.

Mai Hoa cứ hẹn lần hẹn lừa, tìm cách ngăn lại. Hình ảnh Thiệu Gia thoáng hiện trong tâm trí cô với nét u trầm và cô thầm cảm ơn anh. Nhưng lúc nào cô cũng nhủ thầm: "Vĩnh biệt!".

Những lời úp úp mở mở của ông Bình như những viên đá xao động mặt hồ. Cô nhớ lại buổi chiều Đà Lạt, khi 2 người dạo dưới hàng thông. Câu chuyện anh nói, cái nhìn xa vắng của anh và nỗi xúc động trong cô lúc ấy. Cô thấy mình có lỗi với Hải Minh thật nhiều. Cô đỏ bừng mặt, ánh mắt xao xuyên không dám nhìn anh. Và lần đầu tiên có anh bên cạnh mà cô lại muốn mình tan biến đi như giọt sương, bay vào khoảng không gian vô tận, không còn có ông Bình, Hải Minh, Thiệu Gia và tất cả, chỉ còn lại cô với niềm thanh thản của mình. Cô biết mình phải nghĩ đến ngày cưới với rượu nồng, với tiếng chúc tụng râm rã, vui vẻ của họ hàng. Nhưng sau hình ảnh ấy cứ tan đi, tan đi... Chỉ có gương mặt ông Bình với đôi mắt đầy đe dọa, sừng sững như 1 tảng băng, sẵn sàng làm nguội lạnh bất cứ niềm vui nào lóe lên trong cô, dù nhỏ nhất.

o O o

– Màu hoa cà này đẹp quá, phải không con? Nó làm tôn màu trắng của làn da. Các con chọn vải khéo quá.

Bà Phong vừa mân mê xấp lụa đẹp quá. Màu tím phơn phớt như của hoa lục bình, óng ánh 1 chút sắc hồng nhẹ của tia nắng bình minh.

Cô nghĩ đến ngày cưới sắp tới. Tưởng tượng ra lúc mình là cô dâu trong chiếc áo cưới dễ thương này, cô thầm khen đôi mắt tinh tế của Hải Minh, vì chính anh đã chọn cho cô xấp vải này.

Chiều hôm ấy, sau khi vừa thi xong, Hạ Thu và Mai Hoa tung tăng trước cổng trường. Hạ Thu hỏi:

– Bò làm bài thế nào?

Mai Hoa có vẻ buồn buồn:

– Không khá lắm. Đề thi ra trúng những câu nằm vào các bài giảng lúc gia đình mình gặp rắc rối. Cô học hành gì đâu vào thời khắc ấy. Mình tệ thật, không biết có qua nổi không nữa? Dám rớt lắm đó.

Hạ Thu an ủi:

– Chắc không đến nỗi như vậy đâu . Trí nhớ của bồ được mệnh danh là "trí nhớ của Lê Quý Đôn" mà . Bồ nói thế chẳng qua vì không hài lòng với kết quả làm bài thôi . Chứ chuyện rớt làm gì xảy ra .

– ...

– Còn nữa . Các thầy cô vẫn khen bồ thông minh . Tuy không nghe giảng, nhưng lẽ nào ...

– Lẽ chẳng gì ? Làm bài không được thì dấm rớt cái chắc . Nói vậy chứ mình cũng còn hy vọng những bài điểm khá sẽ kéo qua .

– Ủ, 1 tháng nữa mới có kết quả, tới chừng đó hẵng hay . Giờ buồn chi quá sớm .

Hạ Thu kéo tay bạn:

– Bồ tính chừng nào làm đám cưới ?

– Cưới ở đâu mà cưới . Tiêu tùng, như mình rồi, ai mà thèm cưới .

– Chắc không ?

– Chắc .

– Vậy chớ 2 đứa nào hôm chủ nhật rồi đi đến nhà in để đặt in thiệp vậy ta ? Giấu hén! Giấu giấu đi, mai một tới ngày cưới không ai thèm đi cho biết .

– Rồi, chưa gì hết đã nổi tam bành lên rồi . Nói nhỏ nghe này: Bồ đừng có giận . Đúng là mình dự định tháng sau làm lễ cưới, nhưng sao mình vẫn hồi hộp, chưa dám tin .

Hạ Thu mở to mắt ngạc nhiên:

– Tin gì ?

– Tin là sẽ có ngày ấy . Linh tính báo cho mình biết rằng: mình sẽ chẳng bao giờ được hưởng hạnh phúc .

Hạ Thu vén tay bạn, ngắt lời:

– Thôi, đừng có nói bậy bạ nữa . Bồ chuyên môn lo sợ vẫn vợ . Chuyện đã qua cho nó qua luôn, cứ nghĩ tới nghĩ lui làm gì cho thêm mệt .

– ...

– Bây giờ việc phải lo là chuẩn bị cho ngày cưới kia kia . Còn có 1 tháng nữa, lần quần là sửa soạn không kịp cho coi . Mà bồ mua áo cưới chưa ?

– Chưa . Hôm nay, Hải Minh hẹn với mình là lát nữa sẽ đón mình đi chọn vải . Bồ cứ hỏi chuyện người ta, còn chuyện của bồ với anh chàng đó thì sao ?

Hạ Thu cười để lộ chiếc răng khểnh thật duyên dáng:

– Chưa, chưa đâu . Tụi mình phải đợi có sự nghiệp vững vàng đã . Anh ấy và mình đều muốn như thế .

– Mình cũng ao ước được như vậy, nhưng hoàn cảnh không cho phép, mà Hải Minh cũng không chịu .

– Sao vậy ?

– Anh ấy ghen . Không hẳn là ghen, nhưng anh ấy sợ mất mình .

– Đúng quá rồi chứ còn gì nữa .

Cô nói tiếp, giọng tinh nghịch:

– Thôi, đừng có giả bộ, được cưới liền ... "ngon" gần chết .

Mai Hoa đỏ mặt đập vào vai bạn:

– Bò thiệt là ...

– Thiệt là đúng quá, phải không ?

– Thôi, không giỡn nữa . Mình muốn hỏi bò chuyện này nè .

– Chuyện gì vậy ?

Mai Hoa ngập ngừng:

– Hạ Thu ơi! Sao mình cứ phân vân hoài, không biết mình có nên nói thật với Hải Minh tất cả không ?

Hạ Thu giương mắt, cô chưa kịp hiểu ra thì Mai Hoa tiếp:

– Giấu giếm anh ấy như thế, mình cảm thấy hổ thẹn quá . Mình thấy không xứng đáng với anh . Hơn nữa mình sợ, nếu anh biết được thì sao ?

Hiểu ra Mai Hoa muốn nói gì, Hạ Thu tặc lưỡi, lắc đầu:

– Nữa, lại cái chuyện đó nữa . Đã nói với bò mấy lần rồi, bò còn hỏi nữa sao ? Dứt khoát bò không nên nói gì hết . Mình nghĩ như vậy và dì Liên cũng đã khuyên bò như vậy . Nói ra rồi, bò sẽ không làm cách nào để xóa được những hình ảnh không đẹp ấy trong óc của Hải Minh đâu . Mà nói ra cũng có ích lợi gì ? Chuyện đã qua rồi ... mà có phải là lỗi tại bò đâu .

– Hạ Thu ơi! Mình không nói, lỡ anh biết được thì ...

– Làm sao mà biết được . Chuyện ấy chỉ có những người trong cuộc với thêm mình và dì Liên biết thôi . 2 người kia thì đâu có biết bò là ai . Còn mình với dì Liên thương bò không hết, lẽ đâu lại làm lộ chuyện để hại bò sao ?

– Mình sợ ông Bình ... Ông ấy gặp mình ở Đà Lạt .

– Ông Bình ?

– Đúng vậy . Không biết vô tình hay trời xui đất khiến mà lên Đà Lạt, chỗ nào mình cũng gặp lão ấy hết . Đúng là xui tận mạng .

Hạ Thu lặng yên 1 hồi rồi trấn an bạn:

– Chắc là không sao đâu . Ông ấy thấy như vậy nhưng nói ra sẽ không ai tin . Người ta nghĩ ông ấy vì tức giận khi không lấy được bồ nên bịa chuyện vậy thôi .

– Minh lo quá!

Hạ Thu nắm tay Mai Hoa, nhìn bạn với cái nhìn đầy thông cảm . Cô nói nhẹ nhàng:

– Thôi, đừng nghĩ ngợi nữa Mai Hoa ạ . Minh nghĩ rằng bồ đã giữ trọn đạo hiếu, lễ đâu trời phật không thương . Nói cho cùng, Hải Minh có biết được, chắc anh cũng sẽ tha thứ tất cả . Trong chuyện này, bồ là người đáng thương, đâu phải là người đáng trách .

Mai Hoa xúc động:

– Cám ơn bạn . Minh cũng hy vọng được như vậy .

Hạ Thu đứng lên:

– Thôi, không nói chuyện đó nữa . Hôm nay là ngày vui, sao lại bàn chuyện buồn ? Ta phải ăn mừng mới được . Bồ muốn ăn gì nào ? Hôm nay mình chiêu đãi . Bánh cuốn chả lụa quán Cây Bò Đề nha . Hay là bánh xèo của bà Tám ồm, hay thịt bò viên ở bờ sông, hay phở gà đường Lê Lợi ...

Mai Hoa bật cười:

– Ghê chưa! Nghe nói là biết dân ăn hàng thứ thiệt rồi . Món ăn gì ở đâu đều kể vanh vách ...

– Chứ sao . Sống là biết thưởng thức vị ngon ở đời . Đi nha!

Mai Hoa nhẹ lắc đầu:

– Thôi, hẹn bồ hôm khác . Hôm nay mình có hẹn với Hải Minh . Minh phải đợi anh đến .

Hạ Thu giả bộ nhăn mặt:

– Thấy chưa . Hở ra 1 tí là Hải Minh, Hải Minh . Chán bồ ghê! Hôm nay ta cao hứng mà chẳng có ai đi cùng ta . Anh chàng "Sô-cô-la" ơi! Sao anh mất tăm mất tích ở đâu rồi . Vậy là ta đành phải:

"Chiều 1 mình qua phố

Âm thầm nhớ nhớ ..."

Hạ Thu quay sang nựng nhẹ đôi má Mai Hoa .

– Ở đó mà chờ hoàng tử nghe công chúa . Chúc cho 2 người chiều nay chọn được màu áo cưới thật đẹp . Ta đi về nha ...

Còn lại 1 mình trong sân trường vắng, Mai Hoa nhìn những hoa phượng bay bay mà cảm thấy buồn buồn .
Thôi, thế là già từ 1 thời cắp sách . Trường ơi, lớp ơi, bạn bè thân thiết ơi! Giờ đây, đường đời sẽ chia bao lối rẽ . Tự nhiên cô nhớ đến mấy câu thơ của Hàn Mặc Tử:

"Ngày mai trong đám xuân xanh ấy .

Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi".

Cô là 1 kẻ theo chồng, 1 người bỏ cuộc . Biết rằng được về chung sống với người mình yêu là cả 1 trời hạnh phúc, sao cô vẫn băng khuâng khi già từ thời thiếu nữ của mình .

Tuổi đẹp nhất của 1 đời người giờ đang vượt khỏi bàn tay nhỏ bé của cô . Cô sẽ ra trường, đứng trên bục giảng, dạy lại các em thơ từ những chữ cái đầu tiên cho đến những câu văn câu thơ bất hủ . Sẽ chẳng còn những ngày tháng cô ngồi trên ghế nhà trường nghe lời giáo sư giảng . Sẽ chẳng còn bao giờ những giây phút hồi hộp khi giáo viên niêm yết bảng điểm bài kiểm tra cho từng môn học ... Sẽ chẳng còn bao giờ có những trò tinh nghịch đùa vui thú vị, chọc ghẹo các bạn sinh viên khác ...

Khung cửa sổ thân quen sẽ không còn cô khép mở, từng sáng từng chiều để đón hoa bay .

Tất cả những kỷ niệm của 1 thời chợt về đầy ắp . Mai Hoa nghe lòng luyến tiếc nhưng cô cũng hiểu rằng đâu có ai níu giữ được thời gian . Đâu có sắc màu nào không tàn phai theo năm tháng .

– Em đang nghĩ ngợi gì đấy ? Em chờ anh có lâu không ?

Hải Minh đến bên cô tự lúc nào .

– Em đang chào già biệt trường xưa . Mùa hạ cuối cùng sao buồn quá .

– Dĩ nhiên rồi . Ai đi học mà không thấy xao xuyến khi phải già từ trường lớp . Em sắp làm cô giáo rồi, phải vui lên chứ ? Biết bao người mơ ước được trở thành cô giáo như em . À! Em có ghi lưu bút với bạn bè không ? Anh thấy các cô gái hay ghi lưu bút, lưu niệm để kỷ niệm lắm .

– Em cũng có làm cuốn lưu bút kỷ niệm . Toàn là những bạn bè thân thiết . Em không thích việc đưa lưu bút bừa bãi . Có đưa bạn bè khác lớp, chỉ biết tên nhau đã đưa lưu bút cho ghi . Biết gì đâu mà ghi . Mà nếu có, cũng chỉ là mấy câu sáo rỗng .

– Đúng rồi . Anh cũng đồng ý với em . Cái gì xuất phát từ trái tim mới quý, nếu chỉ bắt buộc làm theo thông lệ thì chẳng có ý nghĩa gì . Thôi, mình đi chợ đi em, để thôi người ta dẹp hàng hết .

– Dạ .

Hải Minh đã đưa cô đi chọn mãi mới được màu áo đặc biệt này . Anh rất ưng ý và cô cũng vậy . Anh bảo rằng cô sẽ là cô dâu đẹp tuyệt vời .

– Sao con không ghé tiệm may đo luôn cho rồi ? - Tiếng bà Phong đưa cô về thực tại .

– Con chưa biết nơi nào may áo cưới khéo . Con định hỏi Hạ Thu . Con nhỏ đó, cái gì nó cũng rành hơn con hết .

– Ừ, cũng được . Gấp gấp đi, để tới cận ngày người ta ăn mắc lắm . Con đặt in thiệp cưới, lấy về chưa ?

– Dạ chưa . Đặt trước vậy, chứ 2 tuần nữa chúng con mới lấy .

Bà Phong chọt mở màng:

– Con in thiệp như thế nào ? Có đẹp không ? Chứ hồi xưa, thiệp cưới của ba mẹ được bạn bè khen là vừa đẹp vừa trang nhã .

– Thật vậy hả mẹ ? Nó ra sao, hả mẹ ?

– Để mẹ nhớ coi . Mặt trước thiệp là 1 chùm hoa hồng bạch trên nền đỏ ... À! Mẹ còn giữ lại 1 tấm trong chiếc hộp thiếc để ở góc tủ áo của ba mẹ . Con lấy chìa khóa này mở lấy ra coi . Mẹ cũng muốn xem lại nó .

– Để mẹ tưởng tượng lại ngày ấy chứ gì ? Chà! Lúc đó chắc mẹ đẹp vô cùng, mẹ nhỉ!

– Không đẹp bằng con bây giờ đâu . Thôi, con vào lấy đi .

Chiếc hộp thiếc nằm sâu trong góc tủ . Ba mẹ vẫn thường cất giữ những giấy tờ quan trọng vào đây .

Mai Hoa mở chiếc hộp nắp đã cũ . Trên cùng là lá thư của cô Út, dấu bưu điện gửi từ Mỹ . Nhìn kỹ ngày tháng trên bao thư cô nhớ ra, đây là bức thư cuối cùng mà khi nhận được nó, gia đình cô có nhiều biến động . Ba cô đã cất vào đây . Hèn chi cô cứ tìm mãi ở chỗ để thư thông thường mà không thấy .

Cô mở ra đọc:

"Anh Hai thân mến!

Em viết thư này cho anh khi lòng em đang đau buồn và giận không thể tả . Bao nhiêu năm đã qua, gia đình ta sống trong sự lừa dối của chị Hai, thế mà em và anh nào hay biết . Anh với em đã hết lòng tin tưởng và thương yêu chị . Có ngờ đâu, chị đã làm điếm, làm nhục cả gia phong . Tội nghiệp cho anh! Anh có biết đâu, người vợ mà anh nhất định đòi cưới, bất chấp sự đồng ý của gia đình đã cho anh 1 cặp sừng to tướng . Người ta nói: "Ngựa quen đường cũ" quả là không sai .

Em nói vậy chắc anh chưa hiểu gì hết, phải không ? Đừng vội, em sẽ nói rõ ra ngay đây .

Hôm vừa rồi, em có đi qua tiểu bang California để giải quyết công việc . Ở đó, em tình cờ gặp lại 1 người đàn ông trạc tuổi anh, gốc gác ở quê mình, tên Khải Hưng . Ở nơi xứ lạ mà gặp người đồng hương thì thường thân nhau rất chóng . Hơn nữa, ông ta cũng sống độc thân như em . Khi đã trở thành thân thiết, em mới hỏi tại sao đến giờ này mà ông ấy vẫn chưa có vợ . Ông ấy nói là ông ấy có vợ rồi, vợ ông tên là Trần Ngọc Minh Thư, đang ở tại Việt Nam cùng với 1 đứa con . Em ngạc nhiên quá, vì người ấy trùng tên với chị Hai, trùng cả họ và chữ lót nữa . Tò mò, em mới đòi xem ảnh . Khi ông ấy đưa ảnh ra, những tấm ảnh đã cũ, song vẫn còn tốt và rõ, em lại càng ngạc nhiên hơn . Người trong ảnh là ai, anh có biết không ? Chính là chị Hai đó . Em không làm được đâu, bởi chị Hai đã mặc những bộ đồ mà anh và em đã sắm cho chị ấy trong lễ cưới để đi chơi với Hưng . Hình chụp ở thành phố quê mình cũng có, ở Đà Lạt cũng có . 2 người rất âu yếm, tình tự ngọt ngào như đôi vợ chồng trong tuần trăng mật . Phía sau ảnh có ghi thời gian và địa điểm . Em nhớ lại thì lúc ấy là lúc anh đã cưới chị Hai . Nhưng vì công việc, anh phải đi xa hơn 1 năm mới về ...

Giả vờ như không biết gì hết, em hỏi ông Khải Hưng:

– Thế chị ấy đâu rồi ? Sao anh không đưa chị ấy sang đây ?

Ông Hưng ngần ngừ 1 lúc lâu mới nói:

– Chuyện này tôi đã giữ kín lâu lắm rồi, vì hạnh phúc của Minh Thư . Cô ấy đã ... có chồng .

– Chị ấy phụ anh để đi lấy chồng à ?

– Không . Lúc nào chúng tôi cũng rất yêu nhau . Tình yêu của chúng tôi bắt đầu từ thơ bé, sau này lớn lên càng đậm đà hơn . Nhưng hoàn cảnh có lẽ khiến chúng tôi không lấy nhau được .

Im lặng thật lâu, ông Khải Hưng mới nói tiếp:

– Cô không biết được đâu, những tấm ảnh này chụp lúc cô ấy đã có chồng .

Em giả vờ ngạc nhiên:

– Có chồng rồi mà còn gặp anh à ? Thế chồng cô ấy có biết không ?

– Không . Sau khi về với chồng, Minh Thư vẫn không quên được tôi . Lúc chồng cô ấy phải đi công việc vắng nhà lâu ngày, chúng tôi lên lúc gặp nhau, bởi tình yêu trong lòng chúng tôi không sao dập tắt được .

Em hỏi tiếp:

– Vậy sao anh bỏ chị ấy mà sang đây ?

– Sau đó Minh Thư có thai .

Em sững sờ như bị sét đánh ngang tai nên hỏi tiếp dồn dập:

– Có thai trong khi chồng đi vắng à ? Như vậy người ta sẽ biết hết . Anh chị giải quyết ra sao ?

– Minh Thư khóc mãi và lo đến phát ốm . Thật tình lúc đó, nếu cần giải quyết thì cũng chưa muộn, nhưng tôi năn nỉ Minh Thư cố làm sao giữ lại được giọt máu tình yêu của chúng tôi . Và cô ấy đã đồng ý .

– Rồi thì ...

– Bị xúc động nên Minh Thư bệnh hoài . Bác sĩ khuyên cô ấy nên đi dưỡng bệnh 1 thời gian . Gia đình chồng của cô ấy khá giả nên đã đồng ý cho cô ấy đi nghỉ ở Đà Lạt . Chúng tôi mừng quá . Thật tình thì gia đình chồng cô ấy chỉ lo chi phí 1 phần, còn lại là tôi bù đắp .

Em đã lờ mờ đoán ra nên hỏi tiếp:

– Vậy là chị ấy sinh con trong thời gian nghỉ dưỡng bệnh ở Đà Lạt à ?

– Vâng, đúng như vậy . Cô ấy đã sinh cho tôi 1 đứa con gái . Chúng tôi đặt tên nó là Lan Nhi .

– Giờ chị ấy đang nuôi nó ở bên à ?

– Không . Làm sao mà Minh Thư dám mang con về nhà chồng . Chúng tôi phải mượn người nuôi nó ở Đà Lạt .

– Hiện tại, anh có còn liên lạc chị ấy và đứa bé không ?

– Không . Vì sau đó thời thế loạn lạc, tôi trôi dạt sang đây, không biết bây giờ cô ấy ra sao và cả đứa con của tôi nữa . Tôi đang nhờ người về tìm kiếm Lan Nhi, hy vọng rồi sẽ có tin vui . Còn Minh Thư thì thôi, tôi nghĩ là nên để cô ấy yên phận với chồng . Vì hình như chồng cô ấy là người rất tốt, rất hiền lành . Họ đã có 1 đứa con với nhau . Tôi chỉ mong tìm được Lan Nhi là đủ lắm rồi .

– Không phải chờ chị ấy, sao anh không lập gia đình ?

– Lúc mới sang đây, mãi lo làm ăn và chưa nguôi được tình yêu với Minh Thư . Ngày tháng trôi đi vun vút ... Giờ thì tôi đã già ....

Chuyện của ông Khải Hưng kể với em là vậy . Em nghe mà giận chị Hai quá chừng . Gia đình ta và nhất là anh đối xử với chị ấy như bát nước đầy, thế mà chị ấy lại làm như vậy . Đành rằng đó là mối tình đầu, nhưng nếu không lấy chồng thì thôi, đã có chồng mà còn ngoại tình, làm nhục nhã chồng như thế thì không thể chấp nhận được . Bao năm em sang đây, em vẫn đều đều gửi tiền về chu cấp cho 2 anh chị, để anh chị khỏi phải làm gì cả mà vẫn sống vui vẻ dư dả . Như vậy là anh thấy cái tình em đối với anh như thế nào . Đồng tiền ấy, em cũng phải làm cực khổ, vất vả mới có . Không phải bên này "vàng rớt đầy đường" như người ta vẫn đồn đãi đâu anh . Nay thì em sẽ không gửi nữa . Hay là sẽ gửi rất ít, chỉ đủ cho cháu Mai Hoa ăn học thôi, còn hãy để cho chị tự làm mà sống, để chị biết quý trọng những gì mà chị để mất . Thật tình em còn nghi ngờ, trong số tiền mà em gửi về, chị ấy đã lén lút lấy nuôi đứa con riêng của mình cũng nên, Lan Nhi ấy ... Đứa con của tội lỗi . Cho nên dù thương anh, em cũng không thể nào đem mồ hôi của mình nuôi nấng Lan Nhi, là hiện thân cho nỗi nhục của gia đình . Mong anh hãy hiểu cho em .

Lời cuối em khuyên anh đừng có nhu nhược nữa . Chị ấy xinh đẹp thật, nhưng tâm hồn chị ấy đầy bóng tối như thế đó . Anh còn mãi yêu chiều chị ấy sao ? Cứ nâng như ngân trứng, hứng như hứng hoa, cứ bảo là bệnh tật, là sức khỏe yếu bẩm sinh ... Hừ! Bệnh tật gì ? Chắc là chỉ làm bộ ẻo lả để cho chồng cung yêu . Bao nhiêu năm em đã tin, giờ em không tin nữa . Anh hãy ráng mà lo thu xếp việc gia đình . Đừng trông đợi gì ở em nữa .

Em

Út" .

Mai Hoa đọc hết lá thư mà vẫn không tin ở mắt mình . Cô đọc lại lần nữa . Quên cả việc lấy chiếc thiệp cưới, cô cầm lá thư ra phòng khách . Nãy giờ bà Phong cũng thắc mắc không biết con gái mình làm gì lâu đến thế . Giờ thấy Mai Hoa nét mặt bàng hoàng, run run cầm lá thư ác nghiệt ấy trên tay, bà đã hiểu ra mọi sự .

Mai Hoa nhìn mẹ:

– Có thật như thế này không mẹ ?

Bà Phong nhìn thẳng vào mắt con, buồn rầu:

– Phải, sự thật là như vậy .

– Thế là con còn có 1 người chị ?

– Ừ .

– Và chị ấy tên là Lan Nhi ?

– Ừ .

– Thế chị ấy ở đâu rồi mẹ ?

Đôi mắt bà Phong càng buồn hơn:

– Mẹ cũng không biết nữa . Mấy năm loạn lạc, ly tán, mất hết dấu tích .

– Chị ấy có giống con không mẹ ? Hồi ấy, mẹ cho chị ấy sống ở Đà Lạt, phải không ?

– Ừ . Con có nhiều nét giống nó lắm . Hồi đó, mẹ mượn vú nuôi nó ở Đà Lạt . Sau mấy năm bị thất lạc . Khi mẹ lên đó hỏi thăm thì người ta bảo bà vú đã chết rồi .

– Rồi người ta có biết ai tiếp tục nuôi chị ấy không ?

– Không . Lúc đó nhiều nương, ai cũng lo phận mình, không ai để ý . Người thì nói đưa bé được gửi vào cô nhi viện . Người thì bảo có 1 đôi vợ chồng nào đó không con đem nó về nuôi .

Trong trí Mai Hoa hiện lên những lời nói của Thiệu Gia . 1 là Lan Nhi, 1 là Mai Lan, có mối liên hệ gì không ?

Cô hỏi lại mẹ:

– Mẹ ơi! Mẹ có chắc chị ấy tên Lan Nhi không, hay là tên Mai Lan hả mẹ ?

Bà Phong ngạc nhiên:

– Sao con hỏi vậy ? Mẹ đã khai sinh cho nó là Lan Nhi mà . Còn Mai Lan là ai, có liên quan gì ở đây ?

– Có 1 người quen của con nói rằng chị Mai Lan giống hệt như con, mà hồi xưa cũng sống ở Đà Lạt nữa .

Mắt bà Phong sáng lên:

– Hay là nó đổi tên cũng hồng chừng . Đâu, con nhờ họ dẫn mẹ lên gặp cô Mai Lan đó thử coi có phải là chị của con không ? Chị của con có 1 bớt son lớn bằng đồng xu ở bắp tay trái .

Mai Hoa thờ dãi:

– Rủi là chị Mai Lan ấy cũng đã đi đâu biệt tăm . Người quen của con cũng đi tìm mà không thấy .

Nước mắt bà Phong ứa ra:

– Vậy mà mẹ đã vội mừng . Mẹ mong được gặp nó biết bao . Gặp được nó rồi, có chết mẹ cũng yên lòng .

Bà Phong đưa mắt nhìn xa xăm, tâm trí bà đang trở về dòng sông quá khứ . Yên lặng bao trùm 2 mẹ con, mỗi người 1 ý nghĩ .

Lát sau, bà Phong nói giọng tâm sự:

– Con biết không, sau chuyện đó, mẹ buồn tưởng như chết được . Tội nghiệp ba con! BA con đến với mẹ rất chí tình . Dần dần mẹ mới nguôi ngoai mỗi tình cũ và nảy sinh tình yêu đối với ba con . Nhưng mẹ không dám nhắc tới Lan Nhi, mẹ sợ ba con đau lòng .

– Thế bà con biết mẹ có chị Lan Nhi không ?

– Biết, nhưng ba con không bao giờ hỏi han gì chuyện ấy . Mẹ nhớ thương nó quá . Ám ức trong lòng riết rồi thành bệnh . Mẹ cầu mong cho bác Khải Hưng của con tìm gặp được Lan Nhi, cho nó được có cha là niềm an ủi . Còn mẹ, mẹ có lỗi với nó trăm bề .

Nước mắt bà Phong đã tuôn thành dòng trên khuôn mặt héo sầu . Mai Hoa ôm chầm lấy mẹ, cô nói thiết tha:

– Mẹ! Mẹ đừng buồn nữa, con hứa là con sẽ cố gắng tìm kiếm chị con cho mẹ . Lâu nay con không biết, chứ biết rồi, con chẳng để cho chị con phải cô quạnh . Xong đám cưới rồi, con sẽ đi ...

– Em sẽ đi đâu ? Có cho anh đi theo với không ?

Tiếng Hải Minh làm cắt đứt câu chuyện của 2 người . Anh lễ phép:

– Thưa mẹ, con mới đến .

Mai Hoa cười thật tươi:

– Dĩ nhiên là có rồi . Em với anh là đôi chim uyên ương, đâu có thể bay 1 mình được .

Mắt Hải Minh lấp lánh niềm vui:

– Nói nghe dễ thương ghê chưa . Có thiệt vậy không đó ?

Mai Hoa dẫu môi:

– Thiệt chứ sao không ? Anh mà còn nghi ngờ là em nghỉ chơi với anh luôn đó .

Hải Minh đưa ngón tay khều nhẹ, nhẹ chòm tóc mai của Mai Hoa:

– Ủa, nghỉ chơi luôn hén - Anh giả bộ đau khổ - Vậy thì chiều nay, tôi biết đất ai đi may áo cưới bằng xấp vải hoa cà này bây giờ .

Mai Hoa phụng phịu:

– Ai biết đâu . Anh muốn đất ai thì đất .

– Thiệt hén! Ngoéo tay đi . Chiều nay đẹp trời, tôi sẽ dắt cô Hoài Trâm đi may áo nè . Cô Hoài Trâm cũng rất thích màu hoa cà ... Ai da ... ai da ...

Mai Hoa đã néo vào mạn sườn anh 1 cái đau điếng . Anh vừa xuýt xoa vừa méc:

– Mẹ xem đó . Chưa gì mà Mai Hoa ăn hiếp con quá chừng .

Bà Phon g cườì cườì:

– Ai biểu con chọc nó chi . Mấy đứa "quản quản tóc trán" nhưng nó ghen khùng khiếp lắm đó .

Hải Minh xoa xoa đầu mình:

– Mẹ xem tướng con có ghen không mẹ ?

Bà cườì, đắp:

– Tướng con là tướng ghen ngầm . Bình thường thì không có gì, chứ chừng đụng chuyện rồi sẽ biết . Long trời lở đất chứ chẳng chơi .

Hải Minh dí dí ngón tay vào trán Mai Hoa:

– Em nghe chưa ? Mai mốt đừng có loạng quạng mà chét với anh đó . À, mà em ơi! Hồi này đi về, anh thấy có cái thư ai viết rồi nhét vào khe cửa nhà anh . Bên ngoài đề "gởi Hải Minh và Mai Hoa", nên anh chưa mở ra mà đem đến đây nè .

Anh đưa tay vào túi xách, lấy ra 1 phong thư .

Mai Hoa vội hỏi:

– Của ai gởi vậy anh ?

– Anh không biết .

– Sao anh không đọc tên người gởi ghi trên phong bì ?

– Không thấy đề tên người gởi . Anh kiểm tra kỹ 2 mặt ngoài rồi . Chắc là của bạn bè nào đó muốn chọc phá gì mình đây . À! Có cái gì cứng cứng đây . Hình như là 1 tấm ảnh ...

Mai Hoa đưa kéo cho Hải Minh:

– Đâu, anh lấy kéo này cắt ra xem, sao em cảm thấy hồi hộp quá .

Chiếc bì thư được cắt ra . Hải Minh kéo tấm ảnh ra nhìn rồi biến sắc .

Mai Hoa thấy sắc mặt Hải Minh thay đổi . Tim cô càng đập dồn .

Anh đưa cho Mai Hoa .

– Em xem này ...

Mai Hoa nhìn và mặt cô chột xanh như tàu lá chuối . Trong ảnh là cô và Thiệu Gia đang nắm tay nhau đi dưới hàng thông ...

Vậy là ông Bình đã ra tay, phía sau ảnh có mấy dòng chữ:

"Hôm nọ đi Đà Lạt, tôi thấy phong cảnh đẹp nên cố chụp mấy tấm ảnh . Nay gọi 2 người 1 tấm làm kỷ niệm" .

Bà Phong chột hỏi:

– Ảnh gì vậy con ? Bộ 2 đứa dẫn nhau đi chụp chân dung rồi à ? Mẹ nghe nói chụp ảnh đó đắt lắm . Nhưng đám cưới cũng nên có vài tấm chân dung làm kỷ niệm . Mai mốt cho con cháu nó xem .

Bà vừa nói vừa lấy tấm ảnh từ tay Mai Hoa . Vừa nhìn thấy, gương mặt bà cũng biến sắc . 2 đôi mắt của 2 người cô thương yêu nhất, nhìn cô chăm chăm, chờ đợi lời giải thích từ cô .

Mai Hoa nhìn mẹ, rồi nhìn sang Hải Minh . Dù sao cũng không thể nói sự thật lúc này khi có mẹ cô ở đây .

Cô bối rối tìm lời giải thích:

– Em quên kể cho anh nghe, hôm lên thành phố gặp chú Sáu của Hạ Thu, chú có tổ chức gia đình đi tham quan Đà Lạt . Chú có mời con và đi Liên của Hạ Thu đi theo chơi .

– Còn người này là ai ? - Bà Phong hỏi sau khi nghe lời giải thích của Mai Hoa .

Thật lâu, Mai Hoa đáp:

– Dạ, đây là anh Thiệu Gia, con trai của chú Sáu . Anh ấy ở bên Mỹ mới về .

Hải Minh vẫn yên lặng . Bà Phong hỏi tiếp:

– Nó có vợ con chưa ? Sao nó nắm tay con chi vậy ?

– Dạ, anh có vợ rồi . Chắc là anh quen phép lịch sự của người Tây . Tự nhiên anh nắm tay con, con rút ra không kịp . Không biết ai đã chụp được tấm hình này .

Bà Phong tin con gái . Bà chép miệng:

– Vậy là chắc ai đó muốn phá tụi bây chơi . Coi Hải Minh nó ghen tới mức nào vậy mà .

Quay sang Hải Minh, bà khuyên nhủ:

– Thôi đi con, đừng có buồn . Em nó bận bịu việc mẹ phải mổ, rồi con phải lo đủ thứ chuyện nên nó chưa dịp nói với con chuyện này . Nó thương con như thế nào, con biết rồi đó . Gần tới ngày cưới rồi, đừng giận hờn nhau mất vui . Thôi, 2 đứa ở đây, mẹ ra nhà sau 1 chút .

Bà Phong té nhị đi vào để cho đôi uyên ương có dịp âu yếm mà làm lành với nhau .

Mai Hoa đến bên Hải Minh, đặt tay mình lên tay anh, nói nhỏ nhẹ:

– Em xin lỗi anh . Em không có ý làm cho anh buồn đâu .

– Thế giữa 2 người đã có gì với nhau chưa ?

– Có gì đâu anh ? Em đã nói rồi mà . Tại anh ấy quen lối sống tự nhiên bên ấy mà làm vậy thôi .

– Hôm trước, em cãi nhau với ông Bình là em không có đi Đà Lạt . Vậy là em gặp ông ta trên ấy, phải không ?

Mai Hoa lẳng lặng gật đầu . Hải Minh khẳng định:

– Tấm ảnh này là chắc là do ông Bình chụp và gửi cho mình .

– Dạ . Em cũng nghĩ là chắc ông ấy muốn phá 2 đứa mình . Hôm trước, em đã cãi lại vì không muốn ông Bình nhân đó mà nói dông dài . Biết đâu ông ấy sẽ bịa đặt những điều làm anh phải tức giận .

Hải Minh ngồi yên hồi lâu . Lần đầu tiên, Mai Hoa có điều giấu giếm anh . Điều đó làm tim anh đau nhói . Tuy vẫn tin tưởng vào tình yêu và sự chân thật của cô, nhưng trong lòng anh vẫn có 1 con sóng nhỏ . Nét buồn bã trên mặt Hải Minh làm Mai Hoa xúc động . Làm sao cô có thể nói tất cả cùng anh ? Nếu biết được rằng Thiệu Gia không chỉ nắm tay cô mà còn bao nhiêu chuyện khác, Hải Minh sẽ buồn đến mức nào ? Anh ấy sẽ phản ứng như thế nào ?

Mai Hoa không dám nghĩ tiếp và cũng biết rằng, cô sẽ không bao giờ có đủ can đảm để tự mình nói ra sự thật . Cô cố bám víu vào những lời vừa nói của mình . Hy vọng mong manh rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra tiếp nữa .

Cô nhỏ giọng:

– Hải Minh! Em xin lỗi anh . Anh đừng giận em nữa mà .

Cô ôm choàng lấy anh, mái tóc dài thơm mùi cỏ xõa trùm vai anh .

Hải Minh nhìn vào mắt Mai Hoa, nghiêm nghị:

– Em hứa với anh đi!

– Hứa sao ?

– Hứa rằng đây là sự thật và em sẽ không giấu anh điều gì nữa .

– Vâng, em hứa .

– Nhớ đấy nhé! Anh yêu em vô cùng, nên anh không chấp nhận 1 sự chia sẻ nào đâu .

– ...

– Anh muốn bàn tay này là hoàn toàn của anh . Khuôn mặt này, đôi môi này, tấm thân này là của anh, không ai có thể xâm phạm . Em nhớ chưa ? Đây là lần đầu tiên anh không trách . Chứ sau này, em còn để ai nắm tay nắm chân thì em sẽ biết với anh . À! Mà em nói chú Sáu đi Đà Lạt với cả gia đình, phải không ?

– Dạ .

– Có dì Liên của Hạ Thu nữa à ?

– Dạ .

- Vậy tối ngủ ở đâu ?
- Dạ ở khách sạn .
- Em ngủ chung với ai ?
- Với dì Liên .
- Thật không ?
- Thật mà .
- Vậy thì ...
- Thì sao hả anh ?
- Thì cho anh hôn 1 cái chứ sao ?
- Anh kỳ ghê chưa! Mẹ lên tới bây giờ .
- Mẹ lên thì cũng đâu có sao . Mẹ còn vui cho 2 đứa mình nữa à .

Hải Minh ôm Mai Hoa trong tay . 2 người hôn nhau quên cả đất trời . 1 niềm khát vọng bùng cháy mãnh liệt trong anh . Anh chỉ mong sao ngày cưới đến thật nhanh để Mai Hoa thuộc về anh trọn vẹn .

Bà Phong dừng lại ở cửa . Bà nhìn 2 người lắc đầu, nhưng tràn đầy niềm vui . Thật lâu bà mới lên tiếng:

- 2 con sửa soạn đi may áo đi, chiều rồi .
- Vâng ạ - Hải Minh đáp .

Bà nói thêm:

- Hôm nay là ngày tốt, mẹ vừa xem lịch xong .

2 người rời nhau ra, bẽn lễn như 2 đứa trẻ bị bắt quả tang đang ăn vụng . Mai Hoa vào trong sửa soạn . Hải Minh bật lửa hút thuốc .

Thuận tay, anh lượm tấm ảnh đang nằm lẩn lóc dưới đất đưa vào ngọn lửa . Tấm ảnh cháy bùng lên trong phút chốc đã thành tro bụi .

Hải Minh không muốn nghĩ đến nó nữa, anh chỉ muốn vui hưởng niềm hạnh phúc của mình . Anh muốn tin rằng Mai Hoa vẫn là người thiếu nữ tuyệt vời, nhưng trong lòng anh vẫn có điều gì lẩn cẩn . Hạt giống nghi ngờ đã được gieo, nó vẫn nằm đó, còn việc nảy mầm hay không còn tùy rất nhiều điều kiện ở tương lai ...

o O o

Cả tuần nay, Mai Hoa và Hải Minh quay như chong chóng . Chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày cưới, bao nhiêu là việc phải làm, phải lo ....

Hải Minh phải về quê để mời chú bác, cô đi đến dự lễ và cử người đứng ra làm chủ hôn phía chàng trai vì cha mẹ anh đã mất ...

Rồi là việc tổ chức ở đâu, mời bao nhiêu khách khứa, ai sẽ lo việc nấu nướng, thực đơn gồm những món gì, phải trang hoàng nhà cửa ra sao ?

Tất cả như mớ bòng bong rối rắm . Họ xoay tít như chiếc lá trong muôn vàn điều nhắc nhở của mọi người . Không khí bận bịu nhưng đầy ắp niềm vui . Niềm hạnh phúc đến với họ, thật gần, thật gần theo từng ngày trôi qua .

Chiều nay, họ đang ngồi bên nhau viết tên trên thiệp mời ở nhà Mai Hoa . Ông Phong và bà Phong đi lo công việc chưa về . Ghi được chừng năm ba cái, họ lại buông viết mắt nhìn nhau đắm đuối .

Mai Hoa cười cười, chỉ vào đồng thiệp đã viết:

– Anh xem, chưa ai làm chậm như chúng mình, từ xế tới giờ mới viết được bấy nhiêu đây . Điệu này chắc chiều nay không xong đâu . Tại anh hết đó .

– Chưa chắc .

– Sao lại chưa chắc ?

– Chưa chắc là tại anh . Nếu em không đẹp đến như vậy thì anh đâu có muốn hôn và đâu có mất thì giờ .

Mai Hoa chu môi :

– Đồ thừa hay ghê .

– Chứ sao . Ai bảo em biết chiều nay phải thanh toán xong cái vụ thiệp mời mà còn mặt áo hồng mới nè, cài nơ hồng trên tóc nè ... Diện như thế làm sao anh nhịn được .

Hải Minh liếm môi, nhìn Mai Hoa 1 cách ranh mãnh, tiếp:

– Nói cho em biết, không phải anh chỉ muốn hôn em thôi đâu nha ... mà anh còn muốn ...

Anh cười mỉm chi, nhìn cô thật ý nhị rồi liếc vào trong nhà . Mai Hoa hiểu ý, đỏ mặt, đắm nhẹ 1 cái vào vai anh:

– Thôi đi, em không giỡn nữa nha . Minh ráng viết cho xong đi anh . Ngày mai còn vô số chuyện .

– Ủ, vậy thì anh sẽ chia đồng thiệp này ra làm 2 . Của ai nấy viết . Anh viết xong trước sẽ được thưởng ...

– Thưởng cái gì ?

– Thưởng ... 1 cái hôn thật dài .

Mai Hoa ngáy yêu Hải Minh 1 cái .

– Nữa, lại hôn nữa . Anh thiệt là ...

– Thiệt là đáng yêu, phải không cô bé ?

– Đáng ghét thì có!

– Nhớ nha . Em bảo em ghét phải không ? Ủ, vậy thì buổi tối tân hôn anh sẽ ... cho ai khóc năn nỉ người ta thì biết .

Mai Hoa lại đỏ mặt:

– Anh chuyên môn nói bậy bạ .

– Nói gì đâu mà bậy bạ . Anh nói là buổi tối tân hôn, anh sẽ quay mặt vào vách ngủ luôn tới sáng ... Mà như vậy, em có khóc hôn ?

Cả 2 nhìn nhau, cười xòa .

Cộc ... cộc ... cộc ...

Có tiếng gõ cửa . Mai Hoa nhìn Hải Minh:

– Ai gõ cửa đây anh ?

– Để anh ra xem . À! Thằng bé bán vé số ở đầu hẻm mình nè .

– Có việc gì vậy em ?

Em bé bán vé số đưa cho Hải Minh 1 cái gì vuông, lớn bằng chiếc bì thư và dày độ 1 quyển sách .

Em bé nói:

– Có người nhờ em đem gói này vào cho anh chị .

– Họ nói tên anh à ?

– Dạ, ông ấy bảo cứ đem vào nhà có giàn thiên lý trước cổng, hỏi có anh Hải Minh ở đó không, rồi đưa cái này . Anh có phải là ...

– Phải, anh là Hải Minh đây .

– Ông ấy bảo đây là gói quà mừng đám cưới của 2 anh chị . Nhưng vì gấp quá, ông ấy không ghé được nên nhờ em đưa giúp .

Hải Minh lấy làm lạ, nhưng anh vẫn nói:

– Thôi được rồi, anh cảm ơn em nhiều lắm .

– Vậy anh mua giúp em tám vé số nhé, biết đâu anh sẽ trúng .

Hải Minh cười, anh rút ra 4 ngàn mua giúp thằng bé 2 tám vé số .

Nó vui vẻ rời khỏi nhà . Hải Minh đứng tần ngần hết nhìn theo nó, lại nhìn gói quà trong tay mình .

Anh tự hỏi:

– Ai gọi vậy ? Mà sao người ấy không vào nhà, lại đi nhờ 1 thằng bé bán vé số ?

Mai Hoa cũng nhìn gói quà, hồi hộp . Linh tính báo cho cô biết có điều gì đó chẳng lành đang sắp xảy ra ...

– Minh mở liền nghe em ? Hay đợi đến ngày cưới ? Ai mà bí mật quá không biết ?

– Ừ, mở ra liền xem cái gì ở trong . Em cũng muốn biết quá chừng .

Gói quà được mở ra . Bên trong là 1 bao thư và 1 cuộn phim video . Lá thư viết:

"Nghe tin anh chị sắp cưới, tôi chẳng có gì để làm quà mừng . Có mấy món này, tuy chẳng có giá trị gì, song nó sẽ giúp anh chị hiểu nhau hơn, và sống hạnh phúc hơn . Mừng cho anh cưới được 1 người vợ rất hiểu việc đời .

Tôi

1 người quen".

Kèm theo thư là 2 tấm ảnh . Tấm thứ nhất chụp 2 người, 1 nam 1 nữ đang đứng trước cửa phòng khách sạn, con số phòng thấy rất rõ . Tấm thứ hai chụp bên trong phòng, người đàn ông bóng người thiếu nữ để lên giường .

Hải Minh xem xong mặt xám xịt không còn giọt máu . Anh buông người xuống ghế, yên lặng, tứ chi bải hoải như anh vừa chạy xong mấy mươi cây số đường dài .

2 tấm ảnh rơi xuống đất . Mai Hoa cũng đứng yên như bị chôn chân bởi liếc qua, cô đã thấy 1 trong 2 người trong ảnh chính là cô, còn người kia là Thiệu Gia .

Cô nhớ lại buổi sáng hôm ấy, cô đã gặp ông Bình ở khách sạn như thế nào . Lúc cô ngắt xiu, Thiệu Gia đã bóng cô vào giường để xoa dầu, nhưng không khép cửa phòng lại .

Lưỡi dao định mệnh đã được ném xuống, chặt đứt sợi dây hạnh phúc của cô . Cô không biết phải mở lời như thế nào để giải thích .

Hải Minh nghe đau đớn, rã rời trong từng thớ thịt . Anh nhìn Mai Hoa từ đầu đến chân . Như vậy là cô đã lừa dối anh, lừa dối anh đến tận cùng . Những đêm ở Đà Lạt, em bảo với anh rằng ngủ với dì Liên . Thế còn sự thật nào ở đây, trong những tấm ảnh này ? Tấm thân em còn gì cao quý nữa đâu . Em giữ gìn với anh làm gì, mà lại dễ dàng trao cho người khác chỉ sau vài ngày gặp gỡ ?

Không chịu đựng được sự đau đớn giày vò, anh đứng dậy chạy băng băng ra ngõ, trốn chạy Mai Hoa, như trốn chạy những mộng ước tan vỡ của đời mình .

Trong lúc mất hết tự chủ, anh cũng không hay rằng anh đã cầm theo cuộn phim video của ai vừa gọi .

Mai Hoa chỉ bừng tỉnh khi Hải Minh chạy ra khỏi cửa . Cô vừa chạy theo vừa gọi:

– Hải Minh! Hải Minh! Đứng lại đi anh, đứng lại cho em được nói với anh . Hải Minh ... Hải Minh ...

Hải Minh đã không còn nghe thấy gì nữa . Anh chỉ còn cảm nhận nỗi đau của trái tim mình . Anh chạy như bay về nhà, đóng chặt cửa lại, rồi lao vào giường nằm bất động .

Mai Hoa thất thểu chạy lúp xúp theo sau anh . Đá sỏi dậm vào đôi chân trần của cô rướm máu . Lúc bàng hoàng cô quên mang dép, quên cả việc khép cửa nhà mình .

Cô gọi thảm thiết:

– Anh Hải Minh! Anh mở cửa cho em vào, em van anh .

Bên trong vẫn im lặng . Cô gọi mãi, gọi mãi không biết đến lần thứ mấy mới nghe anh trả lời:

– Cô về đi!

– Không, anh hãy nghe em nói đã . Hãy cho em nói với anh 1 lần, rồi anh bỏ em, em cũng cam chịu .

– Cô về đi! Về đi! Đừng nói gì với tôi nữa . Tôi không muốn nghe thêm những lời dối trá của cô . Cô nói như thế nào ? Cô nói rằng tại vì người ta có thói quen như bên Tây Âu, muốn dắt ai vào khách sạn thì dắt, có phải không ? Cô về đi! Chuyện của cô và tôi đến đây kể như chấm dứt .

Mai Hoa không còn đứng vững, cô quỳ xuống tựa đầu vào tường, khóc nức lên .

Giọng Hải Minh cay đắng:

– Cô khóc làm gì ? Lẽ ra người đáng khóc phải là tôi . Tôi đã tin cô biết bao . Sao cô nỡ đối xử với tôi như thế ? Hải Minh ơi! Mà nên chết đi thì hơn .

Anh cầm chiếc ly để ở đầu giường, ném vào tường vỡ tan . Những mảnh thủy tinh văng tung tóe, các góc sắc nhọn của nó như cứa vào lòng anh, tim anh, đầu buốt .

Mai Hoa nói trong tiếng nấc:

– Hải Minh ơi! Chắc anh đâu thể ngờ rằng, em đã phải làm tất cả điều đó để cứu mẹ . Mẹ sắp chết, mượn tiền ai cũng không được, em còn phải biết làm sao . Bước đường cùng ...

Cô ngừng lại giây lâu để cô ngăn cơn uất nghẹn . Cuối cùng cô cũng thốt nên lời:

– Biết rằng em có lỗi với anh trăm vạn nghìn lần, nhưng em chỉ mong anh hiểu 1 điều: Trong trái tim em, không bao giờ có ai khác ngoài anh . Tấm thân em tuy ô uế, song tâm hồn em mãi mãi là của anh . Em vẫn biết mình không xứng đáng . Nhiều lần em đã định thú thật cùng anh, nhưng em không đủ can đảm vì cuộc đời em sẽ không còn ý nghĩa gì hết, khi em mất anh ...

Ngừng lại 1 lát, nuốt nước mắt, cô tiếp:

– Bây giờ chuyện về em, anh đã rõ . Tùy anh liệu định thế nào, em cũng cam chịu . Chỉ mong anh đừng quá đau khổ mà có hại cho tấm thân, cho sức khỏe của anh . Em chỉ xin nói với anh lời cuối cùng dù anh đối xử với em thế nào, em vẫn yêu anh mãi mãi .

Không biết Hải Minh nghĩ gì, bên trong anh vẫn yên lặng . Cửa vẫn đóng kín ...

Mai Hoa chợt nhớ lúc này cô vẫn để cửa nhà mình mở toang . Cô lão đảo đứng lên lê bước ra về .

Ở nhà ông bà Phong nhón nháo, đi ra đi vào trông ngóng Mai Hoa .

Không biết Mai Hoa đi đâu mà cửa nẻo không kịp khép . Những chiếc thiệp cưới vương vãi đầy bàn, và còn 2 tấm ảnh . 2 tấm ảnh ở đâu mà có ? Như vậy là cô con gái cưng yêu của 2 người đã hư hỏng rồi sao ? Ông bà còn mặt mũi nào trông thấy Hải Minh nữa ?

Nhìn ảnh, 2 ông bà rất giận . Nhưng tấm lòng cha mẹ vẫn thương con . Đêm càng khuya, 2 ông bà càng lo sợ, không biết chuyện gì đã xảy ra cho Mai Hoa .

Ông Phong đã dự định đi tìm thì Mai Hoa về tới . Bước đi thất thểu, đôi mắt vô hồn, mái tóc xõa tung, đôi bàn chân lấm lem bụi đất .

Hoảng hốt, bà Phong chạy đến ôm con:

– Con ơi! con đi đâu này giờ ? Chuyện gì đã xảy ra vậy con ? Hải Minh đâu rồi ?

Mai Hoa không còn đủ sức trả lời, cô lả đi trong vòng tay của mẹ . Đôi mắt ráo hoảnh . Nước mắt hình như là đã chảy ngược vào tim .

Bà Phong không hỏi thêm gì nữa . Bằng trái tim nhạy cảm của 1 người mẹ, bà đoán hiểu mọi sự . Bà đưa Mai Hoa vào giường, lấy khăn nhúng nước ấm lau mặt mũi, tay chân cho con . Nhìn đôi bàn chân gót son đỏ thắm của con xây xước nhiều chỗ mà thương trào nước mắt .

Mai Hoa như 1 cái xác không hồn . Bà Phong lấy mền đắp ngang người cho con gái, buông mùng rồi lẳng lặng đi ra ngoài .

Ông Phong nhìn bà dò hỏi . Bà chỉ lắc đầu buông tiếng thở dài . Lát sau, bà nói:

– Thôi, ông đi ngủ đi, khuya rồi . Để tôi thu dọn chỗ này lại . Chuyện gì cũng có bàn tay của số mệnh . Minh có muốn cũng chẳng được đâu .

Ông Phong không đồng ý:

– Bà nói gì kỳ vậy ? Số mệnh là số mệnh nào . Tại con Mai Hoa hết cả thôi . Đã có người yêu rồi mà còn lẳng nhăng thế này, trách ông trời sao được ?

– Minh chưa rõ chuyện gì, sao ông kết tội con làm chi ? Biết đâu ở đây có 1 uẩn khúc nào mà con nó chưa nói ra được .

Lần đầu tiên bà Phong phải đối ý kiến của chồng .

– Ủ, để rồi coi . Bà lúc nào cũng bênh nó . Kỳ này mà không có đám cưới, chắc tôi phải độn thổ luôn . Thiệt là con với cái .

Ông Phong giận dữ bỏ đi năm . Bà Phong ngồi 1 mình nhìn những tấm thiệp cưới viết dở dang, rồi nhìn 2 tấm ảnh . Bà không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy thương con, thương đứt ruột . Bà nhớ lại thời con gái đầy sóng gió của mình, thầm nghĩ: "Hay là ... nó cũng phải chịu cái số hồng nhan bạc phận như ta".

Hồi lâu, bà Phong vào phòng lay nhẹ con gái . Nét mặt bất động như người đã chết của cô làm bà chẳng yên lòng .

Bà khẽ gọi bên tai cô:

– Mai Hoa! Có sao không con ?

Mai Hoa gượng trả lời:

– Con không sao đâu mẹ ạ . Trời gần sáng chưa mẹ ?

– Chưa đâu, còn khuya lắm mà . Con hỏi chi vậy ?

– Con muốn đi .

– Đi đâu hả con ?

– Đi đến 1 nơi nào đó thật xa, không biết con là ai hết .

– Để làm gì ?

– Để con quên mọi chuyện, quên ngày cưới, quên Hải Minh .

Bà Phong hốt hoảng:

– Vậy là tụi con không làm đám cưới à ? Sao kỳ vậy ? Mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng rồi .

Mai Hoa cười thật buồn:

– Dạ, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ trừ con và Hải Minh . Con không xứng đáng với anh, và anh cũng đã cắt đứt với con rồi .

– Đầu đuôi ra sao, con nói hết cho mẹ nghe coi . Phải tại 2 tấm ảnh ấy không con ?

Mai Hoa gật đầu thẫn thức:

– Dạ phải . Nhưng cũng không phải tại 2 tấm ảnh, mà vì con giấu anh 1 điều .

– Điều gì ?

– Con không còn là con gái nữa .

Bà Phong đã đoán ra được đôi phần:

– Với người đàn ông trong tấm ảnh, phải không ?

– Dạ .

– Để làm gì vậy ? Con yêu anh ta à ?

Mai Hoa lắc đầu:

– Không mẹ ơi ...

Giọng bà buồn bã:

– Mai Hoa! Hãy nói thật với mẹ đi . Có phải con làm như thế vì số tiền đóng viện phí cho mẹ, đúng không con ?

Mai Hoa nhìn mẹ, lặng lặng gật đầu . Bà Phong xúc động đưa tay vuốt ve đôi bờ vai nhỏ của cô:

– Con hy sinh cho mẹ làm chi vậy ? Mẹ đã sống hơn nửa đời người có chết cũng yên phận . Còn con, con còn trẻ quá mà . Con gánh sầu, gánh khổ làm chi .

– Có chi đâu mẹ . Con xin lỗi đã làm mẹ phải buồn . Trước khi làm, con cũng có nghĩ đến trường hợp này . Vậy mà khi xảy ra, con cũng không tự chủ được .

– Vì con yêu Hải Minh nhiều lắm, mẹ biết mà . Nếu nó cắt đứt với con vì chuyện ấy thì nó cũng tệ thật . Người ta đến với nhau bằng tình yêu chứ đâu phải ...

Mai Hoa trở mình, cô nằm quay mặt vào tường:

– Mẹ ơi! Con cũng tự thấy mình không xứng đáng . Thôi, mẹ nằm kế bên ngủ với con . Đêm nay mẹ chưa có chợp mắt chút nào cả, không khéo mẹ lại bệnh nữa đó .

Nhờ có bà Phong mà Mai Hoa bình tĩnh trở lại . Cô biết rằng nếu cô tỏ vẻ quá đau đớn thì mẹ cô càng khổ tâm hơn . Chính cô đã chọn con đường ấy để cứu mẹ, lẽ nào bây giờ chính cô lại giết mẹ dần mòn khi để mẹ phải héo sầu vì thấy cô bất hạnh .

o O o

Nghe tiếng gõ cửa, Mai Hoa chạy ra . Trông thấy Hạ Thu, Mai Hoa trở mặt:

– Là bồ à ? Vậy mà mình cứ tưởng ...

– Tưởng gì ? Tưởng người yêu à ?

Nghe nhắc đến 2 chữ "người yêu", Mai Hoa chột nghe lòng buồn vời vợi, nhưng cô cố làm ra vẻ tươi vui, bắt chuyện với bạn:

– Thu đến chơi hay có chuyện đại sự ?

Chưa trả lời câu hỏi của Mai Hoa, Hạ Thu đã hỏi lại:

– Sao nhà vắng quá vậy ? 2 bác đâu rồi ?

- Ba mẹ tớ ở ngoài tiệm cả rồi .
- 1 mình ở nhà không sợ bị bắt cóc sao ?
- Bắt cóc mình chỉ tổ tốn cơm chứ được gì . Sao, bồ đến có chuyện gì không ? Vào nhà đi . Uống nước chanh nhé, mình pha .
- Ừ, cho ly nước đi . Tớ khát nãy giờ đó, khô cả cổ họng .
- Tớ vừa ở đăng Hải Minh về đây .

Mai Hoa ngạc nhiên:

- Bồ đến đó chi vậy ?
  - Có chuyện .
  - Chuyện gì ?
  - Chuyện của bồ đó .
  - Chuyện của mình ?
  - Chứ còn gì . Mình nghe mà bắt nổi nóng .
  - ...
  - Cái anh chàng coi đường đường như vậy mà chẳng cao thượng chút nào . Vậy mà có lúc tớ đã tưởng ông khá hơn những kẻ khác . Đàn ông ... Đúng là cá mè 1 lứa .
  - Thôi, cho mình xin đi . Tại mình không toàn vẹn, còn trách người ta nổi gì ? Nhưng mày đã nói chuyện gì với anh, và anh trả lời sao ?
  - Đề tao kể cho mày nghe . Lúc tao đến thì thấy ông đang nằm rầu rầu trên cái võng bên hiên nhà . Thấy tao, ông giật mình ngồi bật dậy .
  - Cô Hạ Thu đến chơi .
  - Không phải đến chơi đâu, mà có chuyện với anh đây .
  - Mời cô ngồi xuống đây!
- Ông ấy chỉ vào cái ghế mây bên cạnh . Vừa ngồi xuống, tao đã nói liền:
- Anh Hải Minh! Từ lâu, tôi vẫn thầm phục anh là 1 người phóng khoáng, nhân hậu, và có đầu óc tiên bộ . Vì lẽ gì, bây giờ anh lại xử sự với Mai Hoa như thế ?
  - Tôi yêu Mai Hoa, nhưng yêu cô ấy bao nhiêu thì tôi giận cô ấy bấy nhiêu . Không biết cô ấy nghĩ gì trong những đêm như vậy ? Có nghĩ về tôi không, có nghĩ đến sự đau khổ vô cùng của tôi trước 1 mắt mát như thế ?

- Tại sao anh lại nói là "những" đêm ? Tôi xác nhận là Mai Hoa chỉ ở Đà Lạt có 1 đêm .
  - Làm sao tôi biết được . Giờ tôi không dám tin vào ai cả .
  - Từ hồi yêu anh tới giờ, Mai Hoa có nói dối anh chưa ?
  - Chưa, nhưng lần này đã có .
  - Lần này thì anh phải hiểu và thông cảm cho nó . Làm sao nó dám nói với anh 1 sự thật như thế . Mai Hoa cũng đã nhiều lần định thổ lộ cùng anh, nhưng tôi và dì tôi đã cản nó hết lời . Anh Hải Minh à! Nếu anh không tin Mai Hoa thì anh hãy tin tôi . Hạ Thu này chưa bao giờ biết nói dối . Tôi chơi rất thân với Mai Hoa, tôi biết nó yêu anh vô cùng . Từ ngày có anh, dưới mắt nó, trên thế gian này không còn người đàn ông nào nữa . Tôi biết rằng đối với việc xảy ra quá đột ngột, thế nào anh cũng bị sốc . Nhưng tôi mong anh hãy nghĩ lại, đừng vì những phút giận dữ mà phá vỡ cả hạnh phúc của đời mình . Không ai có thể là 1 người vợ hiền thực hơn Mai Hoa đâu anh .
  - Tôi biết điều đó . Nhưng tôi sợ rằng, rốt cuộc rồi cả 2 đều không cảm thấy hạnh phúc .
  - Tại sao ?
  - Tại vì tôi sẽ không quên được chuyện này .
  - Không quên được ư ?
  - Đúng thế . Bởi vì tôi đâu phải là 1 thánh nhân, rồi suốt đời tôi sẽ làm khổ cô ấy vì những nghi ngờ của tôi . Còn tôi thì mỗi khi ôm cô ấy vào lòng, tôi sẽ nghĩ đến 1 vòng tay khác đã ôm cô ấy . Mỗi khi cô ấy rung động vì tôi, thì tôi lại nghĩ có lần tấm thân cô ấy đã chịu những sự xúc động không phải do tôi .
  - Anh ích kỷ như vậy sao ?
  - Hạ Thu ơi! Tôi khổ quá ... Máy ngày nay, tôi cứ bị dằn vặt giữa tình yêu và sự ghen hờn . Tôi phải làm gì đây ?
  - Hãy quên đi, và cứ tiếp tục yêu cô ấy . Thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương .
- Anh ta gục đầu vào tay thật lâu, rồi ngẩng lên nói:
- Tôi sẽ nghe theo lời khuyên của cô . Đúng là mình nên quên đi .
- Hạ Thu cười, cô thật đáng yêu với chiếc răng khểnh duyên dáng và 1 tâm hồn đôn hậu .
- Mai Hoa nhìn bạn cảm phục:
- Tao phải thưởng cho mày mới được .
- Nói xong, cô hôn liền 2 cái lên đôi má màu nâu hồng của bạn . 2 cô gái cười rúc rích .
- Mai Hoa buông bạn ra, cô nhìn mình trong gương rồi vội vã:

– Thôi, để tao đi sửa soạn lại 1 chút . Mà thấy tao xấu xí ghê chưa ?

Hạ Thu lấy lược chải tóc cho Mai Hoa, thắt 2 bím, cột nơ cho bạn . Đôi mắt Mai Hoa gần đây mắt đi nhiều nét tinh anh, làn môi cũng không còn bóng mộng . Sự đau khổ làm cô gầy héo đi như 1 trái cây mất nước .

Có tiếng chân khua lá xào xạc ngoài sân . Mai Hoa nín thở . Hải Minh vào nhà, anh không cười, chỉ gật đầu chào Hạ Thu . Rồi yên lặng, anh đến bên Mai Hoa, nắm lấy bàn tay cô, bàn tay nhỏ đang run rẩy như con chim sau bão tố . Anh áp ú con chim đang rét lạnh ấy vào bàn tay nồng ấm của mình .

– Em!

Mai Hoa sắp khóc, tiếng gọi ngắn gọn ấy cùng hơi thở dài của Hải Minh đã ngăn dòng cảm xúc trong cô . Hình như cô chờ đợi ở anh 1 điều gì khác hơn, trong thái độ của Hải Minh vẫn có điều lửng chùng chưa rõ .

– Em ngồi xuống đây! - Anh nói như ra lệnh - Và kể cho anh nghe hết mọi chuyện . Đừng giấu 1 chút gì .

1 thoáng đau đớn hiện trên nét mặt Mai Hoa . Hạ Thu vội can ngăn:

– Thôi anh, để bữa khác đi . Hôm nay Mai Hoa nó chưa hoàn hồn . Anh nhìn bộ dạng nó mà xem .

Hải Minh vẫn cương quyết:

– Tôi muốn cô ấy kể cho tôi nghe bây giờ, trước khi tôi đi đến 1 quyết định .

– Phải cần đến như vậy sao ? Vậy ra anh không tin tôi, mà cũng chưa tin được Mai Hoa à ? - Hạ Thu hơi phật ý .

– Cô và Mai Hoa cũng chỉ là 1 . Bấy lâu 2 người giấu tôi . Nếu không có ông Bình, chắc là tôi đâu làm sao biết được chuyện này và sau đêm tân hôn, 2 người sẽ mặc tình cười vào mũi tôi . Cái thằng Hải Minh khờ khạo, đem cửa thừa của thiên hạ về nhà mà tưởng đâu là ... Ha ... ha ...

Thái độ và lời nói của Hải Minh như 1 gáo nước lạnh tạt vào mặt Mai Hoa . Cô thấy trời đất tối sầm .

Hạ Thu quát:

– Anh có im đi không! Hóa ra anh đến đây để nói những lời đáng nguyên rủa ấy à ? Anh say có phải không ?

– Tôi có uống, nhưng say đâu mà say . Trên đường đến đây, tôi đã gặp ông Bình, người bạn tốt đã gọi cho tôi món quà cưới quý giá . Ông ta ngồi trong quán, kêu tôi vào uống vài ly . Buồn quá, tôi có uống . Uống nhưng mà có say đâu . Muốn say để quên nhưng đâu có quên được . Mai Hoa ơi! Có tấm thân mà em không biết giữ cho tôi thì em còn nói yêu tôi nổi gì ... yêu cái nổi gì ?

– Anh ra đây, tôi đưa anh về ... Anh say quá rồi đó . Anh nói bậy bạ nghe không chịu được . - Hạ Thu bực tức .

Hải Minh khoát tay:

– Không, tôi chưa về đâu . Còn có cái này hay lắm, tôi với Mai Hoa phải cùng nhau xem .

Hải Minh thò tay vào ngực áo lôi cuộn băng video . Anh đến bên công tắc bật nút:

– Có điện, có điện . Vậy chúng ta hãy cùng xem . Hay quá là hay . Người yêu của tôi luôn luôn tặng cho tôi những màn giạt gân hấp dẫn . Mai Hoa! Cái đầu máy đâu rồi ? Cái đầu máy tội mình mượn về định xem phim đó, em để đâu, đem ra đây .

Cùng lúc Hải Minh càng tỏ ra đáng điệu của 1 người say . Anh không còn là anh của ngày tháng cũ, 1 người thâm trầm, điềm tĩnh . Rượu đã biến anh thành 1 gã ngông cuồng với 1 khao khát trả thù mà anh không sao kềm chế . Anh muốn làm cho Mai Hoa phải khổ sở ê chề, bù lại những gì anh cho rằng Mai Hoa đã sỉ nhục anh .

Hải Minh xăm xăm đi đến chiếc tủ ly, lôi chiếc đầu máy và chuẩn bị cihếu lại cuộn phim . Hạ Thu muốn ngăn anh mà không được . Anh gạt phăng mọi cản trở của cô . Anh rất khỏe .

Anh kéo tay Mai Hoa:

– Hãy đến đây mà xem đi em . Xem đi để biết được những gì ... những gì mà em đã giấu tôi .

Mai Hoa chỉ còn như 1 người máy, cử động theo bản năng 1 cách vô hồn . Khi trên màn ảnh hiện ra vài ba cảnh đầu tiên thì Mai Hoa thật sự hoảng loạn như 1 người điên .

Cô băng mình chạy xăm xăm ra ngõ, bởi vì trên màn ảnh là cô và Thiên Quốc không 1 mảnh vải che thân .

Mai Hoa kinh hoàng khi nhớ lại những gì đêm ấy . Trời ơi! Vậy là tên dê tiện và dâm đăng ấy đã ghi lại tất cả . Hắn đã nghĩ ra cái trò ấy để trói buộc cuộc đời cô vào hắn mãi mãi ...

Hải Minh nhìn những cảnh trên màn ảnh, bật cười như điên . Tiếng cười như hàng vạn mũi tên bắn từ 1 tay thiện xạ . Tất cả đều trúng đích . Tất cả đều cắm vào trái tim quặn quại của Mai Hoa . Cô cảm cổ chạy miết, cố thoát khỏi vòng vây của những lời xỉ vả .

Giọng Hải Minh khinh miệt:

– Cô còn bào chữa gì nữa ? Bào chữa đi! Hay cô chỉ là 1 con điếm ? Nghe chưa! Chỉ là 1 con điếm như chó, thối tha ....

Hạ Thu tát cho Hải Minh 1 cái tát nảy lửa và thuận tay xô luôn chiếc đầu máy rơi xuống đất .

– Anh chỉ là 1 thằng dê tiện .

Rồi Hạ Thu chạy theo Mai Hoa . Bạn cô đang lao ra đồng như 1 người mất trí . Bước chân va vấp đụng chạm vào khách bộ hành .

– Mai Hoa ơi! Dừng lại đi. Tao nói cái này cho mày nghe nè .

Mai Hoa không còn nghe gì nữa . Cô cảm thấy 1 thôi thúc vô cùng là phải đi càng xa càng tốt . Phải rời khỏi nơi ấy, nơi mà tâm thân cô đã bị phơi bày 1 cách dâm tiện và tàn nhẫn trước mắt người yêu . Đã đến giao lộ, xe chạy như mắc cửi . Không hề gì, Mai Hoa vẫn chạy băng băng .

Chiếc xe du lịch chồm lên rồi dừng lại, Mai Hoa ngã nhào xuống mặt đường nhựa . 1 dòng máu đỏ thẩm chảy ra từ mái tóc mây đen mượt . Người đàn ông trên xe bước xuống bỗng cô gái dậy .

Cô đã bất tỉnh . Ông ta để cô lên băng sau xe và phóng nhanh đi đến bệnh viện .

Đã mấy tháng nay, Thiệu Gia vẫn cố công tìm kiếm Mai Hoa . Mặc dầu đã hứa với cô, nhưng anh không sao dứt hình bóng cô ra khỏi tâm trí . Anh chỉ ao ước được 1 lần nhìn thấy cái vóc dáng đối với anh đã trở thành hết sức thân quen .

Anh muốn biết hiện giờ cô sống ra sao, mẹ cô đã hết bệnh chưa và cô có được hạnh phúc cùng người yêu hay không ?

Linh cảm như báo cho anh biết, vì anh mà Mai Hoa đang gặp chuyện bất an . Anh ray rứt, ưu tư và nhớ nhung không kể xiết . Anh đã tìm đến vũ trường Đêm Trăng, gặp người dật mỗi ngày nào . Anh năn nỉ đưa anh đến gặp người đàn bà mà anh nghe hẳn kể có liên hệ gì đó với Mai Hoa .

Di Liên đã tiếp anh, có vẻ cảm động, nhưng Di Liên nhất quyết không cho anh 1 manh mối nào về người con gái ấy . Người con gái giống người yêu của anh ngày nào như chị em ruột thịt . Người con gái đã đến với anh 1 lần, 1 đêm như trong 1 giấc mơ của mỗi duyên kỳ ngộ .

Trong lòng anh vẫn cháy rực 1 tình yêu . Tình yêu nồng nàn, chân thật ngày xưa dành cho Mai Lan . Bây giờ hình như anh trao gửi cho Mai Hoa và tình yêu với Mai Hoa bây giờ dường như là sự nối tiếp của mối tình xưa cũ .

Anh tưởng chừng anh quen biết cô đã lâu và cô đã là 1 phần của cuộc đời anh, không thể nào chia cắt .

Anh nhớ là anh đã hy vọng đến thế nào khi tìm ra địa chỉ của Di Liên . Anh đã bày tỏ hết lòng mình, mong ở Di 1 sự cảm thông, nhưng Di vẫn nói:

– Tôi rất cảm động khi thấy anh đối với Mai Hoa chân thành đến vậy . Tuy nhiên, anh đừng nên gặp nó làm gì . Hãy để cho nó quên, quên tất cả những gì đã trải qua để trở về nguyên vẹn với mối tình của nó .

– Di ...

– Anh nghĩ xem, anh gặp nó thì có ích gì ? Mỗi người đã có 1 con đường . Gặp lại nó chỉ làm anh vương vấn thêm, rồi nó cũng không còn được bình yên mà đi tiếp quãng đường của nó . Nó có kể cho tôi nghe là anh đã hứa ...

Thiệu Gia gật đầu buồn bã:

– Vâng, tôi có hứa là sẽ không tìm gặp cô ấy . Nhưng tôi không sao quên cô ấy được . Di hãy cho tôi 1 chút tin tức về cô ấy . Tôi muốn được nhìn lại cô ấy 1 lần rồi thôi, tôi sẽ không làm gì có hại cho hạnh phúc của cô ấy .

– Anh muốn có tin tức của nó thì được . Tôi báo cho anh hay là nó sắp làm đám cưới với người yêu . Chắc là tháng sau . Vậy đó, anh muốn tìm gặp nó nữa thôi ?

– Tôi vẫn muốn gặp .

– Để làm gì ?

– Tôi muốn nhìn cô ấy 1 lần để chắc chắn rằng cô ấy được hạnh phúc .

– Anh không tin điều ấy à ?

– Tôi cầu mong cho cô ấy mãi mãi được hạnh phúc . Song, linh tính của tôi báo rằng: hình như cô ấy đang buồn khổ .

– Anh khéo tưởng tượng thôi . Không có việc gì xảy ra đâu . Nó sẽ sống yên vui với chồng . Vì hạnh phúc của nó, tôi không thể giúp anh việc này được .

Thiệu Gia ra về, lòng vẫn không hết vẩn vương . Những lúc rỗi việc, anh lái xe đi lang thang trên những con đường hy vọng 1 lần bất chợt gặp lại Mai Hoa .

Trưa nay, anh lại đến dì Liên dù biết rằng rồi cũng như lần trước, dì Liên sẽ chẳng chịu giúp anh .

Cửa ngõ nhà dì Liên hé mở, anh không bấm chuông mà đi khẽ vào sân . Trong nhà hình như đang có khách . Có tiếng cô gái đang nói chuyện với dì Liên . Anh thoáng nghe cô nhắc đến "Mai Hoa". Anh đứng lại bên thềm lắng nghe .

– Dì biết không, Hải Minh coi đường đường là 1 thanh niên hào hoa mã thượng vậy mà cũng tầm thường lắm . Khi biết chuyện, ông đã cắt đứt quan hệ rồi còn si nhục Mai Hoa nữa . Nó bị chấn động như đến nỗi hóa điên, chạy đâm vào xe của người ta .

Tiếng dì Liên hoảng hốt:

– Nó có sao không ? Đang nằm ở bệnh viện nào ?

– Nó bị thương khá nặng, giờ cũng chưa biết sao nhưng hy vọng là sẽ qua khỏi . Con theo nó vào bệnh viện đa khoa của tỉnh, rồi báo cho gia đình nó hay . Đáng lẽ giờ này con phải ở bên nó mới phải, nhưng tại ba má con sai con đi công việc gấp . Con lên đây, sẵn báo cho dì hay .

Thiệu Gia đứng lặng người 1 lúc rồi như sự tĩnh, anh trở ra xe . Anh đã lái xe như bay về thành phố đó, nơi có Mai Hoa đang trong cơn nguy cấp . Anh không hỏi dì Liên vì anh chợt nhớ ra tấm vé xe đò ngày nào đã cho anh biết nơi cô ở .

Anh đến bệnh viện lúc trời khá nheo tối . Sau khi dò hỏi các cô y tá, anh biết Mai Hoa đang nằm ở phòng cấp cứu . Anh ngồi trên chiếc băng đá trước cửa, đợi chờ .

Mai Hoa nằm bất động trên giường bệnh, đầu quấn băng trắng xóa . Thiệu Gia đưa mắt nhìn qua tấm kính cửa, thấy cô, trong lòng anh cơn xúc động trào dâng, không sao kiềm giữ được .

1 giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt anh . Giọt nước mắt hiêm hoi của 1 người đàn ông tưởng chừng như mình không thể nào khóc được . Hình ảnh Mai Hoa nhòe đi . Để tự chủ, anh nhìn chung quanh . Bên cạnh anh, 1 thiếu phụ khoảng 50 tuổi, đang ngồi nhìn đăm đăm vào cửa phòng . Nét lo âu in rõ trên nét mặt còn khá đẹp của bà .

Thiệu Gia chợt nghĩ: "Hay đây là mẹ của Mai Hoa ?"

Anh quay sang:

– Thưa bác ...

Bà Phong giật mình . Nãy giờ mãi lo cho Mai Hoa, bà không chú ý đến người ngồi bên . Bà ngạc nhiên nhìn và nhận ra Thiệu Gia, người trong tấm ảnh . Người đã có 1 mối liên hệ với Mai Hoa và đã gián tiếp đưa Mai Hoa đến tình trạng hiện tại . Bà có vẻ không vui:

– Anh là ...

– Dạ, cháu là Thiệu Gia, 1 người bạn của Mai Hoa . Có phải bác là ...

– Tôi là mẹ nó . Sao anh biết nó ở đây ?

Thiệu Gia chưa kịp trả lời thì cánh cửa phòng cấp cứu mở ra . Cô y tá trực tay cầm 1 tờ giấy, gọi to:

– Ai là thân nhân của cô Mai Hoa ?

Cả Thiệu Gia và bà Phong đều đứng dậy .

Cô y tá lên tiếng:

– Hãy mua ngay cho Mai Hoa các loại thuốc này . Nhà thuốc ở bên kia đường .

Thiệu Gia lo lắng hỏi:

– Tình trạng cô ấy thế nào vậy cô ? Có nguy hiểm lắm không?

– Cũng khá nghiêm trọng . May mà chờ đến đây kịp thời .

Mặt bà Phong tái xanh . Thiệu Gia vội vã đưa bà ngồi xuống băng . Anh cầm lấy toa thuốc, gấp rút đi sang bên kia đường .

Bà Phong nhìn theo, ánh mắt bà dịu đi 1 chút .

Đêm ấy, Thiệu Gia ở lại bệnh viện . Anh đã thuê 1 chiếc ghế bố, kê ở hành lang mời bà Phong nằm nghỉ . Còn anh, anh ngồi ở cửa phòng cấp cứu suốt đêm, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn vào phòng . Hy vọng sẽ thấy Mai Hoa làm 1 cử động nào đó, nhưng Mai Hoa vẫn nằm im như 1 xác chết . Bà Phong cũng không ngủ được vì lo âu . Nhưng có Thiệu Gia bên cạnh, tự nhiên bà cảm thấy yên tâm hơn . Anh tận tình như 1 người thật thân thiết với gia đình .

Bà Phong nghĩ: "Phải chi đó là Hải Minh thì khi tỉnh lại, Mai Hoa con bà sẽ vui biết mấy!"

Đến gần sáng, Mai Hoa đã cử động được chân tay . Thiệu Gia mừng vô hạn . Bà Phong đang thiếp đi vì quá mệt mỏi . Anh xin phép cô y tá được vào phòng . Cô y tá nhận lời .

Anh đến bên Mai Hoa, lấy nước thấm vào đôi môi khô đang mấp máy của cô .

Mai Hoa chép chép miệng, anh đổ cho cô từng muỗng nhỏ nước . 1 lúc, đôi mắt trong xanh của cô gái mở ra . Bắt gặp 1 đôi mắt đầy yêu thương đang nhìn cô trìu mến . Lúc đầu, Mai Hoa nghĩ đó là đôi mắt của Hải Minh, song lúc định thần cô nhận ra Thiệu Gia .

– Anh ... sao anh lại ở đây ? - Cô nhìn chung quanh - Đây là ...

- Đây là bệnh viện .
- Bệnh viện ư ? Tại sao em lại vào đây ?
- Em bị tai nạn . Nhưng không sao, em đã tỉnh rồi, anh mừng quá . Em thấy trong người thế nào ?
- Đầu em nhức quá!
- Em bị thương ở đầu mà . Để anh báo cho bác sĩ cho thuốc em bớt nhức .
- Chỉ có mình anh ở đây sao ?
- Có bác gái, mẹ của em ở đây nữa . Bác gái vừa mới chợp mắt 1 chút .

Yên lặng, nhìn Thiệu Gia 1 lúc, Mai Hoa hỏi:

- Sao anh biết em ở đây ?
- Anh đến nhà dì Liên, tình cờ nghe được câu chuyện em bị tai nạn .
- Anh đến dì Liên để làm gì ?
- Để tìm em .
- Nhưng anh đã hứa là ...
- Ừ, anh đã hứa, nhưng không sao giữ lời được, anh nhớ em quá . Anh cảm thấy rằng cuộc đời anh không thể sống thiếu em .

Chợt nhớ lại bao điều đau khổ vừa xảy ra, Mai Hoa phản ứng đột ngột .

- Không, không ... Anh đừng nói với em chuyện đó . Em không còn xứng đáng với ai hết . Ai biết chuyện rồi cũng khinh bỉ, đuổi xua em hết .

2 giọt nước mắt ứa ra trên khóe mắt Mai Hoa . Thiệu Gia bối rối:

- Em! Em bình tĩnh lại đi .

Cô y tá đến khuyên răn:

- Cô ấy vừa mới tỉnh, anh phải tránh cho cô ấy những xúc động mạnh . Thôi, anh đi ra ngoài kia cho cô ấy nằm nghỉ .

Sáng hôm ấy, biết Mai Hoa đã tỉnh, bà Phong hơi an tâm . Thiệu Gia mua thức ăn sáng cho bà và Mai Hoa . Anh hỏi thăm bác sĩ về tình trạng Mai Hoa hiện tại và mau các loại thuốc cần thiết . Bà Phong can ngăn không được, bà chỉ có thể nhìn anh bằng cái nhìn mỗi lúc lại có cảm tình nhiều hơn . Bà không ngờ rằng Thiệu Gia lại là con người chí tình như thế .

- Bác hãy yên tâm! Bác sĩ cho biết Mai Hoa đã qua cơn nguy kịch - Anh nói - giờ bác ở đây với cô ấy . Cháu xin phép được trở về công ty để giải quyết 1 số công việc .

- Ừ, cháu có việc thì cứ về . Cháu giúp bác như vậy là đã tốt quá rồi . Bác cảm ơn cháu nhiều lắm .
- Ôn nghĩa gì đâu bác . Bác đừng nghĩ như vậy . Hãy coi cháu như 1 người bạn rất thân thiết của Mai Hoa .
- Ồ, thôi cháu về đi . 1 lát thế nào bác trai và Hạ Thu cũng đến .
- Hạ Thu là ...
- Là bạn gái thân thiết của Mai Hoa đó . Con nhỏ tốt lắm cháu ơi, nó lo cho Mai Hoa từng chút 1 .
- Dạ, nếu bác trai và Hạ Thu có vào thì bác cũng nên về nghỉ ngơi . Đêm qua, bác thức cả đêm, chắc bác mệt lắm .

Bà Phong cười:

- Cháu mới thức trắng, chứ bác còn ngủ được vào tiếng đồng hồ . Thôi để bác vào với Mai Hoa 1 lát . Nó đang ngủ, phải không cháu ?

- Dạ .

Thiệu Gia đi rồi . Bà Phong nhìn theo anh hồi lâu, không biết nghĩ sao, bà chép miệng:

- Cái thằng thật lạ ...

Hạ Thu và ông Phong vào, thấy Mai Hoa đã bớt nhiều, cả 2 mừng vui khôn xiết . Theo lời Hạ Thu, ông đưa vợ về nghỉ để Hạ Thu ở lại chăm sóc Mai Hoa . Mai Hoa ngủ được 1 giấc dài . Tỉnh dậy, cô nhìn bạn 1 lúc rồi nói:

- Anh ấy đâu rồi ?

- Anh nào ? Hải Minh hả ? Mà còn hỏi đến ông làm chi ? Ông bỏ mà mấy ngày nay, không thèm đến thăm thì tệ bạc quá . Mà quên phứt ông cho rồi .

- Cũng tại tao . Tao đã đặt anh ấy vào 1 tình thế hết sức đau khổ, trách làm sao được . Chắc là anh ấy sẽ bỏ tao vĩnh viễn .

- Bỏ cũng tốt thôi . Nếu không tao nghĩ mà sống với ta cũng không dễ gì . Ông sẽ nhắc hoài chuyện cũ để bầm mà như tương mỗi khi vợ chồng có chuyện giận hờn .

- Lẽ nào như vậy . Tao tin rằng tại vì quá bất ngờ, nên anh ấy phản ứng đột ngột vậy thôi, chứ anh ấy là người rất tốt .

- Tốt hay xấu chẳng dính dáng gì ở đây . Quan trọng là cái quan niệm của mỗi người về chuyện ấy thôi . "Sự trong sạch về thể xác", nhiều người cho đó là điều kiện tối hậu khi chọn vợ . Tao chắc Hải Minh của mà cũng là loại đó .

Mai Hoa trầm ngâm, cô nhìn ra cửa sổ . Buổi chiều, nắng hắt hiu trên ngọn cây bàng . Chuyện tình bao năm đã vỡ tan . Thế mới biết tình yêu mong manh như hạt nắng, như khói, như sương . Có rồi không, còn rồi mất . Chuyện mình làm tồi tệ đến mức không thể nào tha thứ được . Còn đâu những buổi chiều như chiều nay, 2

đưa ngồi bên nhau dưới giàn thiên lý, tay trong tay và môi trên môi ... Còn đâu những mộng ước đơn sơ mà hạnh phúc . Sẽ không bao giờ có cô dâu mặc áo tím hoa cà . Bao nhiêu thiệp cưới đã in xong không bao giờ gửi đi ...

Anh của em ơi! Nếu có xa nhau, mong anh cũng đừng quá giận hờn, mà hãy thương cho em bạc phận ...

Mai Hoa tự thấy mình không xứng đáng và Hải Minh bỏ cô cũng là đúng, nhưng trong thâm tâm, cô vẫn mong ước được tương phùng .

Cô mong Hải Minh sẽ đến với cô . Cô tưởng tượng ra rằng anh sẽ vào thăm cô với 1 bó hoa hồng thắm trên tay, với né mặt lo âu và cái nhìn chia sẻ . Anh sẽ lại nắm lấy tay cô và 2 người ...

Tiếng Hạ Thu bỗng dưng cắt đứt dòng suy nghĩ của Mai Hoa:

- Tại sao cuốn phim đó lại đến Hải Minh vậy ?
- Thì cũng từ ông Bình .
- Ông Bình có quen với Thiên Quốc à ?
- Chắc là vậy . Có lần tao thấy ông Bình và Thiên Quốc đi chung với nhau, chắc là trong việc áp phe gì đó .

Giọng Hạ Thu tức tối:

- Đúng là 1 bọn đầu giả . Mày đã trả lại số tiền cho Thiên Quốc mà hắn còn giờ trò đê tiện như vậy .
- Chắc là hắn muốn tao phải bị trói buộc vào hắn . Tao sợ lắm và cũng tủi nhục ê chề lắm .

Ngẫm nghĩ 1 lát, cô tiếp, giọng rầu:

- Chắc là khi bình phục, tao sẽ bỏ xứ đi thật xa . Tao còn mặt mũi nào sống ở đây nữa . Bất cứ lúc nào, hình ảnh của tao và Thiên Quốc cũng được trưng bày ...
- Cuốn phim đó, tao đốt rồi . Mà cũng có thể hắn đã sao thành nhiều bản ... Nhưng mà mày đừng lo nghĩ nữa . Mày đang bệnh, hiểu chưa ? Tao và bạn trai của tao sẽ tìm cách trị hắn . Yên lòng đi!

Hạ Thu cho bạn uống thuốc và cho bạn ăn cháo rồi lau rửa tay chân cho bạn . Cô làm việc tận tình chu đáo . Tình bạn của cô sưởi ấm tấm lòng đang đau khổ của Mai Hoa . Xong việc, cô lại ngồi bên bạn, trò chuyện .

Mai Hoa chợt hỏi:

- Anh ấy đâu rồi ?
- Hải Minh hả ? Đã nói mà ...
- Không phải, Thiệu Gia ấy .

Hạ Thu ngạc nhiên:

- Thiệu Gia nào ? Thiệu Gia ở trong chuyện của mày hả ?

– Ủ, anh ấy đấy .

Hạ Thu ngạc nhiên:

– Ủa! Thiệu Gia có đến đây sao ?

Mai Hoa đáp:

– Ủ, anh ấy đã đến đây đêm qua .

Rồi Mai Hoa kể cho Hạ Thu nghe mọi chuyện .

Cô vừa dứt tiếng, 1 người đàn ông cầm 1 bó hoa hồng đi vào phòng ...

Mai Hoa ngỡ như mình đang nằm mơ . Cô định gọi "Hải Minh" . Nhưng sau phút giây xúc động, cô biết mình lầm . Người vừa bước vào là Thiệu Gia . Anh cười thật tươi:

– Chào em!

– Chào anh!

– Em đã đỡ nhiều chưa ?

– Dạ, nhiều rồi anh ạ .

– Anh mừng quá .

Anh đưa bó hoa cho Mai Hoa . Bó hoa đẹp tuyệt vời với những bông hồng nhung rực rỡ chen lẫn màu trắng trinh nguyên của những đóa hồng bạch dịu dàng .

– Em cảm ơn anh .

– Có gì đâu . Em đưa ly, anh cầm vào cho . - Thiệu Gia chỉ chiếc ly to để ở đầu giường - Để em ngấm nó mà thấy ngày bớt dài ... Nằm trên giường bệnh sẽ thấy thời gian trôi đi rất chậm .

Đêm ấy Thiệu Gia ở lại bệnh viện cùng Hạ Thu để chăm sóc cho Mai Hoa . Hạ Thu vốn tính dễ ngủ, nên vừa khuya là cô đã ngủ ngon lành trên tấm ni lông . Thiệu Gia thì ngồi trên chiếc ghế bố kê cạnh giường . Mai Hoa cũng thiếp đi từng lúc . Nhưng cứ mở mắt là cô thấy anh vẫn thức, sẵn sàng để dễ thực hiện mọi yêu cầu của cô .

Sáng hôm sau, Hạ Thu nói với bạn:

– Anh ấy chu đáo và tận tình quá .

Mai Hoa không trả lời . Hạ Thu nói tiếp:

– Tao thấy anh ấy thương mày thiệt đó Mai Hoa . Hay là mày bằng lòng yêu anh ấy cho rồi . Cũng thuận cảnh, dù sao 2 người cũng đã ...

Mai Hoa lắc đầu:

– Không, tao chưa quên được Hải Minh đâu . Dù anh ấy có phũ phàng với tao, tao cũng mong ngày anh hết giận .

Hạ Thu tặc lưỡi:

– Nữa, lại Hải Minh . Mà mày không thấy rằng anh ta làm như vậy là đã chà đạp lên trái tim của mày sao ?

– Thì tao cũng đáng bị chà đạp .

– Mày cứ lặp lại cái điệp khúc muôn thuở đó . Tao hỏi mày như vậy làm sao có hạnh phúc ? Sống chung với nhau, anh ta sẽ mặc tình hành hạ mày, mà cả 2 người đều cho rằng mày đáng bị như vậy . Cuộc sống sẽ là địa ngục . Tao xem tình hình thì tao chắc rằng Hải Minh sẽ chẳng cưới mày đâu ... Anh ta có những quan niệm hết sức cổ lỗ sĩ .

Mai Hoa vẫn cương quyết:

– Dù vậy, tao sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình nếu anh ấy chưa nguôi đau khổ .

– Ủ, để tao xem anh ta đau khổ được bao lâu . Thôi, mày nằm yên đi, tao sẽ đọc cho mày nghe cuốn truyện mới xuất bản này hay lắm . Truyện "Người đàn ông gieo gió" . Mày thấy cái tựa hấp dẫn chưa ?

– Ủ, mày đọc đi .

Và cứ như thế, ngày qua ngày trôi đi, Mai Hoa đã nằm viện được 10 ngày . Hạ Thu và Thiệu Gia thay phiên nhau túc trực .

Mai Hoa vẫn ngóng đợi Hải Minh . Đôi mắt cô đăm đăm nhìn ra công . Xôn xao, xúc động khi thấy bóng dáng ai giống Hải Minh . Và sau đó lại xót xa ray rứt khi thấy mình đã vui mừng quá sớm .

Hải Minh đang làm gì ? Hải Minh đang lang thang khắp nơi: Bờ sông quanh hiu, vườn cây hoang vắng, cánh đồng vắng vẻ mênh mông . Anh mang giá vẽ đi mà không vẽ được cảnh nào, nét bút bồi hồi bán loạn . Anh đau khổ nhưng anh nhất quyết sẽ quên Mai Hoa . Đối với anh, Mai Hoa đã chết . Trong vòng tay không phải 1 mà 2 . Và có thể còn nhiều nữa, những người đàn ông . Mai Hoa đã như 1 đóa hoa tàn rữa, có còn gì dành để cho anh . Bờ môi mà anh hằng ve vuốt nâng niu đã bị người ta hôn, người ta cắn, cũng là những vết răng cắn vào trái tim anh . Nó đau buốt và vỡ tung hàng trăm mảnh .

Có 1 buổi chiều, Hải Minh uống rượu thật say . Anh không về nổi đến nhà, anh nằm gục bên vệ cỏ . Khi anh tỉnh lại, 1 bàn tay đang nhúng chiếc khăn thơm vào nước mát lau mặt, lau trán cho anh .

Và trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh cứ tưởng đó là Mai Hoa . Nhưng khi cô gái đỡ anh ngồi dậy, anh mới nhận ra đó chính là Hoài Trâm - cô gái thỉnh thoảng vẫn ngồi làm mẫu cho anh vẽ .

Ngạc nhiên, Hải Minh khẽ hỏi:

– Sao em lại ở đây ?

Hải Minh hỏi thế vì anh còn ngỡ ngành đây là nhà mình . Hoài Trâm cười nhẹ bảo:

– Anh biết đây là đâu không ?

Nhìn xung quanh, Hải Minh mới biết mình đang ở bên vệ cỏ ngoài đường . Anh định nói 1 điều gì đó, nhưng Hoài Trâm đã lên tiếng trước:

– Hải Minh! Em biết vì sao anh trở nên như vậy . Anh không cần giải thích tại sao đâu . Em hiểu anh, em biết anh đang rất đau khổ và buồn lòng ... Nhưng từ nay, em sẽ tình nguyện ở bên anh, chăm sóc cho anh . Em nhất định không để cho anh phải đau khổ như thế này nữa . Anh hãy tin em, em sẽ mang lại hạnh phúc cho anh, Hải Minh .

Hoài Trâm không hề giấu giếm tình cảm của mình với Hải Minh trong lúc này . Cô đã yêu Hải Minh từ lâu, nhưng chưa bao giờ cô dám thổ lộ cùng anh tình cảm của mình . Vì yêu anh nên cô mới xin phép ba mẹ mời anh về chân dung gia đình, rồi xin phép để được ngồi làm mẫu . Nhưng biết Hải Minh đã có Mai Hoa, Hoài Trâm đã chôn chặt mối tình cảm lạnh . Bây giờ có lẽ Mai Hoa và Hải Minh giận nhau . Hoài Trâm tự hỏi và nhen nhúm trong lòng 1 tia hy vọng ...

Hải Minh đứng dậy:

– Anh cảm ơn em chăm sóc, nếu không, có lẽ anh còn nằm giữa trời ... Bây giờ, anh về . Hẹn hôm nào khác sẽ đến thăm em . À! Mà sao em gặp anh ở đây ?

– Em đi ngang qua, thấy ai nằm giống anh bèn dừng xe lại xem, không ngờ đó là anh ...

– Em chắc coi thường anh lắm ?

Hoài Trâm vội khoát tay:

– Không đâu anh Minh . Em biết anh đang buồn nên anh mới mượn men rượu giải sầu ... Anh đừng có những suy nghĩ như vậy . Em chưa bao giờ coi thường anh và cũng chẳng bao giờ như thế . Em ... em rất ...

Hoài Trâm định nói lời yêu anh chân tình, nhưng rồi cô vẫn chưa dám thổ lộ ra . Cô nhìn anh bằng ánh mắt chan chứa yêu thương và thật lâu, cô tiếp:

– Anh để em đưa anh về nhé .

Hải Minh lắc đầu:

– Em về đi, anh về 1 mình được rồi . Anh đang rất tỉnh táo .

– Nhưng em vẫn chưa yên tâm . Em đưa anh về nhé . Anh lên xe đi .

Hải Minh sau 1 lúc do dự cũng đồng ý để Hoài Trâm đưa anh về . Đến nhà Hải Minh, anh mời cô vào uống nước nhưng cô từ chối .

Hải Minh không ép . Anh để Hoài Trâm quay về . Trước khi rời khỏi nhà Hải Minh, Hoài Trâm nói nhỏ:

– Chiều mai, nếu anh có rảnh, anh đến để em giới thiệu anh với gia đình của em . Và sau đó ba mẹ em sẽ giới thiệu anh với gia đình của các bà bạn . Nhiều người cũng muốn về chân dung đó . Luôn tiện anh ăn cơm tối với gia đình em . Nhớ nha anh!

Hải Minh nhìn Hoài Trâm lần nữa rồi lẳng lặng gặt đầu . Sự chán nản, bức bối trong anh vơi đi 1 nửa . (138)

oOo

Chiều nay, trong khi Mai Hoa ngồi trên giường bệnh, vẫn mãi mắt trông ngóng Hải Minh thì ở nhà Hoài Trâm, bàn tiệc thịnh soạn đã được dọn lên . Mọi người cười nói rôm rả:

- Hải Minh là 1 họa sĩ tài ba, nét bút của anh ấy thật thần tình - 1 người nói .
- Anh ấy vẽ cho bà chủ nhà và cô con gái những bức chân dung quá đẹp - Người khác chen vào .
- Gia đình tôi thế nào cũng rước anh ấy về vẽ cho mọi người - Ông bụng to đang cầm ly bia quyết định .
- Tôi cũng vậy . - Bà mặc áo nhung đỏ hưởng ứng .

Ba mẹ Hoài Trâm nhìn Hải Minh đầy thiện cảm . Nghe mọi người trầm trồ các bức chân dung do Hải Minh vẽ, ông bà càng khâm phục anh hơn và trong họ đã hình thành 1 ý muốn: Hải Minh trở thành người của gia đình họ .

Họ là 1 gia đình mới nổi, nguồn gốc dốt nát tạo ra 1 mặc cảm khiến cho họ quyết định bằng mọi giá phải có được 1 người thuộc giới trí thức, nghệ thuật ở trong gia đình . Họ chọn Hải Minh .

Tiệc tan, mọi người ra về . Mẹ Hoài Trâm đến gần Hải Minh hỏi:

- Ba mẹ cháu mất hết rồi, phải không cháu ?
- Dạ .
- Hiện tại cháu ở với ai ?
- Dạ, cháu thuê nhà trọ, ở có 1 mình .

Bà thoáng vẻ mừng rỡ:

- Vậy à! Bác nói cháu nghe, nhà bác rộng rãi, lại ít người . Thôi, cháu dọn về đây ở cho ấm nhà, bác thương cháu như con, cháu đừng ngại . Bác dành căn phòng rộng ở hiên trái cho cháu bày xưởng vẽ . Cháu có đồng ý không ?
- Dạ, bác thương cháu thì cháu rất cảm ơn, nhưng cháu ngại phiền bác lắm .
- Phiền cái nỗi gì ? Bác không có con trai, có cháu ở trong nhà cũng an ủi được vài phần . Ngày mai, bác sẽ cho người phụ dọn nhà với cháu nha . Đừng từ chối, bác buồn .

Hải Minh im lặng . Phải từ biệt ngôi nhà mà anh đã sống bao năm, đã chắt chứa biết bao kỷ niệm, anh nuôi tiếc nhiều . Nhưng ở đó, ra vào anh sẽ gặp cô ấy; vết thương cũ sẽ mãi không lành . Không, anh đang muốn quên cô . Đây là 1 lời đề nghị đúng lúc .

Hải Minh sau 1 hồi lặng im suy nghĩ, cuối cùng anh cũng gặt đầu:

- Dạ, cháu xin vâng lời bác .

Bà mẹ của Hoài Trâm tươi nét mặt . Bà liền gọi chồng:

– Minh ơi! Cháu Hải Minh nó chịu về ở với mình rồi .

Ông cũng tươi rói như mặt trời:

– Vậy hả! Như thế thật là hay . Chùng nào cháu đến ?

– Ngày mai . - Bà vợ đáp thay Hải Minh .

– Vậy thì hoan hô . Phải uống 1 ly mừng . Phải uống 1 ly, bà nhé!

"Minh có gì mà ông ấy đón tiếp mừng rỡ như vậy ? Ông ấy thật là trẻ con" - Hải Minh thầm nghĩ .

Hoài Trâm đến bên anh . Cô tươi thắm như 1 đóa hoa vừa hé nụ trong sương sớm . Cô không nói nhưng nhìn anh, cái nhìn chứa vạn lời . Hải Minh giật mình: "Chẳng lẽ cô ấy yêu mình sao ?".

Hải Minh ra về, lòng anh ray rứt, phân vân . Đến ở nhà Hoài Trâm, tức là anh sẽ xa rời Mai Hoa vĩnh viễn . Trong giây phút này, những kỷ niệm đầm thắm của 2 người chợt trở về khuấy động trái tim anh . Chân anh bước mà trái tim anh bất định . Khi anh giật mình nhìn lên, anh thấy mình đang đứng trước cổng bệnh viện . Vậy là anh đã đến đây . Mấy hôm nay, nghe hàng xóm bàn tán tin Mai Hoa bị tai nạn, anh biết . Nhưng sự giận hờn đang bùng cháy trong anh, anh chưa đến thăm cô .

Bây giờ sự thúc đẩy vô hình nào đó đã đưa bước chân anh tới đây . Có phải là những gì đẹp đẽ đã có giữa 2 người ?

Hải Minh đứng ngẩn ngừ trước cổng 1 lúc, nửa muốn quay về, nửa muốn vào nhìn thấy Mai Hoa . Cuối cùng những kỷ niệm xưa đã thắng anh . Anh bước chân qua cổng bệnh viện, dò danh sách bệnh viện ở khoa ngoại, rồi đi vào phòng số 14 .

Mai Hoa đang nằm trên giường, Thiệu Gia ngồi trên ghế xếp kê bên cạnh . Anh đang đọc cho Mai Hoa nghe cuốn tiểu thuyết mới mà Hạ Thu đã đọc nửa chùng, câu chuyện đang hồi gây cảm .

Mai Hoa thả hồn vào câu chuyện, không hay rằng Hải Minh đã đến . Anh đứng lại bên cửa sổ, nhìn cảnh trong phòng, nhìn gương mặt của người đàn ông đang đọc truyện ... Anh lảo đảo như con chim bị trúng tên, khi nhận ra đây chính là người đàn ông đã chụp chung với Mai Hoa trong ảnh . Người đàn ông này đã ... Thế sao anh ta lại có mặt ở đây ? Như vậy là 2 người vẫn thường xuyên liên lạc với nhau . Mai Hoa đã lừa dối anh thật sự . Anh lấy khăn tay ra lau mắt . Vì anh chưa tin, cứ tưởng mình nhìn lầm . Không, đây là sự thật . 1 sự thật phũ phàng .

Anh muốn bước vào gặp mặt 2 người để vạch trần sự giả dối của Mai Hoa . Anh muốn đập vào cái bộ mặt yêu kiều kia, cái bộ mặt mà anh vẫn tưởng là nó ngây thơ trong trắng, nhưng anh tự kềm mình lại . Chuyện ấy có ích gì . Những tấm ảnh nọ, cuốn phim kia đã rất đủ để anh hiểu biết về Mai Hoa . Lòng khinh bỉ trong anh đã đầy tràn . Anh quay bước ra về, lòng nhẹ như cất đi được 1 gánh nặng . Anh đã có đủ lý do để tin rằng mình đoạn tuyệt với Mai Hoa là đúng . Chiếc khăn tay anh để quên trên bệ cửa sổ, phát phơ, phát phơ như vẫy tay chào: Vĩnh biệt! Vĩnh biệt!

Sáng hôm sau, Mai Hoa thức dậy sớm . Thiệu Gia cũng dậy . Anh đang lau dọn các thứ trên chiếc tủ để ở đầu giường và sửa soạn đi mua thức ăn sáng cho cô .

Mai Hoa bước ra hành lang . Cô muốn hít thở bầu không khí trong lành bên ngoài căn phòng của bệnh viện trong 1 buổi sớm mai . Hôm nay cô được xuất viện . 1 lát Hạ Thu sẽ vào đón cô . Đêm qua, Hạ Thu phải về nhà vì mẹ cô bị cảm . Lần đầu tiên Thiệu Gia ở bệnh viện suốt đêm 1 mình với Mai Hoa, nhưng mọi chuyện vẫn bình thường . Anh vẫn săn sóc cô tận tình như săn sóc 1 người em gái . Anh không thích đá động gì đến chuyện đã qua, cũng như chuyện bây giờ, không nói gì đến tình yêu . Anh chỉ lo cho cô chu đáo tất cả những gì cần thiết . Nhân cách đó của anh đã làm Mai Hoa rất cảm phục .

Mai Hoa vừa suy nghĩ, vừa bước chậm chậm . Cô làm vài động tác thể dục và cúi nhìn xuống chân . Chiếc khăn tay ai đó đã đánh rơi . Nhìn kỹ lại cô nhận ra đó là chiếc khăn của mình . Chiếc khăn do chính tay cô thêu và tặng cho Hải Minh . Thế sao nó lại nằm ở đây ? Từ bao giờ ? Cô nhớ là hồi chiều cô với Hạ Thu ngồi ở đây, không hề thấy nó . Vậy là đêm qua Hải Minh đã đến . Nhưng sao anh không vào với cô ? Vì anh đã trông thấy Thiệu Gia ư ? Nhưng cô và Thiệu Gia có làm điều gì không phải đâu . Anh ấy không vào tức là cô mất anh ấy vĩnh viễn, phải không ?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong tâm trí Mai Hoa . Cô cúi lượm chiếc khăn đến ngồi trên ghế đá . Những kỷ niệm, những ước mơ xưa bây giờ cô còn giữ lại được gì trong bàn tay nhỏ bé của mình .

Nước mắt từ từ dâng tràn trong đôi mắt biếc . Cảnh vật trước mặt cô nhạt nhòa như trong 1 cơn mưa .

– Vào ăn sáng đi em! - Thiệu Gia gọi .

Mai Hoa vẫn ngồi im . Thiệu Gia lấy làm lạ, đến gần và nhìn vào gương mặt âu sầu của cô . Anh hỏi nhẹ nhàng:

– Chuyện gì vậy em ? Đầu em lại đau hả ?

– Không .

Thiệu Gia lại gần, nâng mặt Mai Hoa lên:

– Thế tại sao nào ?

Bỗng nhiên Mai Hoa gục đầu vào tay anh khóc như mưa gió . Thiệu Gia nhẹ dìu cô đi ra ngoài sân, tránh những đôi mắt tò mò của các bệnh nhân khác .

– Chuyện gì vậy ? Em bình tĩnh đi . Em đang đau mà xúc động như vậy, không tốt đâu .

2 người ngồi trên chiếc ghế đá dưới bóng cây bàng . Thiệu Gia ngồi yên, tay vỗ vỗ nhẹ vào cánh tay Mai Hoa . Mai Hoa kể hết cho anh nghe mọi việc đã xảy ra với cô, từ buổi chia tay với anh . Thiệu Gia xót xa như kim châm, muối xát:

– Anh không ngờ anh đã làm cho em gặp nhiều điều đau khổ đến thế . Anh xin lỗi em, ngàn lần xin lỗi em .

– Anh có lỗi gì đâu, tất cả tại em . Chính em đã quyết định việc làm của mình . Em không trách ai đâu . Nhưng mà phải chia tay với Hải Minh, em đau khổ quá . Chúng em đã in thiệp cưới rồi, vậy mà ...

– Em đã kể cho Hải Minh nghe tất cả rồi, phải không ?

– Không, em chưa dám kể thì những bức ảnh được gửi đến . Anh ấy giận em, Hạ Thu đến khuyên giải, anh ấy vừa định làm lạnh thì đến lượt cuốn phim ... Em tủi nhục quá, làm sao em sống được đây anh ?

– Tên Thiên Quốc này đê tiện thật . Nhưng em đừng có nghĩ quẩn, anh sẽ giải quyết chuyện này cho .

Mai Hoa ngạc nhiên:

– Anh biết Thiên Quốc à ?

– Biết . Hắn là 1 trong những khách hàng có giao dịch với anh . Hiện tại công việc làm ăn của hắn tùy thuộc vào công ty của anh . Nếu hắn còn giữ trò, anh sẽ có cách trừng trị .

Anh nhìn Mai Hoa đầy thông cảm:

– Em không nên nghĩ đến việc đó nữa, cũng đừng đeo cái mặt cảm đó suốt đời . Hãy tự tin lên! Em vẫn là người thiếu nữ đáng được quý trọng ...

– Ai mà còn có thể quý trọng em được nữa anh ? - Mai Hoa rưng rưng - Ngay cả Hải Minh, người em yêu suốt bao năm, mà cũng ...

Thiệu Gia nhìn cô ý nhị:

– Thế còn anh thì sao ? Em không kể đến anh à ?

Mai Hoa nhìn lại anh, không nói gì cả . Hạ Thu đã vào đến, chuyện 2 người dừng lại ở đây .

Sau khi làm xong thủ tục, anh lái xe đưa 2 cô gái về nhà ...

oOo

Ngày tháng vô tình trôi đi . Đã 3 tháng qua, Mai Hoa vẫn thần thờ như bóng . Vết thương thể xác đã lành, nhưng vết thương trong tâm hồn cô còn rỉ máu . Hải Minh vẫn tránh mặt cô . Anh không đến và đã dọn nhà đi nơi khác .

Mai Hoa không trách anh, song cô cứ nghe mình hụt hẫng . May mà có Hạ Thu và Thiệu Gia lui tới trò chuyện hỏi han . Những giờ phút có người hiểu mình ở kề bên, cô vui lên 1 chút . Rồi lại buồn, lại vẫn vương suy nghĩ .

Thiệu Gia rất tinh tế . Anh đến và chăm lo gia đình như 1 người anh trai của cô . Ông Phong lúc đầu lạnh nhạt vì nghĩ rằng anh là người gián tiếp làm tiêu tan hạnh phúc của Mai Hoa . Nhưng dần dần, thái độ đúng mực và chân tình của Thiệu Gia đã thắng .

Chiều nay, Mai Hoa ngồi dưới giàn hoa thiên lý, nhìn mây trắng bay ngang bầu trời mà nhớ Hải Minh . Tình ơi! Sao mi nhẹ như mây kia, hớp đó rồi tan . Hải Minh ơi! Con gió đời đã cuốn em và anh bay đi mỗi đứa 1 góc trời . Đã xóa sạch trong anh bao ngày yêu dấu cũ . Em không trách anh . Em chỉ trách mình . Đáng lẽ em phải biết rằng 1 người thiếu nữ khi đã đánh mất chính mình, thì cũng sẽ mất đi niềm hạnh phúc của tình yêu trong trắng . Không 1 lý do nào biện hộ được cho việc làm đó của mình phải không anh ?

Sự nhớ nhức 1 khi đã đeo bám vào thân thì biết bao giờ gột rửa cho phai nhạt . Những vết tích tủi nhục in lên thân xác bao nhiêu thì cũng để lại dấu tích trong tâm hồn bấy nhiêu . Con đường đoạn trường ấy, cô

"Kiều" đã đi qua rồi không trở lại được . Em nào có khác gì ? Có nhíp cầu nào đưa em về lại bến bờ xưa, có anh và còn anh bên cạnh, Hải Minh ơi ...

Bà Phong đến bên con gái, nhìn cô thật lâu mà Mai Hoa vẫn không hay biết . Bà dịu dàng hỏi:

– Con đang suy nghĩ gì vậy ?

Mai Hoa giật mình, quay sang:

– Con nghĩ đến 1 điều . Tất cả trên đời đều phù du quá, phải không mẹ ?

– Ừ, tất cả đều phù du, nên không có cái buồn nào không trôi qua đâu con ạ . Sao Hạ Thu dạo này ít lại chơi vậy con ?

– Nó bận mẹ à . Nó đã đi nhận công tác rồi .

– Con nhỏ giỏi thiệt .

– Còn con dở quá, phải không mẹ ? Có kỳ thi tốt nghiệp mà cũng để trượt .

– Không, con của mẹ rất giỏi, chỉ tại con phải lo cho mẹ thôi . Đừng buồn nữa con, sang năm thi lại con sẽ đậu thôi, lo gì .

Mai Hoa nhấp nháy môi, cô muốn nói "Làm sao con có thể học lại mà thi khi đòi con ...". Nhưng cô không thốt nên lời, vì cô biết rằng những lời ấy sẽ là những vết dao chém vào trái tim mẹ .

Không biết tâm trạng ấy của con, bà hỏi tiếp:

– Thiệu Gia đi Đà Lạt về chưa con ?

– Há! Sao mẹ biết anh ấy đi Đà Lạt ? Anh ấy chưa về, mẹ à .

– Chính mẹ kêu nó đi, làm sao mẹ không biết .

Mai Hoa ngạc nhiên:

– Mẹ kêu anh ấy đi để làm gì ?

– Để tìm kiếm chị con .

Mai Hoa càng ngạc nhiên hơn:

– Chị Lan Nhi ấy à ? Làm sao anh biết chị ấy ?

Bà Phong ngồi gần bên con gái kể:

– Mẹ chưa nói cho con hay . Hôm nọ con đi chợ . Thiệu Gia đến chơi . Mẹ có hỏi về cô Mai Lan gì mà con kể cho mẹ nghe lần đó . Mẹ hỏi Thiệu Gia quen với Mai Lan mà có để ý thấy cô ấy có 1 vết son nào ở cánh tay không ? Thiệu Gia đáp là có . Mẹ nghi chặc 2 người là 1 thôi con ơi! Lan Nhi hay Mai Lan gì cũng là nó thôi . Đứa con gái có vết son ở tay mà mẹ đã để thất lạc . Thiệu Gia còn nói Mai Lan có nhiều nét rất giống

con . Vậy là đúng rồi, mẹ biểu nó trở lên Đà Lạt tìm lại thử coi, dù nó nói nó đã tìm kiếm 3 năm nay vẫn không gặp lại . Tội nghiệp cho thằng nhỏ! Công việc nó, mẹ biết rất nhiều, vậy mà chiều ý mẹ nó cũng đi .

– Mẹ có nói với anh chuyện của gia đình mình không ?

– Có, mẹ nói hết . Lúc đầu mẹ cũng không định nói, song về quan tâm của nó, làm mẹ ngon trớn kể hết tron . Mẹ vái trời cho nó tìm được chị con về đây, mẹ sẽ ăn chay 1 tháng . Ủa! Mọi việc nó đều nói với con mà việc này nó không có nói sao ?

– Dạ không .

– Chắc là nó không muốn cho con ngạc nhiên, vui thích khi nó mang Mai Lan về đây . 2 chị em được ở gần nhau, mẹ có chết cũng không còn lo lắng gì hết .

– Chắc là như vậy . Con cũng nôn quá . Nếu kỳ này anh về báo tin là đã tìm được thì vui quá mẹ há!

Mai Hoa ngần ngại 1 lát rồi hỏi:

– Mẹ có nói cho ba biết chưa ? Ba nghĩ sao về chuyện này hở mẹ ?

– Mẹ có nói . Ít người được như ba con lắm . Ba con nói rằng ba sẽ rất mừng nếu mẹ tìm được Lan Nhi . Thấy con có 1 mình, rồi thấy mẹ cứ rầu buồn vì thương nhớ, ba con cũng khổ tâm . Chính ba con cũng dặn dò Thiệu Gia cố gắng tìm chị con nữa đó .

– Ba tốt quá hả mẹ ?

– Ủ, mẹ có phúc lắm mới gặp ba con . Nhờ vậy mà mẹ mới yêu ba con được .

Mai Hoa nhìn đồng hồ . Cô đứng dậy:

– Thôi, mẹ ngồi đây nghỉ nha mẹ . Con ra phụ dọn hàng với ba .

– Ủ .

Mai Hoa vào nhà chải sơ mái tóc rồi đi . Con đường chiều rợp bóng . Hoa sứ vườn nhà ai thoang thoảng hương đưa . Con đường kỷ niệm đầy dấu ấn 2 người từng chiều, từng sáng, giờ thì chỉ 1 mình cô . Anh đang sánh bước cùng ai chiều nay, hả Hải Minh ? Hải Minh ơi ... Hải Minh ơi ...

– Mai Hoa!

Có tiếng ai gọi, Hải Minh kia rồi . Mai Hoa cứ tưởng như mình nằm mơ . Anh đứng dưới tàn vú sữa, bóng chiều che khuất nét mặt anh . Mai Hoa chạy đến và ngã vào lòng anh như 1 phản xạ . Nhưng anh không ôm cô như bao buổi chiều xưa anh đã làm, mà đẩy nhẹ cô ra và diu cô đứng dậy . Mai Hoa ngỡ ngàng, chột hiệu, cô bối rối:

– À ... anh! Anh đi ...

– Anh định đến nhà Mai Hoa đây .

2 tiếng "Mai Hoa" trong câu nói của Hải Minh thay cho tiếng "em" thân thuộc, đã thức tỉnh cô gái . Cô đã nhận ra sự xa cách của 2 người:

– Để làm gì vậy anh ?

– Để mời Mai Hoa đến dự lễ cưới .

Giọng Mai Hoa run rẩy:

– Của anh ?

– Ừ .

– Với ai vậy anh ?

– Với Hoài Trâm . Mai Hoa! Cho anh gọi ...

Vừa nói, Hải Minh vừa đưa cho v 1 gói nhỏ, bên trên là chiếc phong bì, anh giải thích:

– Đây là thiệp cưới của anh, mời Mai Hoa tuần sau đến dự tiệc . Còn đây là tất cả những kỷ vật, thư từ Mai Hoa đã gửi cho anh, anh xin gửi lại Mai Hoa .

Mai Hoa cười cay đắng:

– Em xin chúc mừng anh! Em nhận chiếc thiệp cưới, còn thư từ thì thôi . Em đã cho đi, nếu anh không nhận thì tình em cũng đã mất rồi . Anh tùy nghi sử dụng . Có thể xé, có thể đốt, hay anh làm gì cũng được . Đối với em, điều đó không quan trọng, anh đừng bận tâm .

Hải Minh ngượng nghịu đưa chiếc phong bì cho Mai Hoa, rồi đề nghị:

– Anh không muốn giữ những thứ này, chuyện đã qua là kết thúc . Em không nhận lại thì anh xin phép em ...

Anh rút ra chiếc hộp quẹt, bật lửa . Ngọn lửa leo lét cháy . Anh mở trong gói thư lấy 1 lá châm vào, ngọn lửa cháy bùng lên, soi sáng gương mặt của 2 người .

Mai Hoa đứng yên như bức tượng rêu phong, nhìn làn khói bay trong chiều tím, mặt niêm về ngày tháng đã qua . Bao nhiêu thương nhớ, bao nhiêu áp yêu, bao nhiêu mộng đẹp, giờ chỉ còn là làn khói mỏng manh tồn tại chỉ 1 giây phút nữa thôi, rồi tan loãng vào bóng tối . Có còn gì đâu, có còn gì đâu ...

Hải Minh đốt xong chồng thư và quyển nhật ký . Anh có vẻ hơi đăm chiêu, nhưng rồi dứt khoát:

– Thôi, giữa chúng ta như thế là xong . Anh về Mai Hoa nhé! Chúc Mai Hoa gặp những điều tốt đẹp .

Lạnh lùng, Hải Minh quay bước đi . Mai Hoa vẫn như bức tượng, đôi mắt không nhìn đăm đăm vào chốn xa xăm . Khi Hải Minh đã khuất sau lối rẽ, bức tượng kia như bị đốn chân, từ từ khụy xuống gốc cây vú sữa, úp mặt vào thân cây, cô nghe dòng nước mắt chảy ngược vào trái tim tan vỡ của mình .

Hồi lâu, cô cúi nhặt chiếc phong bì bị rơi trên đất, mở xem và nhớ lại chiếc thiệp cưới của mình . Bây giờ chỗ đó là cái tên kiêu sa: "Tôn Nữ Hoài Trâm" ngự trị . Vật đổi sao dời không mấy chốc .

– Em làm gì ở đây ? - Tiếng Thiệu Gia đưa Mai Hoa về thực tại .

– Em ... em ... Anh mới về à ?

Thiệu Gia nhìn chiếc thiệp, anh đã hiểu:

– Thiệp cưới của Hải Minh, phải không ?

Mai Hoa lẳng lặng gật đầu . Thiệu Gia kéo tay cô lảng chuyện:

– Thôi, mình đi ra dọn hàng phụ bác đi em . Bác đang chờ em đó . Anh định vào nhà kêu em ra thì gặp em ở đây . Em đưa tấm thiệp, anh cất cho .

Anh nhẹ nhàng lấy chiếc phong bì để vào ngực áo . Anh không muốn cho Mai Hoa nhìn nó mà khổ đau thêm .

– Anh có mua cho em mấy món quà hay lắm . Anh hy vọng nó sẽ giúp ích cho em . Em đoán thử xem có đúng không nè .

Mai Hoa lắc lắc mái tóc:

– Em chịu, không đoán được đâu .

– Không đoán được thì mau theo anh ra đây .

Đến gian hàng, Thiệu Gia lấy từ trong chiếc túi xách bám bụi đường của mình ra 1 chiếc hộp nhỏ vuông vắn .

Mai Hoa khẽ hỏi:

– Cái gì vậy anh ?

– 1 chiếc máy cassette loại bỏ túi đó .

– Anh mua cho em à ?

– Ừ, để em học thêm tiếng Anh . Đây là các băng theo chương Streamline .

Mai Hoa vương nét buồn:

– Em còn học làm gì nữa anh . Đời em kể như đã bỏ đi rồi ...

Thiệu Gia cắt ngang 1 cách dứt khoát:

– Em đừng có nói bậy bạ nữa . Cuộc đời còn rất dài, ngã xuống thì đứng dậy . Quá khứ nào cũng xanh rêu . Em còn có cả 1 tương lai trước mặt, đừng để nỗi buồn chán gặm nhấm mòn mỏi tâm hồn của mình, làm héo nửa cuộc sống của mình . Em phải nghe anh . Cứ bắt đầu học đi, rồi công việc sẽ lôi cuốn em . Nghe anh, em nhé!

Nổi xúc động trong cô dâng tràn . Anh ấy quan tâm đến cô như thế sao ? Cô cúi đầu, nói dụi dụi:

– Em sẽ nghe lời anh . Sẽ cố gắng ...

– Ừ . Còn đây là bó hoa bất tử, anh tặng em . Mong rằng tình cảm giữa 2 ta sẽ bất tử theo năm tháng . Mong rằng sẽ còn mãi bao điều tốt đẹp trên đời .

Đóa hoa bất tử màu tím tím, không hương nhưng Mai Hoa vẫn nghe phảng phất mùi thơm thoang thoảng . Mùi hương thầm kín của lòng cảm mến chân thành .

Ông Phong cũng vui khi nhận món quà của Thiệu Gia biểu ông: 1 bộ bình tách bằng gỗ hồng tâm mà ông rất thích . 3 người thu dọn hàng hóa . Thiệu Gia làm rất nhanh và gọn . Ông Phong rất vừa ý .

3 người về đến nhà . Bà Phong đang chờ chồng và con bên mâm cơm bốc khói . Thấy Thiệu Gia, bà mừng rỡ:

– A, cháu đã về! Có ...

Bà định hỏi tiếp nhưng nổi xúc động làm bà nghẹn lời . Bà hỏi hộp quá . Biết ý, Thiệu Gia đáp ngay:

– Dạ, có . Cháu có 1 tin vui cho bác .

Bà Phong reo lên:

– Thật hả cháu ? Cháu nói cho bác nghe, lạ lên .

– Dạ, nghe theo lời bác, con tìm lại chỗ hồi trước bác gởi Lan Nhi . Bà vú mà bác tưởng đã chết rồi vẫn còn sống .

– Vẫn còn sống à ? Vậy thì lúc bác tìm, bà ấy đi đâu ?

– Bà ấy nói là mấy năm loạn lạc, bà ấy đi phương khác làm ăn, nay mới trở về quê cũ .

– Bà vú biết tin tức Lan Nhi không cháu ?

– Dạ biết .

Bà Phong ôm chầm lấy Thiệu Gia . Mai Hoa cũng vui mừng nắm chặt tay anh . Ông Phong nhìn cảnh ấy mỉm cười . 2 mẹ con bà Phong hỏi liên tục:

– Nó ở đâu rồi cháu ? Cháu có gặp nó chưa ? Nó nói gì vậy ? Cháu kể nhanh cho bác nghe coi .

– Chị Lan Nhi ở đâu vậy anh ? Anh có mang chị ấy về không ?

Thiệu Gia tươi cười kể tiếp:

– Cháu chưa gặp Lan Nhi . Bà vú cho biết rằng: sau khi bị mất tin tức với bác, bà không nuôi nổi Lan Nhi nên đã gởi cô ấy vào 1 viện mồ côi . Bà cũng thường tới lui thăm viếng . Cô ấy học và làm thợ may được mấy năm thì tình nguyện phục vụ ở 1 đơn vị thanh niên xung phong, đang xây dựng vùng kinh tế mới ở đâu miệt Cà mau . Cháu về đây cho bác hay tin rồi sẽ đi tìm tiếp .

Mai Hoa chợt hỏi:

– Mà chị Lan Nhi có phải là chị Mai Lan không anh ?

– Anh cũng đâu có biết, để gặp xem sao . Theo lời bà vú mợ tả thì anh nghĩ chắc là phải . Lan Nhi có 1 thời gian đi may ở Đà Lạt . Mà Mai Lan, khi anh gặp cô ấy, cô ấy cũng đang là công nhân của 1 hợp tác xã may mặc .

Mai Hoa nói tiếp, không biết cô buồn hay vui mà giọng nói trầm hẳn đi:

– Thế là anh sẽ gặp lại người xưa .

Thiệu Gia nhìn cô, không nói gì thêm nữa . Hình như anh đang suy nghĩ điều gì . Mọi người quây quần bên mâm cơm . Bà Phong cười nói luôn miệng . Ông Phong thấy vợ mình bỗng nhiên trẻ lại . Niềm vui của người mẹ vừa tìm được đứa con thất lạc đã đem trả cho bà sức sống mùa xuân .

Đêm ấy, mọi người đã ngủ say, Mai Hoa vẫn còn thao thức . Cô soạn lại 1 lần nữa những kỷ vật tình yêu của mình . Cô xếp tất cả vào 1 chiếc hộp rồi buộc chặt nó lại, cất vào góc tủ . Nó sẽ nằm yên đó mãi mãi . Rồi cô gom những tấm thiệp cưới của cô với Hải Minh, cái đã viết thiệp mời, cái chưa viết ôm ra sân . Cô ngồi 1 mình dưới giàn thiên lý . Ngọn nến trắng tỏa ánh sáng chập chờn . Tự tay cô đốt từng chiếc thiệp . 1 ngọn lửa bùng lên, cô lại nhớ đến 1 kỷ niệm của 2 người . Cứ như thế, cô ôn lại tất cả, như 1 cuốn phim quay chậm .

Khi tấm thiệp cuối cùng cháy hết thì cuốn phim tình yêu cũng đến hồi kết thúc đắng cay . 1 chuyện phim buồn . Nhân vật chính bỏ đi lấy vợ . Cô nghĩ đến ngày cưới của Hải Minh - Hoài Trâm . Không biết kỳ này anh sẽ chọn cho cô dâu áo cưới màu gì . Cô không biết mình có đủ can đảm để đến dự tiệc cưới ấy hay không . Lời của 1 bài hát chợt vang vọng trong trí Mai Hoa:

"Hôm nay ngày cưới anh, từng ly rượu mừng tơ duyên, vì sao chẳng mời tôi đến, hay cốt khoe ý trung nhân ..."

Niềm đau từ trong tim trào lên thành lệ, nhưng Mai Hoa cố nuốt nước mắt . Trên bầu trời, vì sao lẻ loi đêm nào, giờ vẫn 1 mình sáng lung linh .

Mai Hoa ngồi thật lâu, nghe nỗi đau lắng trong từng thớ thịt của mình . Cô chợt nhớ đến 1 việc phải làm, cô vào nhà mở tủ lấy ra chiếc nhẫn kim cương của Thiệu Gia tặng cô ngày đó và 1 tờ giấy . Cô viết:

"Thiệu Gia!

Em xin gửi lại anh chiếc nhẫn này, để nó trở về với người chủ từ lâu thất lạc: chị Mai Lan mà anh sẽ tìm gặp nay mai .

Em cảm ơn anh về tất cả mọi điều anh đã làm vì em và chúc anh hạnh phúc .

Em,

Mai Hoa".

Mai Hoa gói chiếc nhẫn vào trong tờ thư và để vào túi xách của Thiệu Gia .

Xong, cô vào giường nằm mà không ngủ được . Mùi hương dạ lý vẫn thoảng bay trong không khí lạnh lạnh của 1 đêm thu, mùi hương của tình yêu . Hoa còn đây mà tình yêu đâu rồi ?

Cô thầm gọi Hải Minh, Hải Minh ... Cô rất muốn giận anh để mà quên nhưng không được . Vết thương của cô đã gây cho anh còn đau đớn hơn nhiều nỗi đau hiện tại của cô . Anh cưới vợ vội vàng, phải chăng chỉ để tìm quên lãng ?

Hải Minh ơi! Em thương anh biết mấy ? Cô trăn trở với bao ý nghĩ, suốt đêm cô không chợp mắt 1 giây phút nào .

o O o

Hải Minh dụi tắt điếu thuốc lá thứ 19 trong gói thuốc của mình và châm tiếp điếu cuối cùng . Anh nhả khói thành những hình thù kỳ dị và mắt nhắm chiu nhìn ra ngoài cửa sổ . Ngoài trời mưa vẫn rơi . Cảnh vật buồn tê tái ...

Hoài Trâm đã đứng sau lưng anh tự bao giờ, nhưng anh vẫn không hay biết gì cả . Anh vẫn để hồn mình đi tận đâu đâu, Hoài Trâm đặt tay lên vai anh khẽ gọi:

– Anh!

Hải Minh khẽ giật mình quay lại:

– Em ra tự lúc nào vậy ?

Hoài Trâm không trả lời mà hỏi lại anh:

– Khuya rồi, sao anh còn ngồi đây ?

Hải Minh cố mỉm cười nói:

– Anh chưa buồn ngủ . Anh muốn ngồi cho mát . Lâu rồi mới ngắm mưa đêm thế này đây, Hoài Trâm ạ . Em vào ngủ trước đi .

Hoài Trâm nhìn anh với ánh mắt buồn vời vợi . Cô nói nhỏ:

– Hải Minh! Anh đừng dối lòng mình nữa . Em biết không phải chỉ có mỗi đêm nay anh mới ngồi 1 mình như thế này . Bao đêm rồi, anh đã ngồi đăm chiu như thế . Và cả những lúc nằm bên em, anh luôn thở dài khổ sở ...

Hoài Trâm định nói thêm nhưng nước mắt cô đã trào ra . Cô gục đầu thổn thức .

Hải Minh vội ôm cô vào lòng:

– Hoài Trâm! Hãy tha lỗi cho anh ... Anh thành thật xin lỗi em .

Thật lâu, Hoài Trâm bình tĩnh trở lại, cô nhìn vào mắt anh, hỏi nhỏ:

– Anh! Có phải anh vẫn không quên được người ấy, đúng không anh ?

– ...

– Anh trả lời em đi! Hãy nói thật lòng anh với em đi . Em xin anh đấy!

Hải Minh vẫn im lặng . Anh đau khổ vô cùng nhưng không biết phải làm sao đây . Anh không yêu Hoài Trâm, nhưng anh không thể làm cho Hoài Trâm bị tổn thương . Anh luôn mang cho đến 1 ngày nào đó anh sẽ quên được mối tình cũ để sống trọn vẹn với Hoài Trâm, nhưng càng cố quên anh cứ càng nhớ mãi ...

Hoài Trâm lại hỏi bên tai anh:

– Mai Hoa! Sao anh không trả lời em ? Có phải anh vẫn không quên được cô ấy ? Anh đau khổ lắm, phải không anh ? Nhìn anh cứ thế này, lòng em càng ray rứt không yên . Anh ơi! Có phải tại em mà anh ra nông nỗi này không ? Có phải tại em mà anh đã vô tình đánh mất đi mối tình đầu thật đẹp ấy ?

Hải Minh vội che miệng Hoài Trâm lại:

– Em đừng nói nữa Hoài Trâm . Những câu hỏi của em như những lưỡi dao cứa vào tim anh vậy . 1 cô gái đôn hậu và giàu lòng vị tha . Biết anh không yêu em mà em vẫn đến với anh, còn giúp đỡ anh biết bao nhiêu chuyện . Em có biết không, mối tình đầu của anh không đẹp như em nghĩ đâu Trâm ạ . Nó đầy rẫy những đớn đau và nhục nhã . Anh đã muốn quên nó đi để sống trọn vẹn với em nhưng anh chưa làm được điều đó . Nó cứ ám ảnh anh mãi, càng cố quên cô ấy, nhưng anh càng nhớ quay quắt . Vừa hận cô ấy, anh lại yêu cô ấy vô cùng ...

Hải Minh hôm 2 vai Hoài Trâm thôn thức:

– Trâm ơi! Chỉ có em mới có thể giúp được anh . Hãy tha lỗi cho anh và hãy cố gắng giúp anh quên đi nỗi đau ngày xưa, em nhé . Anh hy vọng 1 ngày nào đó, anh sẽ quên được Mai Hoa, người đã làm cho anh đau khổ .

Hoài Trâm gục đầu vào vai anh:

– Hải Minh! Em biết, em biết anh vẫn chưa quên được người yêu cũ, nhưng em không giận anh đâu . Em tình nguyện đến bên anh và cũng sẽ tình nguyện giúp anh quên tất cả những gì đã qua . Có 1 điều em muốn biết, mong anh hãy nói thật với em ...

– Em muốn biết điều gì ?

– Em muốn biết tại sao anh và cô ấy chia tay nhau, trong khi anh yêu cô ấy sâu sắc đến như vậy ?

Hải Minh nhìn Hoài Trâm khẽ hỏi:

– Em muốn biết thật sao ?

– Vâng ạ . Em bây giờ đã là vợ anh rồi, không lẽ anh còn ngần ngại giấu giếm em hay sao ?

– Được rồi, anh sẽ kể em nghe .

Và Hải Minh đã không ngần ngại kể hết cho vợ mình nghe . Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Hoài Trâm lắc đầu, nói:

– Thật đáng tiếc cho cả anh và cô ấy . Cả 2 không ai có lỗi gì cả . Cô ấy thật đáng thương hơn đáng khinh bỉ, phải không anh ? Suy cho cùng, cô ấy cũng chỉ vì bất đắc dĩ mới rơi vào tình cảnh ấy . Lẽ nào anh lại quay

lưng ? Có phải anh chia tay với Mai Hoa chỉ vì anh biết anh không thể chịu đựng nổi mỗi khi nghĩ đến chuyện cô ấy nằm trong vòng tay của kẻ khác ?

Hải Minh gật đầu:

– Anh không muốn chia tay với Mai Hoa, vì trên đời này anh chỉ yêu mỗi mình cô ấy . Anh không còn cha mẹ, không còn những người thân thích nên anh đã đặt hết niềm tin và tình yêu vào cô ấy . Nhưng anh không thể cưới Mai Hoa . Anh biết Mai Hoa làm như vậy suy cho cùng cũng vì để cứu mẹ, song nếu anh cưới Mai Hoa làm vợ thì anh sẽ làm cô ấy đau khổ thêm . Anh hiểu anh hơn ai hết . Anh luôn bị ám ảnh bởi những thước phim kia, những tấm ảnh kia ... Làm sao anh có thể sống yên ổn bên Mai Hoa được chứ ? Anh sợ anh không kiềm chế được bản thân mình và sẽ dần vật cô ấy đến suốt đời . Như thế, em thử bảo xem, chia tay với cô ấy hay cưới cô ấy, cái nào mang lại hạnh phúc cho cô ấy nhiều hơn ?

Hoài Trâm cảm thông cho chồng . Cô hiểu anh nên càng thương anh hơn . Cô lặng im không nói gì cả .

Hải Minh nói tiếp:

– Nỗi buồn nào rồi cũng se qua, đó là chân lý . Rồi Mai Hoa theo thời gian cũng sẽ quên anh thôi . Và anh biết bên cạnh cô ấy có 1 người đàn ông rất tốt, lại giàu có nữa . Anh ta sẽ mang lại hạnh phúc cho Mai Hoa, sẽ xóa bỏ những nỗi đau trong lòng cô ấy . Cũng như em vậy, em là 1 cô gái tốt . Em sẽ giúp anh quên đi quá khứ và sống trọn vẹn với tương lai . Anh luôn hy vọng vào em, Hoài Trâm ạ . Hãy tha thứ cho anh em nhé!

Hoài Trâm gục đầu vào vai anh . Thật lâu, cô ngẩng mặt lên và nhỏ giọng:

– Khuya rồi, mình vào ngủ đi anh . Ngày mai trời lại sáng ... Em tin như thế ... (176)

o O o

– Mai Hoa ơi, Mai Hoa!

Đang nấu nồi canh chua trong bếp, nghe tiếng gọi của mẹ, Mai Hoa vội chạy ra . Cô ngạc nhiên hỏi mẹ:

– Ủa! Ai trông quây mà mẹ về vậy mẹ ? Hay mẹ đóng cửa sớm ?

Bà cười:

– Ba con trông cho mẹ .

– Nhưng ba nói sáng nay ba đi công việc của ba mà mẹ .

– Ủ, ba con đi 1 chút rồi về ghé quây luôn . Mẹ nhờ ba trông quây để mẹ dẫn cô gái này về gặp con . Cô ấy hỏi thăm đường vào nhà mình đó .

Mai Hoa nhìn ra cửa, thấy cô gái đang đứng nép về cánh cửa trái, cô ngạc nhiên tiến lại gần:

– Chị tìm tôi ?

Cô gái lạ gật đầu:

– Vâng .

Mai Hoa nhướng mày:

- Hình như chị nhầm thì phải, tôi chưa hề quen biết chị .
- Đúng vậy . Nhưng tôi biết cô . Tôi có thể gặp cô 1 lát được không ? Tôi có chuyện muốn nói với cô ...
- Chúng ta không quen biết nhau thì có chuyện gì để nói chứ ?
- Rồi cô sẽ hiểu .

Bà mẹ Mai Hoa thấy 2 người nói chuyện với nhau như thế, bà liền bảo:

- Mai Hoa à! Con mời khách vào nhà đi, để mẹ trông nồi canh cho .
- Vâng ạ . - Mai Hoa đáp .

Quay lại nhìn cô gái, Mai Hoa ra hiệu:

- Mời chị vào nhà!

Khi cả 2 ngồi vào bàn, không đợi Mai Hoa hỏi tên, cô gái tự giới thiệu:

- Tôi tên là Hoài Trâm ...

Chỉ cần nghe đến cái tên này, Mai Hoa ngỡ ngàng nhìn chăm chăm vào cô gái đối diện, cô tiếp lời cô gái lạ:

- Thì ra cô là Hoài Trâm, là vợ của anh Hải Minh à ?
- Vâng .
- Tôi rất tiếc vì ngày cưới của 2 người, tôi không đến dự được . Tôi có việc quan trọng đột xuất trong ngày đó . Mong chị và anh Minh thông cảm .

Giọng Mai Hoa chùng xuống, nước mắt cô chực trào ra nhưng cô đã kịp kiềm lại được .

Hoài Trâm hiểu rõ nỗi đau trong lòng Mai Hoa, nỗi đau mà cô gái này đã phải gánh chịu trong suốt thời gian qua . Hoài Trâm chưa kịp lên tiếng thì Mai Hoa đã hỏi:

- Chị đến tìm tôi có chuyện gì không ? Hay là ...
- Không đâu chị Mai Hoa ạ, chị đừng hiểu lầm . Tôi đến gặp chị để nói với chị rằng: chị hãy cảm thông cho anh Hải Minh và đừng trách cứ anh ấy ...

Mai Hoa cắt ngang:

- Không đâu, tôi không trách ai cả . Nếu có trách, tôi chỉ biết trách tôi . Trách phận tôi không được may mắn như bao người khác, trách số phận của tôi nghiệt ngã mà thôi .

Hoài Trâm xót nhìn Mai Hoa:

– Chị Hoa! Anh Hải Minh cũng đau không khác gì chị . Anh ấy vẫn yêu chị vô cùng, nhưng anh ấy không tự tin để mang lại hạnh phúc cho chị . Anh ấy sợ mang lại sự đau khổ cho chị suốt cuộc đời này, nên đã vội vã lấy tôi để cố quên bóng hình của chị, để hy vọng 1 ngày nào đó có thể xóa sạch nỗi đau trong lòng anh ấy . Chị hãy thử đặt mình 1 lần vào vị trí của anh ấy, chị sẽ hiểu anh ấy hơn . Anh ấy luôn cầu mong cho chị được hạnh phúc .

Mai Hoa bật khóc . Cô không kềm được lòng mình nữa . Từng tiếng nấc nghe cay đắng nghẹn ngào . Thật lâu, Mai Hoa mới cố ngăn dòng nước mắt đang tuôn trào như mưa, ngẩng mặt lên Mai Hoa nhìn thẳng vào Hoài Trâm, hỏi:

– Anh ấy bảo chị đến đây nói với tôi những lời như thế để thanh minh cho anh ấy sao ?

Hoài Trâm buồn bã lắc đầu:

– Không . Chị đừng hiểu lầm anh ấy . Việc này là do tôi tự tìm gặp chị . Điều tôi mong muốn nhất là cả chị và anh ấy hãy để tâm hồn mình thanh thản nhẹ nhàng . Đừng hận nhau để rồi những ngày tháng còn lại phải sống mãi trong sự đau khổ .

– Vậy ư ? Tôi chân tình cảm ơn lòng tốt của chị . Chỉ có điều tôi thắc mắc ...

Mai Hoa ngừng lại . Hoài Trâm vội hỏi:

– Chị thắc mắc gì cứ nói ra đi . Có thể tôi sẽ giải đáp được thắc mắc ấy cho chị .

– Tôi không hiểu sao chị biết rõ Hải Minh không yêu chị mà chị vẫn đến với anh ấy ?

– Vì tôi yêu anh ấy . Tôi nghĩ nỗi buồn nào rồi cũng sẽ qua . 1 ngày nào đó, Hải Minh và chị sẽ không thôi còn nghĩ về nhau nữa, lúc đó anh ấy sẽ sống trọn vẹn với tôi, cũng như chị sẽ sống trọn vẹn với người đàn ông đến với chị sau này .

– Chị quả là người phụ nữ can đảm và giàu lòng nhân ái . Tôi nghĩ anh Hải Minh thật diễm phúc khi có được chị .

– Còn tôi, tôi rất phục chị, chị đã hy sinh tình yêu của mình để cứu lấy mẹ . Tôi tin ông trời có mắt sẽ cho chị gặp được người đàn ông trong đời chị thật tuyệt vời và yêu thương chị hết lòng hết dạ, sẽ mang lại hạnh phúc trọn đời cho chị .

Mai Hoa cảm động nhìn người phụ nữ trước mặt . Đoạn cô lên tiếng mời:

– Cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi . Tôi mời chị ở lại dùng cơm với gia đình tôi nhé!

Hoài Trâm khoát tay:

– Cảm ơn chị, nhưng hôm nay tôi đã hẹn dùng cơm trưa với mấy người bạn ở công ty tôi . Hẹn chị dịp khác vậy! Bây giờ, xin phép chị, tôi về . Có dịp tôi sẽ đến thăm chị .

Mai Hoa gật đầu:

– Nếu vậy tôi cũng không ép . Vâng, lúc nào chị rảnh, hãy đến chơi trò chuyện với tôi .

Hoài Trâm đứng lên:

– À! Chị có nhắn gì với anh Hải Minh không ?

Im lặng thật lâu, cuối cùng Mai Hoa lên tiếng:

– Chị hãy nhắn lại với anh ấy giùm tôi rằng: tôi không hề trách cứ hay giận hờn anh ấy . Nếu kiếp này, tôi và anh ấy không có duyên nợ với nhau, không trở thành vợ chồng thì hãy xem nhau như 2 người bạn . Có dịp nào thuận tiện, tôi sẽ mời chị và anh ấy đến chơi cho vui .

– Vâng, tôi sẽ nhắn lại . Thôi, xin phép chị, tôi về .

Hoài Trâm đi ra khỏi phòng khách, cô chào mẹ Mai Hoa rồi đi thẳng ra cổng . Cô thấy lòng mình nhẹ nhàng thanh thản hơn nhiều ...

o O o

Thiệu Gia ngồi ngay trong phòng làm việc của ban giám đốc Nông Ngư Trường . Anh hồi hộp, nôn nóng, cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ, rồi nhìn ra cửa . 30 phút đã trôi qua, từ lúc ông giám đốc cho người đi gọi cô thanh niên xung phong có tên là Lan Nhi . Anh không biết cô Lan Nhi này có phải là Lan Nhi chị của Mai Hoa hay là ai khác ? Cô Lan Nhi có liên hệ gì đến Mai Lan của anh không ?

Thời gian trôi qua chậm quá . Nông trường quá rộng nên đi tìm phải lâu lắm không ?

Có tiếng cô gái trong trèo cát lên từ ngoài:

– Có ai tìm tôi đâu nào ?

– Đây, cô vào đây rồi sẽ thấy . 1 anh chàng hết sức hào hoa phong nhã . Vậy mà lâu nay giấu biệt hén! - Tiếng anh liền lạc trả lời .

Thiệu Gia đứng dậy, bước ra . Trước mặt anh là 1 cô gái xa lạ, với nước da nâu bóng, gương mặt tròn tròn trông phúc hậu và cũng dễ nhìn . Cô cười, chủ động chào anh trước .

– Anh tìm tôi ấy à ?

– Vâng .

Cô gái ngạc nhiên:

– Có việc gì vậy anh ? Tôi nhớ là tôi chưa lần nào gặp anh hết mà .

– Vâng, tôi cũng chưa gặp cô lần nào ... Tôi muốn hỏi thăm cô 1 việc .

– Anh làm tôi hồi hộp quá . - Cô bước vào văn phòng, kéo ghế ngồi xuống, dáng điệu mạnh dạn - Anh ngồi đi, rồi nói cho tôi biết, anh muốn hỏi gì tôi nào ?

– Có phải cô là Lan Nhi không ?

– Vâng, tôi là Lan Nhi .

– Quê cô ở đâu vậy ?

– Hồi nhỏ tôi ở Đà Lạt, sau về thành phố . Có chuyện gì vậy anh ?

Thiệu Gia uống 1 hớp nước để nén cơn xúc động . Đây là Lan Nhi mà bà Phong vẫn mãi chờ trông .

Anh hỏi hỏi tiếp:

– Xin lỗi cô, 2 bác vẫn còn mạnh khỏe cả chứ ?

– Ba tôi mất lâu rồi, tôi chỉ còn mẹ ... Nhưng mà anh phải nói lý do, nếu không tôi không trả lời các câu hỏi của anh nữa đâu .

Thiệu Gia bối rối:

– Nãy giờ, đáng lẽ tôi chỉ cần hỏi cô 1 câu thôi, nhưng tôi sợ đường đột quá nên chưa dám . Giờ xin lỗi cô, cô vui lòng trả lời, phải hoặc không câu cuối cùng này nữa thôi, rồi tôi sẽ giải thích ngay .

– Anh cứ hỏi!

– Cô có phải là con gái của bà Trần Ngọc Minh Thư không ?

Cô gái nhoèn cười:

– Thế là anh thất vọng rồi nhé . Mẹ tôi không phải là bà ấy đâu .

Thiệu Gia bỗng xẹp xuống như 1 quả bóng bị xì hơi:

– Vậy mà ... tôi cứ tưởng là đã tìm gặp được . Thế sao bà ấy bảo Lan Nhi ở đơn vị này, giờ thì biết tìm ở đâu .

Cô gái bỗng nhìn anh, đôi mắt buồn hẳn lại:

– Còn có 1 Lan Nhi khác nữa, nhưng mà ...

Thiệu Gia vội vã ngắt lời:

– Cô ấy đâu rồi ? Cô làm ơn chỉ giúp ...

Cô gái nhìn anh lần nữa, lâu hơn, giọng lạc hẳn:

– Có phải anh là Thiệu Gia không ?

– Phải . Sao cô biết tên tôi ?

– Lan Nhi vẫn nhắc hoài về anh .

Thiệu Gia đứng lên:

– Vậy cô đưa tôi đi tìm cô ấy đi . Tôi nôn nóng quá .

Cô gái đứng lên, dáng điệu lạ lùng:

– Chậm chậm đi anh . Tôi sẽ đưa anh đi gặp nó, nhưng không cần nôn nóng lắm đâu, nó chờ anh lâu lắm rồi mà ...

Trên đường đi, cô gái kể:

– Chúng tôi rất chóng thân nhau, vì cùng tên Lan Nhi mà lại cùng ở Đà Lạt . Hơn nữa hoàn cảnh 2 đứa cũng gần giống nhau . Lan Nhi thì thất lạc cha mẹ, sống ở viện mồ côi . Tôi thì cha chết, mẹ có chồng khác ... Không sống được với người dượng ghê, tôi bỏ nhà đi làm kiếm sống từ thuở mới 11, 12 tuổi đầu . Đêm đêm nằm ở lán nghe mưa rơi, Lan Nhi hay kể về anh, về Đà Lạt mộng mơ với bao nhiêu kỷ niệm . Lan Nhi nó yêu anh lắm .

– Thế sao cô ấy lại bỏ tôi mà đi ? Bao năm không tin tức, lại còn cho người nhắn lại là cô ấy đã có chồng . Cô ấy có biết rằng tôi đã tìm cô ấy mòn mỏi khắp nơi không ?

– Gia đình anh đã không chấp nhận, thì nó phải xa anh để anh giữ tròn chữ hiếu chứ sao ? Những người có thân phận thấp kém như chúng tôi rất sợ bị xúc phạm . Cô ấy không muốn mang tiếng là đã quyến rũ anh vì ham mê tài sản của gia đình anh, như ba anh đã nói ...

Chỉ tay vào mấy rặng trâm bầu, cô gái kể tiếp:

– Anh nhìn rặng trâm bầu kia kìa . Chỗ đó, chiều chiều 2 đứa tôi hay ra đứng ngắm sông . Đôi mắt nó mấy lúc ấy buồn lắm, nhìn đâu xa tí mù khơi . Tôi biết nó mong anh . Tuy rằng nó vẫn nói là nó cố tình làm cho anh quên nó đi, để anh có thể yêu người khác và sống hạnh phúc với vợ con .

2 người đã đi đến dãy lán cát cạnh bờ sông . Cô gái nói:

– Anh đứng đây chờ tôi 1 lát .

Thiệt Gia đứng dưới gốc tràm, lòng anh hồi hộp lạ . 1 chút nữa thôi, anh sẽ gặp lại Mai Lan, người yêu bấy lâu xa cách . Không biết cô ấy giờ đây ra sao . Sắc đẹp yêu kiều ngày xưa nay có phai pha cùng sương gió ? Cô ấy sẽ chạy đến ngã vào lòng anh hay sẽ giữ bộ mặt giận hờn xa cách ...

1 cảm xúc không tên bỗng trào lên trong anh như đợt sóng bất ngờ . Anh bồi hồi xao động khi đột nhiên nhớ đến Mai Hoa . Anh cố xua bóng dáng Mai Hoa ra khỏi tâm trí vì nhớ đến Mai Hoa lúc này anh thấy mình có lỗi với Mai Lan và cả với Mai Hoa . Anh lắc lắc đầu, cố không nghĩ ngợi tiếp, chỉ mong sẽ gặp lại Mai Lan .

Anh nhìn đăm đăm vào cửa lán . Có tiếng ai xì xào nhỏ nhỏ . Giờ này, các cô đang ở ngoài đầm nuôi tôm, chỉ còn vài cô giữ trại . Sao Mai Lan để anh chờ lâu thế ?

1 bóng áo xanh, cô ấy phải không ? Tim anh như ngừng đập ... Nhưng không, cô gái khi nãy trở ra, tay cầm 1 gói nhỏ .

Thiệt Gia vội hỏi:

– Lan Nhi đâu cô ?

– Nó không còn ở đây . Để tôi đưa anh đến chỗ nó . Tôi ghé đây để lấy đồ . 1 lát anh vô ngõ kia gần hơn .

2 người lại tiếp tục đi . Bóng chiều đã ngã . Ánh nắng xiên xiên chiếu ngang những vòm cây, màu vàng vọt . Cô gái nãy giờ cứ làm thình cật bước . Thiệu Gia đang lắng nghe muôn ngàn cảm xúc trong lòng mình cũng không hỏi gì thêm .

Họ cứ yên lặng đi bên nhau, thật lâu Thiệu Gia mới hỏi:

– Sao xa thế cô ?

– Gần đến rồi, 1 chút nữa thôi anh .

Cô bỗng nhìn anh, cái nhìn lạ lùng . Thiệu Gia đọc thấy trong mắt cô niềm thương cảm và nỗi tiếc nuối vô bờ . Có chuyện gì đây ?

2 người rẽ sang 1 bờ nhỏ, 2 bên vàng những hoa tràm . Đến 1 khoảnh đất trống vuông vắn, cô gái đột ngột dừng lại, chỉ vào 1 nấm mộ mới xây:

– Lan Nhi nó nằm ở đây .

Thiệu Gia nghe như xét nỏ bên tai . Anh không tin và cũng không hiểu:

– Ai ?

– Lan Nhi ... Nó đã chết rồi . Mộ của nó đây .

Thiệu Gia sững người như hóa đá . 1 phút, 2 phút trôi qua, anh ngồi bệt xuống nấm mộ .

– Trời ơi! Mai Lan ... Mai Lan của anh ...

Anh gục đầu vào vách mộ . Nền đá lạnh thấm vào da thịt anh, làm tê tái trái tim anh đang thổn thức .

Nước mắt anh bỗng trào ra . Thế là sẽ chẳng còn bao giờ anh gặp lại cô, sẽ chẳng bao giờ nghe tiếng cô cười nói . Giây phút cuối cùng ... Mai Lan ơi! Em có nghĩ đến anh không ? Sao cuộc đời em bạc phận hẩm hiu đến vậy ? Em hãy sống lại, Mai Lan . Anh hứa là sẽ đem đến cho em tất cả . Tình yêu, hạnh phúc, mái ấm gia đình! Em đã từng ao ước như thế mà, phải không em ? 1 ao ước bình thường thế sao em không 1 lần được hưởng . Em đã từng nói: Em mong ngày nào đó, em gặp mẹ, để được mẹ ôm vào vòng tay, để được nghe mẹ gọi: Con ơi ... 2 tiếng ấy em khao khát dường nào . Giờ anh đã tìm gặp, đã mang đến cho em người mẹ thân thiết của mình, sao em nữ vội ra đi ? Mai Lan ơi ...

1 bàn tay nhẹ đặt lên vai anh, tiếng cô gái nghèn nghẹn:

– Thôi anh! Đừng quá đau buồn . Được đến đây thăm, Lan Nhi nó đã mãn nguyện .

Thiệu Gia ngược đôi mắt đỏ nhìn cô:

– Lan Nhi mất bao lâu rồi ? Vì sao vậy cô ?

– Còn 19 ngày nữa là đúng 1 năm . Hôm đó, nó đi tắc rán từ chợ về . Anh biết tắc rán không ? Đó là 1 loại ghe dài và hẹp có gắn máy, người ta dùng để đưa khách trên sông . Tắc rán bị lật, chìm . Lan Nhi đã lội được vào tới bờ rồi, nhưng rồi lại trở ra để cứu 2 em bé . Cuối cùng 2 em bé được vớt lên, còn nó ... có lẽ kiệt sức bị nước cuốn trôi đi . Chùng đưa được nó lên bờ, thì ...

Cô gái đưa cái gói nhỏ này giờ còn cầm trên tay cho Thiệu Gia:

– Đây là quyển nhật ký của nó . Nó chết đột ngột, chẳng có trời trăng gì . Nhưng nó vẫn nói với tôi là nếu nó có lỡ chết đi thì hãy tìm cách đưa quyển nhật ký này cho anh . Tôi cũng đã dự định đi tìm anh, nhưng công việc cứ tiếp nhau, nên không lúc nào rảnh .

Cô gái bỗng ứa nước mắt, lặng đi 1 hồi, rồi nói tiếp:

– Hơn nữa, nó là kỷ vật thân thiết nhất của Lan Nhi còn để lại cho tôi . Thấy nó, tôi như thấy lại Lan Nhi . Tối tối, nó đều đem quyển nhật ký này ra, không viết thì cũng đọc lại để mà nhớ và nhắc tới anh . Xa quyển nhật ký này, tôi tiếc lắm . Nhưng Lan Nhi đã dặn trao cho anh thì anh hãy giữ nó .

Thiệu Gia xúc động ôm quyển nhật ký vào ngực . Anh nắm tay cô gái xiết chặt:

– Cám ơn cô rất nhiều . Cô đối với Lan Nhi thật chí tình . Những ngày ở đây, có cô, Lan Nhi cũng đỡ buồn khổ . Giờ cô ấy mất rồi, tôi mong chúng ta cũng sẽ là bạn của nhau .

– Vâng, bây giờ thì chiều rồi . Anh sửa soạn về kéo tôi .

– Tôi chưa thấp được 1 nén hương lên mộ cho cô ấy . Nhưng tôi sẽ trở lại .

Thiệu Gia đưa mắt nhìn lần cuối cùng vương mộ vắng . Những cây tràm ngả bóng nghiêng nghiêng như muốn che chở, áp ôm người con gái có tấm lòng cao đẹp đang nằm yên nghỉ dưới hàng cây .

Hoa tràm vàng đung đưa theo gió . Mùi hương hoa ngan ngát thoảng đưa . Lan Nhi nằm đó, muôn đời nghe lá tràm xào xạc . Hãy tưởng tượng rằng đó là tiếng thì thầm của anh, rằng anh sẽ không bao giờ quên em . Lan Nhi hồi ...

Anh thăm già biệt người yêu, quay bước ra về . Chiều đã xuống . Không khó đã lạnh lạnh mù sương . Cô gái tiễn anh ra xe và chúc anh đi bình yên . Anh hẹn 1 ngày anh sẽ trở lại .

Thiệu Gia lái xe suốt đêm . Gần sáng anh về đến nhà mình . Anh không ghé qua chỗ bà Phong và Mai Hoa, vì anh chưa biết mình sẽ báo cái tin buồn này bằng cách nào . Hơn nữa anh muốn xem quyển nhật ký của Mai Lan để lại . Anh vào phòng mình, tắm rửa qua loa, ăn 1 lát bánh mì nhỏ rồi thả mình trên giường . Anh giờ từng trang nhật ký, đọc chậm chậm từng dòng, từng dòng . Mai Lan như đang sống lại với anh . Đang nhìn anh bằng đôi mắt vương vấn nỗi buồn . Nói với anh bằng giọng nói nhẹ nhàng hiền hậu:

Ngày ... tháng ... năm ...

Thế là em đã xa anh tròn 1 năm . 365 ngày không gặp anh, không được thấy anh cười, không được nghe anh nói, không biết anh của em giờ đã ra sao ? Có còn đáng yêu, thật đáng yêu như ngày nào ? Em cứ ao ước phải chi có 1 phép màu nào đó để cho em được gần bên anh mà anh không hề hay biết . Để em có thể hôn anh trong khi anh ngủ, để em có thể nhìn anh suốt ngày . Nhưng đâu có 1 phép màu nào dành cho 1 cô gái xấu số như em, nên em cứ phải sống xa anh trong khi lòng em cứ mong cứ nhớ . Bước chân em cứ quanh quẩn những lối mòn xưa . Anh yêu ơi! Anh có hiểu ...

Ngày ... tháng ... năm ...

Hôm qua suýt nữa anh đã bắt gặp em . Em vừa đến nhà người quen thì lát sau anh tìm lại hỏi . May mà em đã lần kịp ra phía sau . Đứng ở gian trong, nghe anh nói ngoài này mà thương anh đứt ruột . Em muốn chạy ra mừng rỡ, để được anh ôm em vào vòng tay, để được anh hôn em trăm ngàn cái . Ôi! Hạnh phúc ấy sẽ to lớn biết bao nhiêu . Nhưng mà không, em đã cố gắng ghìm mình lại . Gặp nhau nữa làm gì để khổ đau thêm . Gia đình anh đã nói với em như thế . Em đã hứa rồi mà . Có sao ... Có lẽ, em phải đi xa, để đừng nhìn thấy anh . Có như vậy, em mới mong giữ tròn lời đã hứa . Ở đây, 1 ngày nào đó, em biết rồi thế nào em cũng sẽ chạy đến bên anh . Em có tội gì không anh khi em đã sinh ra đời mà không được 1 lần gọi cha, gọi mẹ . Không được 1 ngày sống dưới mái ấm gia đình . Em thêm biết bao 2 tiếng gọi thiêng liêng đó . Gặp anhy, em đã yêu anh vô tận, vô cùng . Yêu không làm sao kể hết . Bao nhiêu tình cảm bấy lâu ẩn chứa trong em không người trao gởi, giờ em dồn hết cho anh .

Những tưởng cuộc đời em rồi sẽ hạnh phúc bình yên, trái tim em rồi sẽ có 1 nơi trú ẩn . Nào ngờ, tình em đơn sơ như cỏ hoa, vẫn bị nghi ngờ, ngăn cấm . Có lẽ ba mẹ anh nói đúng . Nghèo nàn, cô độc như em mà dám mơ làm dâu 1 gia đình giàu sang, danh vọng như gia đình anh, thì chỉ là 1 giấc mơ hão huyền .

Thôi, em là kẻ không nhà thì nơi đâu cũng sẽ là nhà . Em không được yêu anh thì tình em sẽ gởi vào mây trời, sóng biển . Tạ từ anh, em sẽ ra đi, xa thành phố dấu yêu 1 thời, 1 thuở của 2 đứa mình . Thành phố mà mỗi 1 khúc quanh, mỗi 1 góc cây, viên đá cũng đầy ắp những kỷ niệm yêu đương . Anh hãy giữ gìn em những kỷ niệm ấy . Em sẽ đi đến miền tận cùng đất nước . Bắt đầu 1 cuộc sống không có anh ...

Ngày ... tháng ...

Mẹ ơi! Trong những giây phút cô đơn này, con thêm được mẹ vỗ về an ủi biết bao . Ở 1 nơi xa nào đó, mẹ có bao giờ nghĩ đến con không ? Đứa con gái nhỏ bé mà mẹ đã gởi vú nuôi ngày nào . Sao mẹ không để con sống gần bên mẹ ? Con nghĩ rằng có lẽ hoàn cảnh rất éo le, khiến mẹ buộc lòng phải xa con, chứ không lẽ mẹ không thương đứa con gái mà mẹ đã banh da xẻ thịt để sinh nó ra sao ? Mẹ ơi! Hãy đến với con đi mẹ ... Con hay soi gương, nhìn mình mà tưởng tượng ra gương mặt mẹ . Đôi môi con, đôi mắt con giống hệt mẹ có phải không ? Cả gương mặt con, cả làn da con nữa . Hay là con giống ba con hả mẹ ? Hồi nhỏ ở cô nhi viện, mỗi lần có các bà vào thăm và tặng quà, con hay ao ước phải chỉ có mẹ đến với con . Mẹ sẽ nhìn con, ôm con trong tay và nói: "Con tôi năm nay lớn quá . Thế mà bấy lâu nay tôi tìm nó chẳng ra" . Nhưng ai rồi cũng ra về, con buồn xo . Quà bánh không lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn con lúc ấy . Biết bao giờ ngày ấy sẽ đến ...

Ngày ...

Em đã thật sự sống xa anh hơn 1 năm rồi . Khi nhận được tin em nhắn lại là em đã có gia đình, anh đã nghĩ gì, hả anh ? Chắc là anh sẽ trách rằng em chóng quên, sẽ giận em và không nhớ em nữa . Em muốn như vậy, để anh có thể vui sống tiếp cuộc đời của mình . Tình đã dở dang rồi, vẫn vương làm gì, chỉ để nhớ cho anh thôi . Em cũng đã cố tìm quên anh cuộc sống của anh đã có ý nghĩa khi mình đem sức trẻ của mình ra để đất nước được giàu mạnh thêm lên . Công việc không ngại, tình bạn bè đồng đội ... Nhất là tình bạn bè đồng đội đã giúp em sống . Cuộc sống mà em đã tưởng tượng rằng không thể nào em có thể tiếp tục trong những ngày mới bắt đầu xa anh . Nhưng em vẫn chưa quên, và có lẽ không bao giờ quên được ... Làm việc, vui đùa, ăn nghỉ cùng bè bạn thì có lúc ngui ngoai, song hể còn lại 1 mình thì em lại nghĩ, lại nhớ về anh . Có những chiều đứng ở bên sông, nhìn hàng cây mờ mịt bên kia bờ, em nhớ anh tưởng chừng không thể chịu đựng được nữa . Em muốn bỏ tất cả, kêu 1 chiếc tắc rần đến chở em về với anh thật nhanh để được ngã vào lòng anh, hít thở mùi hương quen thuộc . Rồi em vẫn đứng đó, nhìn mây trời mà thương nhớ, mà ước ao . Cho đến

khi chiều đã xuống thật lâu, em mới trở về lán, nằm yên, có khi khóc, có khi ôm chầm lấy cô bạn bên cạnh mà tưởng rằng đấy là anh . Được 1 lúc lại thôi, rồi em cũng còn nguyên vẹn 1 đêm buồn ...

Ngày ... tháng ...

Giờ thì chắc anh đã quên em ? Ngày tháng qua nhanh quá . Đã gần 3 năm rồi còn gì ? Giờ thì trời sắp sửa lập đông . Hoa trà nở vàng nơi em ở . Thời gian tưởng chừng đã cuốn trôi bao kỷ niệm trong lòng em . Nhưng không em vẫn nhớ, và còn nhớ hơn lúc mới xa anh .

Em ao ước biết bao được gặp lại anh 1 lần . 1 lần rồi thôi ... 1 lần cho cả 1 đời còn lại . Anh của em ơi! Có khi nào anh đến với em không ?

Lán của chúng em nằm cạnh dòng sông . Đêm về gió lồng lộng thổi, cái lạnh xuyên thấu thịt xương và lạnh thấu cả vào hồn . Mặc dầu ban ngày chúng em làm việc vất vả nhưng có đêm em cũng không ngủ được, thao thức mà đếm từng kỷ niệm xưa .

Có lần, em nằm mơ thấy anh đi lang thang tìm em . Khắp nơi . Gặp ai, anh cũng hỏi: "Có thấy Mai Lan của tôi, Mai Lan của tôi đâu không ? " Em đã chơi vui chạy theo gọi anh, gọi mãi . Nhưng hình như có 1 ai đó níu chân em lại, đã bóp chặt lấy cổ em . Em gọi mà anh không nghe, em chạy mà không đến cùng anh được . Trong mơ, em đã khóc ướt cả gối . Tỉnh dậy, em tưởng như mình đã chết đi rồi ...

"Mai Lan của anh!"

Tiếng gọi ấy sao êm đềm quá . Chỉ có mình anh gọi như thế vì chỉ có mình anh mới biết tên gọi ấy của em . Em là Lan Nhi . Lan Nhi của mọi người, nhưng là Mai Lan của anh, của riêng anh . Anh biết không, em rất yêu hoa lan và hoa mai . Những loài hoa mang mùi hương dành cho những tâm hồn tao nhã, biết yêu và đến với hoa . Em muốn mình là hoa mai, hoa lan tỏa hương thơm cho anh, cho riêng anh mãi mãi ... Rất tiếc là em chưa nói được điều đó với anh .

Ngày ... tháng ... năm ...

Mấy hôm nay, tự dưng em buồn quá . Em cứ thơ thẩn từng chiều, dưới những gốc tràm . Cảnh vật xung quanh giờ đã thân quen với em . Nhưng em vẫn tha thiết nhớ Đà Lạt, nhớ thành phố của chúng mình . Tự nhiên em có 1 tình cảm là sẽ chẳng còn bao giờ em được trở về nơi ấy . Đứng dưới hàng thông mà nghe yêu mến tràn đầy . Con dốc nào đã in dấu chân 2 đứa, giờ còn không anh những sáng sương mù ? Giờ còn không anh 1 góc bờ hồ, nơi từng chiều mình ngồi đó nghe bàn tay ấm trong tay . Em sẽ ở lại nơi này vĩnh viễn, phải không anh ? Em sẽ không còn được gặp anh, sẽ không còn có thể hy vọng được nằm trong vòng tay mẹ . 2 tiếng "mẹ ơi" em hằng ao ước, chắc sẽ chẳng bao giờ em có dịp thốt ra . Mẹ ơi! Mẹ ở phương nào ? Anh ơi! Em mong anh vô cùng, anh có biết không ?

Chắc anh sẽ cho rằng em nói gở ? Nhưng em nghĩ cuốn nhật ký này chắc là chỉ đến với anh sau khi em đã không còn ở trên đời này, khi em đã đi vào cõi mệnh mỏng vô tận đó . Bao giờ ư ? Em làm sao biết được . Em vẫn muốn sống, vẫn yêu cuộc sống vô cùng vì cõi đời này vẫn còn cho em 1 hy vọng: gặp mẹ, gặp anh ...

Nhưng lỡ em có chết đi, thì anh hãy trồng bên mộ em 1 cành hoa mai hay 1 chậu lan rừng, anh nhé . Rồi thôi nhé anh, hãy để những cành hoa ấy bầu bạn với em cùng năm tháng . Còn anh, anh hãy sống hết quãng đời còn lại của mình trong niềm hạnh phúc . Có nhớ đến em, xin hãy nâng cánh hoa mỏng manh ấy trong tay và dịu dàng đặt vài cành hoa nhỏ 1 nụ hôn ... ở chốn mật mừng xa xăm đó, chắc em cũng sẽ mỉm cười ...

Viết đến đây, em giật mình, sao cứ như là những lời trăng trối . Em đang còn trẻ, khỏe, làm sao mà chết được, phải không anh ? Nhưng mà trong lòng em tự nhiên có 1 thôi thúc vô hình nào đó . Thôi em không viết nữa . Xin được hôn anh trong giấc mộng ... 1 lần, 1 lần sau cuối . Đừng trách em nhé, anh yêu ..."

1 bông hoa lan ép khô rơi ra từ trang cuối . Thiệu Gia thần thờ nhặt lên . Anh dăm dăm nhìn vào những cánh hoa đã ngả màu nâu nhạt, mà tưởng như nhìn thấy đôi mắt buồn rười rượi của Mai Lan .

Anh đặt cánh hoa lên môi . Dòng nước mắt rơi trên cánh hoa khô, long lanh những hạt sương buổi sớm . Anh đặt quyển nhật ký của Mai Lan lên ngực, ngủ thiếp đi trong cơn mộng mị hoang đường . Từ cánh hoa, Mai Lan đã hiện về, với anh, với trời sương Đà Lạt . 2 người đi mãi bên nhau, đi mãi tưởng như họ chưa hề xa cách bao giờ ...

Thiệu Gia giật mình tỉnh giấc . Anh nhận ra người vừa đi qua giấc mơ của mình không phải là Mai Lan mà chính là Mai Hoa bé nhỏ với tấm thân kiêu diễm, nồng nàn ...

Tiếng Mai Lan ngày nào lại vọng về bên tai anh:

"Thiệu Gia ơi! Dù em có phải đi xa anh, xa mãi, em vẫn cầu mong anh được trọn phần hạnh phúc . 1 người con gái nào đó sẽ thay thế em đưa đến cho anh cái hạnh phúc mà em không thể đưa đến cho anh được . Tuy nhiên, anh hãy tin rằng em vẫn yêu anh như ngày nào, yêu cả những khi em không còn nữa . Anh có tin điều đó không anh ..."

Thiệu Gia bỗng thốt lên:

– Không ... Mai Lan ... Em không thể nào chết được . Em chính là hoa mai, hoa lan bé nhỏ, cánh mỏng manh . Loài hoa của riêng anh không bao giờ tàn lụi . Và anh cũng đã tìm ra loài hoa ấy ở ngay người em gái của em . Em có hiểu và tha thứ cho anh không, Mai Lan ?

o O o

Có tiếng còi xe hơi vang lên trước cửa nhà . Có cả bà Phong và Mai Hoa đều mừng rỡ vì biết Thiệu Gia đã quay về .

Thiệu Gia bước vào nhà . Đợi anh ngồi xuống ghế, bà Phong hỏi ngay:

– Thế nào rồi cháu ? Cháu tìm được Lan Nhi chứ ?

Thiệu Gia nhìn bà Phong, anh khẽ gật đầu:

– Vâng, cháu đã tìm thấy cô ấy .

Bà Phong vội hỏi:

– Nó đâu cháu ? Sao cháu không đưa nó về đây với bác ? Hay nó không chịu về ? Đúng rồi, cháu nghỉ ngơi rồi đưa giùm bác đến chỗ nó nhé . Bác sẽ đến tận nơi để đưa nó về nhà . Bác sẽ không để nó xa cách bác nữa . Ôi ... Con ơi! Mẹ đã mong chờ ngày này lâu lắm rồi . Mẹ con mình sẽ đoàn tụ bên nhau, con sẽ không phải sống xa mẹ nữa ...

Thiệu Gia buồn bã nhìn bà Phong thật lâu . Anh không biết lúc này có nên nói thật cho bà biết hay không nữa . Hay là giữ kín để khi nào đưa bà xuống tận nơi để bà nhìn thấy con gái bà ngủ yên dưới nấm mộ sâu ?

Thấy Thiệu Gia dăm chiêu không trả lời câu hỏi của mẹ, Mai Hoa lo lắng hỏi:

– Anh Thiệu Gia! Sao anh lặng im vậy ? Có chuyện gì xảy ra à ? Có thật là anh đã gặp chị em không ? Anh trả lời đi, đừng lặng im mãi thế .

– Ngày mai, anh sẽ đưa mẹ đến gặp Mai Lan, tức Lan Nhi của mẹ ...

Biết chắc Thiệu Gia đã gặp được chị của mình, Mai Hoa bỗng thấy lòng vui vẻ . Kể từ bây giờ, mẹ cô sẽ không còn phải buồn vì nhớ chị Lan Nhi nữa .

Nhưng rồi Mai Hoa chợt buồn man mác . Cô không hiểu sao tự dưng mình lại buồn vô cớ như vậy . Không lẽ mình lại cảm mến Thiệu Gia đến thế sao ? Nếu đã có chị Lan Nhi rồi thì coi như mình sẽ mất Thiệu Gia . Vì Thiệu Gia là của chị ấy kia mà ...

– Mai Hoa!

Mai Hoa giật mình vì tiếng gọi của Thiệu Gia cắt ngang dòng suy nghĩ của cô . Cô nhìn anh:

– Dạ .

– Ngày mai, em đi cùng anh và mẹ chứ ?

Mai Hoa suy nghĩ 1 lát rồi lắc đầu:

– Anh hãy đưa mẹ đi đón chị ấy . Em nghĩ mẹ sẽ có nhiều chuyện để nói với chị ấy sau bao nhiêu năm dài xa cách . Còn em, em sẽ ở nhà chuẩn bị làm tiệc mừng anh ạ ...

– Tiệc mừng à ?

Thiệu Gia định nói với Mai Hoa không nên chuẩn bị tiệc tùng gì cả . Nhưng chợt nghĩ lại, anh mỉm cười gật đầu:

– Vậy cũng được . Em ở nhà chuẩn bị đi nhé . Anh sẽ có tin vui cho em ...

Bà Phong trong lòng vui như hội, bà cứ nghĩ rằng ngay ngày mai bà sẽ gặp lại đứa con gái yêu quý của bà đã hơn 20 năm xa cách . Suốt cả đêm ấy bà không sao chợp mắt được, lòng bà cứ bồn chồn, hồi hộp, cứ mong sao cho trời mau sáng để Thiệu Gia đưa bà đi gặp Lan Nhi của bà .

Rồi trời cũng sáng ... (210)

o O o

Ông Phong và con gái suốt buổi sáng ở nhà lo nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa để đợi bà Phong và Thiệu Gia đón Lan Nhi về .

Đến gần 1 giờ, Mai Hoa mừng rỡ khi thấy chiếc xe con dừng lại trước ngõ . Cô vội vàng gọi cha:

– Ba ơi! Mẹ về rồi kìa ba!

Nhưng rồi cả ông Phong và Mai Hoa đều ngạc nhiên khi thấy chỉ có bà Phong và Thiệu Gia đi vào nhà .
Không có cô gái trẻ nào đi vào cả .

Khi bà Phong bước vào nhà, Mai Hoa nhận ra đôi mắt mẹ đỏ hoe . Cô nhìn Thiệu Gia tỏ vẻ thắc mắc . Nhưng Thiệu Gia không nói gì cả, anh chỉ lắc đầu buồn bã .

Bà Phong lặng lẽ bước vào nhà . Mai Hoa đỡ mẹ ngồi xuống ghế, song cô khẽ hỏi:

– Mẹ ơi! Chị ấy đâu hả mẹ ? Có phải chị giận mẹ nên không chịu về không ?

Bà Phong lấy khăn chấm nước mắt, bà thổn thức 1 hồi rồi lên tiếng:

– Lan Nhi không còn trên cõi đời này nữa, con ạ . Mẹ thật có lỗi với nó ...

Mai Hoa ngỡ ngàng thốt lên:

– Mẹ nói sao ? Không lẽ chị ấy ...

Bà gật đầu:

– Đúng vậy, nó đã vĩnh viễn xa lìa mẹ rồi ... Mẹ mãi mãi không còn thấy nó nữa ... chỉ còn lại ngôi mộ nằm chơ vơ lạnh lẽo thôi con ạ . Mẹ sẽ đưa Lan Nhi về đây với chúng ta, mẹ không để Lan Nhi nằm như vậy nữa ...

Không khí chùng xuống . Ông Phong cũng buồn theo nỗi buồn của vợ . Còn Thiệu Gia vẫn đứng cúi đầu ...

Cuối cùng Thiệu Gia lên tiếng:

– Thưa bác, dù sao thì Lan Nhi cũng ngủ yên rồi . Bác mắt đi 1 đứa con, vậy hôm nay, cháu xin phép 2 bác cho cháu được thay thế vị trí của cô ấy trong căn nhà này . Cháu xin phép 2 bác cho cháu cưới Mai Hoa làm vợ, để 2 đứa cháu ngày đêm hầu hạ 2 bác cho đến răng long đầu bạc . Cháu hy vọng cháu lấp được chỗ trống của Lan Nhi trong lòng 2 bác ...

Anh quỳ xuống như để van xin, ánh mắt anh tha thiết cầu khẩn . Nhìn thấy tấm chân tình của anh, ông bà Phong nhẹ gật đầu . Ông Phong nhỏ giọng:

– Bác biết cháu là người tốt . Nhưng chuyện hôn nhân của Mai Hoa là còn tùy thuộc vào ý nó nữa . Nếu Mai Hoa đồng ý làm vợ cháu, 2 bác sẽ bằng lòng ngay .

Nói xong ông nhìn sang Mai Hoa, Mai Hoa lặng im không nói gì cả . Cuối cùng, Thiệu Gia bước đến bên cô:

– Mai Hoa! Anh rất yêu em, em hãy đồng ý làm vợ anh, anh hứa sẽ bảo bọc và che chở cho em suốt cuộc đời này . Và 2 chúng ta sẽ cùng nhau phụng dưỡng cha mẹ .

Vừa nói Thiệu Gia vừa rút trong túi áo ra 1 chiếc hộp nhỏ . Anh mở ra và trao cho Mai Hoa . Bên trong là chiếc nhẫn kim cương rất đẹp .

– Trả lời anh đi Mai Hoa!

Nhìn xuống ánh mắt tha thiết chân tình của Thiệu Gia và ánh mắt động viên của cha mẹ, Mai Hoa xúc động rơi nước mắt . Cô đáp lí nhí:

– Anh! Em cảm ơn anh rất nhiều . Em sẽ cùng anh phụng dưỡng cha mẹ đến răng long đầu bạc ...

Thiệu Gia mừng rỡ, cả ông bà Phong cũng không giấu giếm niềm vui của mình . Bà Phong như quên đi nỗi buồn mất con, bà xoa đầu Mai Hoa:

– Mai Hoa của mẹ! Mẹ hy vọng con sẽ được hạnh phúc bên Thiệu Gia mãi mãi ...

Cả nhà quây quần bên bàn tiệc mà Mai Hoa và ông Phong đã chuẩn bị sẵn . Tuy không khí không vui vẻ vì mất đi 1 người mà họ mong đợi, song trong mắt ai lúc này cũng ánh lên 1 niềm hạnh phúc trào dâng, vì chỉ vài ngày nữa thôi, đám cưới của Thiệu Gia và Mai Hoa sẽ được tổ chức long trọng nhất .